

Văn án & chương 1

穿成女主的渣前妻

作者: 久暮非石

Tân Giang: <https://www.jjwxc.net/onebook.php?novelid=6358645>

Trang lậu: <https://www.52shuku.net/gl/b/bjMpX.html>

Bảng thông tin: Xuyên thành người vợ trước căn bã của nữ chủ_Cửu Mộ Phi Thạch

Văn án

Quý Vân Tiêu xinh đẹp rạng rỡ, tài năng xuất chúng, được vô số người yêu thích ngưỡng mộ, là người chiến thắng trong cuộc đời danh xưng với thực. Nhưng chẳng hiểu sao sau khi xuyên vào truyện, cô lại biến thành nữ phụ làm người người chán ghét.

Khi vừa xuyên tới, thân phận của Quý Vân Tiêu vẫn là “vợ hợp pháp trên danh nghĩa” của nữ chính, nhưng cô không muốn bị cuốn vào mấy câu chuyện tình yêu đầy máu chó ấy, chỉ muốn nhanh chóng được tự do, nên đã soạn sẵn đơn ly hôn và hẹn nữ chính Lâm Thiên Vi đến ký.

Mỹ nhân nữ chính năm nay mới hai mươi lăm tuổi, một thân váy đỏ ôm sát dáng người yêu kiều, dung nhan lạnh lùng, ngũ quan tinh xảo, nơi đuôi mắt có một nốt ruồi lệ mị hoặc động lòng người.

Quý Vân Tiêu nhìn đến ngây dại cả hồn.

Quý Vân Tiêu hồi hận rồi.

.....

Quý Vân Tiêu không muốn ly hôn nữa.

Bởi cô đã nhận ra, nữ chính Lâm Thiên Vi của thế giới này, chính là mối tình đầu — bạch nguyệt quang mà cô khắc cốt ghi tâm.

Cô dùng mọi thủ đoạn muốn giữ Lâm Thiên Vi lại, muốn duy trì cuộc hôn nhân này, thế nhưng sau khi giằng co dây dưa, mỹ nhân cao quý tựa đoá hoa trên đỉnh núi kia vẫn khoác áo rời giường, quay lưng lạnh nhạt nói: “Chúng ta ly hôn đi.”

Quý Vân Tiêu đau lòng đến mức không thể tự kiềm chế, nhưng vẫn nhắm mắt lại, ép mình đáp: “Được.”

Hai người ly hôn.

Trước cổng cục dân chính, Lâm Thiên Vi dứt khoát xoay người, chẳng ngoảnh đầu nhìn Quý Vân Tiêu lấy một lần, quyết tuyệt đến mức như thể từ nay sẽ không còn dính dáng gì đến cô nữa.

Ai nấy đều cho rằng câu chuyện của họ kết thúc tại đây, nhưng không ai biết rằng — ngay đêm hôm đó, mỹ nhân uống say kia lại cởi bỏ lớp băng giá, nhào vào lòng Quý Vân Tiêu.

Lâm Thiên Vi khóc đến nghẹn ngào, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp yếu ớt lên, đáng thương hỏi: “Vợ à, sao chị không hôn em?”

Cô vừa khóc vừa nũng nịu: “Vợ à, hôn em đi mà.”

(1v1 đoản văn ngọt sủng! Song xuyên thư! Không có thể thân! Lâm Thiên Vi chính là Thiên Thiên, sau khi xuyên đến thế giới này thì mất trí nhớ, rồi nhiều năm sau, Quý Vân Tiêu cũng xuyên tới.)

Dưới đây là văn án dự thu của 《Thiên Thường Thanh Mai, nếu hứng thú thì lưu lại nhé

Giang Tiểu Yên có một cô bạn thanh mai xinh đẹp đáng yêu.

Thanh mai kia da trắng mịn hơn tuyết, dung nhan thoát tục, đôi mắt đẹp tự nhiên toát ra nét mê hoặc.

Dù Giang Tiểu Yên suốt ngày phải nhìn gương mặt ấy, thỉnh thoảng đến gần vẫn cảm thấy tim mình rung động, hồn xiêu phách lạc.

Giang Tiểu Yên không nhịn được mà nghĩ: Kiều Niệm thật xinh đẹp, mình muốn cưỡng chiều, bảo vệ cô ấy, và làm bạn thân với cô ấy cả đời.

.....

Kiều Niệm và Giang Tiểu Yên cùng nhau lớn lên, hình bóng chẳng rời, là đôi bạn thân kháng khí trong mắt người ngoài.

Nhưng chẳng ai biết, Kiều Niệm sớm đã không muốn chỉ làm bạn với Giang Tiểu Yên nữa.

Thanh mai của cô dịu dàng xinh đẹp, đối xử với cô chu đáo tỉ mỉ, mỗi khi được ôm vào lòng, Kiều Niệm đều đỏ mặt tim loạn, ý nghĩ căm kỵ dâng tràn.

Kiều Niệm muốn làm người yêu của Giang Tiểu Yên.

Nhưng Giang Tiểu Yên là gái thẳng.

Khi bị một cô gái tỏ tình, cô lạnh mặt từ chối, lúc đối phương khẩn cầu hỏi “không làm người yêu thì làm bạn có được không”, cô tàn nhẫn mỉm cười đáp: “Tôi sẽ không làm bạn với người thích tôi.”

Kiều Niệm lạnh đến tận tim, nhưng vẫn không muốn buông bỏ.

Cô bắt đầu kế hoạch “câu thanh mai” của mình.

Cố ý ăn mặc hở hang quyến rũ, rồi giả say ngã vào lòng Giang Tiểu Yên, thậm chí khi Giang Tiểu Yên dứt cô ném thanh mai còn cố tình dùng đầu gối quấn lấy ngón tay trắng nõn ấy.

Kiều Niệm dùng đủ mọi chiêu, nhưng Giang Tiểu Yên vẫn thẳng tắp như cũ.

Cuối cùng Kiêu Niệm dứt khoát liều lĩnh, đăng ký tham gia show hẹn hò, còn cười tươi trước ống kính: “Tôi tên Kiêu Niệm, giới tính nữ, sở thích nữ, hy vọng có thể gặp được một mối tình đẹp tại đây.”

Nhìn các nữ khách mời đua nhau tỏ tình với Kiêu Niệm, Giang Tiểu Yên ghen đỏ cả mắt, cuối cùng cũng thông suốt.

Cô chạy thẳng đến chương trình hẹn hò, trước mặt vô số khán giả ôm chặt Kiêu Niệm vào lòng, nói: “Đến yêu tôi đi, Niệm Niệm.”

Tag nội dung: Tình hữu độc chung · Ngọt sủng văn · Xuyên thư · Sảng văn · Nhẹ nhàng

Chương 1

Ngày cuối cùng của tuổi hai mươi chín, Quý Vân Tiêu như thường lệ đi làm, chẳng khác biệt bao nhiêu so với mọi ngày.

Cô vẫn mặc bộ âu phục thủ công được cắt may tỉ mỉ, toát lên cảm giác cấm dục, hàng khuy áo sơ mi được cài đến tận nút trên cùng. Trên cổ tay cô là chiếc đồng hồ hàng hiệu sang trọng tinh tế, mái tóc đen dày buông dài đến tận eo. Khuôn mặt lộ ra gần như hoàn mỹ, khí chất quanh thân lại càng xuất chúng phi phàm.

Không thể nghi ngờ gì, Quý Vân Tiêu là một người phụ nữ xinh đẹp. Suốt dọc đường đi, cô nhận được vô số ánh nhìn kinh diễm, tán thưởng lẫn ngưỡng mộ, nhưng chẳng ai dám nhìn cô quá lâu. Mọi người đều nín thở tập trung làm việc trong tay, chỉ đợi cô bước đến trước mặt mới cung kính chào: “Chào Tổng Quý.”

“Ừ.” Quý Vân Tiêu đáp ngắn gọn.

Ánh nắng sớm xuyên qua khung cửa sổ sát đất, rải xuống bức tượng nghệ thuật màu vàng đặt giữa tầng, phản chiếu thứ ánh sáng rực rỡ huy hoàng — cảnh tượng ấy hết như cuộc đời chói lọi trong mắt người khác của Quý Vân Tiêu.

Rất nhiều người muốn trở thành Quý Vân Tiêu.

Cô xinh đẹp, gia thế tốt, năng lực xuất sắc, sinh ra đã ở vạch đích, sau đó lại thuận buồm xuôi gió mà thẳng tiến. Giờ đây chưa đến ba mươi tuổi, cô đã đạt được thành tựu hiển hách, ngồi ở vị trí bao người mơ mà chẳng với tới, sở hữu khối tài sản kếch xù.

Một người phụ nữ như vậy được yêu thích là điều chẳng có gì lạ.

Bởi vậy, khi có một thực tập sinh chặn trước lối vào phòng họp tỏ tình với Quý Vân Tiêu, mọi người xung quanh cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên.

Cô gái nhỏ xinh với khuôn mặt ngọt ngào, nắm chặt quai túi xách, hai má đỏ ửng, lắp bắp lặp lại: “Tổng Quý, em... em thật sự rất thích chị, chị có thể quen em không...”

“Xin lỗi, tôi không thể nhận tấm lòng của em.” Giọng Quý Vân Tiêu ôn hòa, nhưng lời từ chối dứt khoát không để lại chút dư địa.

Thư ký thấy vậy liền bước lên chặn lại, mời cô thực tập sinh rời đi.

Đôi mắt cô gái nhỏ lập tức ngấn nước, cắn môi, rồi lấy từ trong túi ra một chiếc lọ, giọng nghẹn ngào hỏi: “Vậy... vậy Tổng Quý có thể nhận món quà này không?”

Đó là một chiếc lọ thủy tinh trong suốt, bên trong chứa đầy những ngôi sao nhỏ gấp bằng giấy hồng chuyển sắc.

Khung cảnh tương tự ấy như găm vào thần kinh của Quý Vân Tiêu, kéo ký ức cô bắt chợt trở về mùa hè năm ấy — mùa ve sầu kêu râm ran vang vọng.

Quý Vân Tiêu ngẩn người hồi lâu.

“Quý Tổng?” — cho đến khi thư ký bên cạnh gọi cô.

Quý Vân Tiêu hoàn hồn, khẽ nhắm mắt một lát rồi nói: “Đi họp thôi.”

Cô không nhận chiếc lọ điều ước đó.

Buổi họp thường kỳ diễn ra rất suôn sẻ. Kết thúc xong, Quý Vân Tiêu trở về văn phòng, lại một lần nữa sửng người ra.

Một điều thuốc lá hăng dành cho nữ trong tay cô được châm rồi lại tắt, cuối cùng, Quý Vân Tiêu gọi thư ký đến, thản nhiên dặn: “Chuẩn bị cho tôi ít giấy gấp sao nhé.”

Dù trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng thư ký vẫn nhanh chóng lấy lại biểu cảm bình thường và tiếp tục làm việc.

Khi Kiều Hi đến, trên bàn làm việc của Quý Vân Tiêu đã bày đầy những ngôi sao gấp bằng giấy.

Đây vốn là cảnh tượng hiếm thấy, nhưng Kiều Hi vì phấn khích nên không để ý, giọng nói trêu chọc: “Nghe nói hôm nay cậu nhìn chăm chăm một cô bé cả chục giấy liền, sao thế, phải lòng người ta rồi à?”

“Không có khả năng đó.” Quý Vân Tiêu nâng một ngôi sao đặt trong lòng bàn tay, nhàn nhạt nói: “Tớ không nhìn cô ấy, mà là nhìn cái lọ điều ước chứa đầy sao giấy trong tay cô ấy.”

Nói đến đây, Quý Vân Tiêu bỗng mỉm cười vô cùng dịu dàng: “Nó làm tớ nhớ đến Thiên Thiên.”

Sắc mặt Kiều Hi lập tức trở nên khó tả.

Cô do dự một lúc, rồi vẫn chọn cách khuyên: “Vân Tiêu, chuyện đó qua bao nhiêu năm rồi? Mười năm? Hay mười một năm? Chẳng lẽ cậu vẫn chưa quên được Thiên Thiên sao?”

Nụ cười bên môi Quý Vân Tiêu dần thu lại.

Thấy cô im lặng không nói, Kiều Hi lại cố gắng khuyên nhủ: “Con người phải biết nhìn về phía trước, không thể mãi chìm trong quá khứ đã không thể quay lại. Sau này nhất định cậu sẽ gặp được người mình yêu hơn, rồi hai người sẽ hiểu nhau, yêu nhau...”

Khuôn mặt Quý Vân Tiêu không biểu cảm: “Có lẽ vậy, ai mà nói chắc được.”

Câu đó chỉ là lời qua loa để đối phó bạn bè, nhưng trong lòng Quý Vân Tiêu rất rõ — điều đó là không thể.

Cô không thể yêu ai khác.

Cả đời này cô cũng không thể quên Tống Thiên Thiên.

“Nếu không có việc gì thì ra ngoài đi.” Quý Vân Tiêu lạnh nhạt nói: “Đừng làm phiền tớ làm việc.”

“Được rồi.” Kiều Hi ủ rũ đi đến cửa, rồi như sực nhớ ra điều gì đó: “À đúng rồi, mọi người chuẩn bị cho cậu một buổi tiệc sinh nhật, Quý tổng nhớ nể mặt đến nhé.”

Quý Vân Tiêu: “Biết rồi.”

“Còn cái này nữa.” Kiều Hi lại thần thần bí bí lấy ra một quyển sách, đặt lên bàn làm việc của tổng giám đốc.

Quý Vân Tiêu khẽ nhướng mày: “Cái gì đây?”

Kiều Hi nín cười: “Cô nhà văn nhỏ năm kia bị cậu từ chối ấy, cô ta vừa xuất bản sách mới.”

Quý Vân Tiêu dừng dừng: “Có liên quan gì đến tôi sao?”

Kiều Hi nói: “Cô ta viết một nhân vật phản diện có cùng họ cùng tên với cậu, cực kỳ thú vị.”

Quý Vân Tiêu chỉ hờ hững: “Để đó đi.”

“Nhớ đọc nhé! Thật sự rất hay đó.” Kiều Hi nhiệt tình giới thiệu rồi mới rời đi.

Nhưng Quý Vân Tiêu chỉ liếc qua một cái rồi tiếp tục làm việc.

Vốn dĩ quyển sách đó sẽ bị ném xuống tầng dưới cùng của kệ, chẳng biết khi nào mới có thể được mở lại, nhưng vì thấy trong tên nữ chính có chữ “Thiên”, Quý Vân Tiêu lại như bị điều khiển bởi điều gì đó, mở sách ra.

Cô đọc lướt từng trang không biết bao lâu, cuối cùng khép sách lại, nhận xét: “Nhạt nhẽo.”

Đêm hôm đó, Quý Vân Tiêu đứng giờ xuất hiện trên du thuyền sang trọng.

Chiếc váy dài màu đỏ thắm chạm đến mắt cá ôm trọn dáng người yêu kiều của cô, làm nổi bật thân hình vốn đã quyến rũ đến hồn xiêu phách lạc. Mái tóc đen dày búi thấp, nơi cổ trắng muốt đeo chuỗi hồng ngọc lấp lánh, cánh tay lộ ra không gầy yếu mà cân đối, vừa có sức mạnh vừa có nét đẹp mềm mại.

Khoảnh khắc ấy, Quý Vân Tiêu rạng rỡ chói sáng, là nhân vật chính không thể nghi ngờ.

Người bạn bên cạnh không kìm được, ôm ngực than thở: “Chị Quý cởi vest ra rồi mà lại gọi cảm thể này, tôi là gái thẳng mà cũng thấy tim rung rinh...”

Quý Vân Tiêu liếc cô một cái, nửa cười nửa không, cảnh cáo: “Tốt nhất đừng nghĩ gì hết.”

Người kia lập tức hoàn hồn.

Ai quen biết Quý Vân Tiêu đều biết, trong lòng cô có một “bạch nguyệt quang” không thể quên.

Bao nhiêu năm qua, người ái mộ theo đuổi cô nhiều không kể xiết, trong đó không thiếu trai tài gái sắc, nhưng Quý Vân Tiêu chưa từng đáp lại ai.

Cô không yêu đương, không quan hệ tùy tiện, không tìm người thay thế, luôn giữ thân một mình, suốt mười năm như một, vẫn chỉ nhớ về người đó.

Thật lòng thích cô, là một chuyện vô cùng đau khổ.

Bởi vì không thể có được cô.

Cũng chẳng thể thật sự đến gần cô.

Người bạn kia khẽ thở dài, rồi quên mất ý nghĩ thoáng qua ấy, mỉm cười hòa vào đám đông.

Đúng nửa đêm, pháo hoa trên biển đồng loạt nở rộ, sau đó có người phục vụ đẩy xe bánh kem tới, nến được thắp sáng, mọi người cùng nhau hát bài chúc mừng sinh nhật, gửi lời chúc tới Quý Vân Tiêu.

“Chúc Quý tổng sinh nhật ba mươi tuổi vui vẻ!”

Ánh đèn rực rỡ trên du thuyền, Quý Vân Tiêu lại lặng lẽ nhìn mặt biển tối sẫm lấp loáng ánh sáng, trầm mặc nghĩ — mình đã ba mươi tuổi rồi.

Đây là năm thứ mười một kể từ khi Thiên Thiên rời khỏi nhân thế.

“Quý tổng, ước đi nào.” Mọi người xung quanh hò reo.

Ước sao?

Quý Vân Tiêu nhìn ngọn nến đang cháy trên bánh kem.

Cô chưa từng tin việc cầu nguyện có tác dụng, nhưng lần này lại khế nhắm mắt.

Trong lòng, Quý Vân Tiêu thì thầm: “Vậy hãy để tôi được gặp lại Thiên Thiên một lần nữa.”

Dù chỉ là trong mơ cũng được.

Sau đó, Quý Vân Tiêu uống rất nhiều rượu, là Kiều Hi cùng thư ký dìu cô về nhà.

Khi ngã xuống chiếc giường mềm mại, Quý Vân Tiêu cảm thấy trời đất quay cuồng, như thể cả người đang rơi vào vực sâu.

Không rõ là cảm giác gì, chỉ thấy mình rơi vào một cơn mộng mị mơ hồ.

Khi mở mắt ra lần nữa, bên tai là âm nhạc ồn ào náo động, nơi đầu mũi thoang thoang mùi nước hoa rẻ tiền nồng nặc, có một đôi tay đang vuốt ve trên người cô, còn đang tìm cách cởi áo cô ra.

Quý Vân Tiêu đầu óc choáng váng, nhưng vẫn nắm chặt cổ tay đối phương, nhú mào quát: “Đừng chạm vào tôi.”

“Đau quá! Đau quá!” Một giọng nữ mềm mại vang lên: “Vân Tiêu, cậu làm gì thế! Mau buông tay ra đi!”

Quý Vân Tiêu đẩy người kia ra một bên.

Cô quan sát xung quanh — dường như đây là một phòng bao.

**phòng bao: phòng riêng, phòng VIP.*

Dưới ánh đèn mờ mịt, người phụ nữ trang điểm đậm mà cô vừa đẩy ra khi nãy lại dán lên, tìm cách bám lấy cô.

“Cô sao lại đột nhiên đổi sắc mặt thế? Vừa rồi chẳng phải còn muốn thân mật với tôi sao?”

“Tôi nói rồi, đừng chạm vào tôi, cô nghe không hiểu à?” Quý Vân Tiêu liếc mắt nhìn cô ta, ánh lạnh trong mắt khiến người phụ nữ kia lạnh toát cả người.

Người phụ nữ không kìm được rụt vai, nhưng ngay sau đó lại thấy kỳ lạ.

Chuyện gì thế này?

Quý Vân Tiêu sao lại có khí thế mạnh đến vậy?

Mà bản thân Quý Vân Tiêu cũng không rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Đây là đâu?

Tình huống trước mắt là thế nào?

Cô cố gắng suy nghĩ cho rõ, nhưng đầu lại như bị kim châm, từng cơn đau âm ỉ lan khắp não.

Không thể tập trung nổi, Quý Vân Tiêu ấn thái dương, chỉ muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng người phụ nữ trang điểm đậm kia cũng quyết tâm không để cô đi, cứ kéo kéo giật giật, dây dũa không dứt.

Quý Vân Tiêu vô cùng bức bối.

Lúc này cô chẳng còn bao nhiêu sức lực, tìm được cơ hội liền đề người phụ nữ kia xuống ghế sofa.

“Cô... cô định làm gì?” Người phụ nữ vùng vẫy.

Quý Vân Tiêu mặt không biểu cảm: “Đừng động.”

Tư thế của cô mang theo áp lực khó nói thành lời, khiến người phụ nữ kia đỏ bừng cả mặt: “Tiêu Tiêu, chẳng lẽ cô muốn làm 1 à?”

Quý Vân Tiêu không nói gì, đảo mắt nhìn quanh rồi kéo đai váy trên người mình xuống.

Rất nhanh, hai tay người phụ nữ bị trói lại.

Cô ta lại không lấy làm sợ, còn cất giọng mềm mại: “Thì ra Tiêu Tiêu thích kiểu chơi này à, vậy sao không nói sớm?”

Khóe môi Quý Vân Tiêu khẽ cong, nở nụ cười lạnh: “Cô hoang dại quá, em gái à.”

Em gái?

Cô ta lớn hơn Quý Vân Tiêu mấy tuổi lận, Quý Vân Tiêu gọi ai là em gái chứ? Hay đây là đang nhập vai à?

Người phụ nữ hừ nhẹ phối hợp: “Em gái hoang dại như vậy, cô không thích sao?”

Quý Vân Tiêu nói: “Tôi thích loại thuần khiết hơn.”

Sau khi thắt nút chặt, chắc chắn người kia không thể vùng ra ngăn cản mình nữa, Quý Vân Tiêu đứng dậy, không ngoảnh lại mà rời đi.

“Hả? Cô đi đâu thế?”

Không ai đáp lại.

“Quý Vân Tiêu! Quý Vân Tiêu, đồ khốn nạn!”

Âm thanh càng lúc càng nhỏ, nhưng tiếng nhạc ồn ào vẫn vang vọng không ngừng.

Dường như đây là một quán bar.

Nhưng sao cô lại ở đây được?

Đầu Quý Vân Tiêu vẫn đau, tìm không thấy điện thoại, cô loạng choạng bước đến nhà vệ sinh.

Trước mặt là tấm gương sáng bóng, qua đó Quý Vân Tiêu thấy rõ khuôn mặt mình.

Cô liền sửng sờ.

Kiểu trang điểm đậm đà, mùi thơm hộp đêm này là ai làm cho cô thế?

Có người đang đùa cô à?

May mà trong túi có khăn tẩy trang, Quý Vân Tiêu lau sạch lớp trang điểm, rửa mặt.

Người phụ nữ trong gương trông thuận mắt hơn nhiều, chỉ là không giống Quý Vân Tiêu ba mươi tuổi.

Nước còn đọng trên mặt, cô không kịp lau khô đã giơ tay chạm thử.

Da mềm mịn, trơn bóng — tình trạng da như trở lại tuổi đôi mươi.

Chẳng lẽ đây là mơ?

Đang mơ hồ nghĩ ngợi, phía sau vang lên một giọng nói lạnh lẽo: “Cô làm đủ chưa?”

Quý Vân Tiêu quay đầu lại, lập tức sửng người.

Trước cửa là một người phụ nữ xinh đẹp thoát tục, mày liễu môi đỏ, ngũ quan tinh xảo, nơi đuôi mắt có một nốt ruồi lệ quyến rũ mê hồn.

Đó là gương mặt cô đã khắc cốt ghi tâm suốt bao năm qua.

Dáng vẻ ấy, cô chưa từng quên dù chỉ một giây.

Là Thiên Thiên của cô.

Lâu rồi không gặp, sao Thiên Thiên của cô vẫn đẹp đến vậy?

Niềm hạnh phúc ập đến quá đột ngột khiến người ta có cảm giác không chân thật, nước mắt Quý Vân Tiêu tự nhiên trào ra, làm mờ tầm mắt, nhưng cô lại nở nụ cười tự do đến cuồng dại.

“Tôi nhớ em quá.”

Lẽ nào điều ước sinh nhật thành sự thật rồi sao?

Bỏ mặc cơn choáng váng trong đầu, Quý Vân Tiêu sai bước đến gần, ôm chầm lấy người phụ nữ ấy.

Cô nói: “Tôi nhớ em, từng phút từng giây, ngày ngày đêm đêm, đều nhớ em.”

Đôi mày xinh đẹp của Tống Thiên Thiên chau lại thật chặt, rõ ràng có thể đẩy người ra, nhưng đến giây phút quan trọng lại khựng tay.

Như thể có một nỗi bi thương vô hình nào đó bất chợt ập đến, khiến lòng cô cũng nhói lên.

Không đúng.

Người trước mắt — Quý Vân Tiêu — dường như khác hẳn rồi.

Hoàn toàn không giống trước đây, như thể đã đổi thành một người khác.

Tại sao vậy?

Tống Thiên Thiên còn chưa kịp nghĩ kỹ, trong khoảnh khắc, đầu óc cô liền trống rỗng.

Bởi vì Quý Vân Tiêu nâng cằm cô lên, rồi cúi xuống hôn.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiết lộ cốt truyện: Thực ra đây là thể loại Song Xuyên Thử (cả hai nhân vật cùng xuyên vào một cuốn sách/thế giới khác).

Lâm Thiên Vi chính là Tống Thiên Thiên, chỉ là sau khi xuyên sách thì cô ấy bị mất trí nhớ, sau này ký ức sẽ được phục hồi.

Đây vẫn là một câu chuyện ngọt ngào, với tình yêu và sự cưng chiều dành cho nhau (song sủng tiểu điền binh).

**song sủng tiểu điền binh: truyện ngọt ngào sủng ái lẫn nhau.*

**Điền binh (甜饼): Bánh ngọt, bánh quy ngọt.*

Editor: ulatr gu t cũng thuộc kiểu 'mì ăn liền' đồ đó mà kh biết có phải do mới dịch xong vài bộ drama, plot đỉnh đỉnh kh mà giờ đọc chương này t vừa cười vừa ngượng =]]]

Chương 2

Chương 2

Nụ hôn ấy chứa đựng quá nhiều nỗi nhớ nhung.

Ban đầu Quý Vân Tiêu còn có thể giữ được sự dịu dàng và kiềm chế, nhưng sau đó mọi thứ dần vượt khỏi tầm kiểm soát.

Trong mắt Tống Thiên Thiên thoáng qua vẻ mơ hồ, song rất nhanh lại biến mất.

Cô khẽ khép mắt, để mặc hàng mi dày cong khẽ run rẩy, như cánh bướm đang đập loạn.

Hai người ôm nhau ngồi vào ghế sau của chiếc Maybach, chưa kịp kéo tấm ngăn cách, đôi môi đỏ đã lần nữa quấn lấy nhau.

Chiếc xe chạy đến điểm dừng cuối cùng — một khách sạn năm sao xa hoa đẳng cấp.

Quý Vân Tiêu không nhớ nổi mình đã vào phòng thế nào, chuyện sau đó càng chẳng có ấn tượng. Khi tỉnh lại, trên người cô chẳng còn gì, xung quanh là quần áo rơi vương vãi khắp nơi.

Cô nhật lên xem, chiếc váy tối qua đã bị xé rách, không thể mặc lại được.

Chuyện... dữ dội đến mức này sao?

“Thiên Thiên?” Quý Vân Tiêu thử khẽ gọi.

Người xuất hiện tối qua nhất định là Tống Thiên Thiên, cô không thể nào nhận nhầm.

Nhưng căn phòng rộng lớn lại trống rỗng, chẳng có tiếng đáp lại nào.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Quý Vân Tiêu lấy khăn tắm quấn quanh người, định đi rửa mặt cho tỉnh táo.

Nhìn vào gương, khuôn mặt mình trẻ trung và non nớt hơn rõ rệt, thái dương Quý Vân Tiêu lại đau nhói, ngay sau đó là hàng loạt ký ức lộn xộn ồa đến.

Lúc này cô mới chậm rãi nhận ra... hình như mình đã xuyên vào truyện rồi?

Còn xuyên thành phản diện ồn ào rắc rối cùng tên cùng họ với mình?

Từ một người con gái trời sinh ưu tú được bao người ngưỡng mộ, nay lại phải tiếp nhận đồng rắc rối do nguyên chủ ngu ngốc gây ra — từ đỉnh cao rơi xuống vực sâu — nhưng Quý Vân Tiêu chẳng hề bận tâm.

Cô thậm chí còn thấy may mắn vì đã đến thế giới này.

Bởi vì ở đây có Tống Thiên Thiên.

Giờ phút này, điều Quý Vân Tiêu muốn biết duy nhất là — Thiên Thiên của cô đang ở đâu?

Có lẽ vì di chứng sau khi xuyên sách, ký ức cô tiếp nhận vừa rồi vừa mờ, đến mức nhiều người chỉ nhớ được tên chứ chẳng nhớ nổi mặt.

Dù cố gắng thế nào, cô cũng không thể nhớ ra chút gì liên quan đến Tổng Thiên Thiên.

“Chờ lát nữa xuống quầy lễ tân hỏi vậy.”

Chỉ cần Thiên Thiên ở đây, cô nhất định sẽ tìm được.

Quý Vân Tiêu tháo khăn tắm, chuẩn bị tắm rửa. Khi mở vòi hoa sen, cô mới nhận ra cổ tay phải vẫn còn nhức.

Nước vừa chạm đến lưng, liền thấy đau rát, nhìn trong gương mới phát hiện trên làn da trắng nõn có mấy vết cào của móng tay.

Còn ở xương quai xanh và vai lại in rõ những dấu răng liên tiếp.

Quý Vân Tiêu đưa tay chạm khẽ, ngẩn ra một lúc, rồi khẽ bật cười, khẽ thì thầm: “Thiên Thiên...”

Chỉ tiếc rằng đường cơ bụng mà cô giữ gìn bao lâu nay hoàn toàn biến mất — xem ra thân thể này không được tốt, về sau phải sắp xếp luyện tập lại.

Quý Vân Tiêu gọi khách sạn mang đến một bộ quần áo thường ngày, sau khi chỉnh trang xong liền hỏi xem người phụ nữ đưa cô về tối qua là ai.

Nhưng lễ tân trả lời: “Thưa cô, là cô tự mình đến.”

Nụ cười trên môi Quý Vân Tiêu lập tức tan biến.

Cô làm sao có thể tự mình đến được?

Giọng cô lạnh lùng: “Tôi cần xem lại camera giám sát đêm qua.”

Lễ tân thoáng lúng túng: “Xin cô đợi một chút.”

Lễ tân vội vàng đi, chẳng mấy chốc người quản lý xuất hiện, mang theo vẻ áy náy: “Xin lỗi cô Quý, hệ thống giám sát của khách sạn bị hỏng từ hôm kia, hiện vẫn đang sửa chữa.”

Quý Vân Tiêu im lặng rất lâu.

Đôi mắt đen sâu thẳm như mực của cô nhìn chằm chằm vào người quản lý kia, đến khi khiến đối phương rợn cả người, cô mới hờ hững buông hai chữ: “Thế à?”

Người quản lý lau mồ hôi trán: “Thật sự xin lỗi.”

Quý Vân Tiêu không nói thêm gì nữa, quay người rời đi.

Đợi đến khi cô khuất bóng, quây lể tân mới thở phào nhẹ nhõm, rồi thì thầm: “Tôi thấy cô Quý này hình như khác trước thì phải...”

Người quản lý lắc đầu: “Có vẻ vậy, nhưng chuyện đó không quan trọng.”

Người quản lý xoay người, lập tức gọi một cuộc điện thoại.

Trong biệt thự ngoại ô phía tây, giữa hồ bơi ngoài trời—

Một bóng dáng mảnh mai dùng cánh tay khuấy nước, tạo nên những gợn sóng lấp lánh, rồi cả người lặn xuống, bơi đi như một nàng tiên cá xinh đẹp.

Trên bờ, Kiều Hi vừa nghe điện thoại vừa nói vài câu ngắn gọn rồi cúp máy.

“Lâm tổng, chị bơi đủ chưa?” Kiều Hi chụm tay quanh miệng, gọi lớn.

Hai phút sau, Lâm Thiên Vi khoác khăn tắm đi đến.

“Người quản lý kia nghe lời chị, không cho Quý Vân Tiêu xem camera. Quý Vân Tiêu cũng không gây chuyện, chỉ rời đi thẳng thôi.” Là bạn thân nhiều năm của Lâm Thiên Vi, Kiều Hi báo cáo tình hình xong lại không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Thiên Vi không trả lời.

Tâm trạng Kiều Hi có phần phức tạp: “Đừng nói là chị thật sự lên giường với cô ta nhé?”

Lâm Thiên Vi buông gọn một chữ: “Không.”

Kiều Hi khẽ thở phào.

Không có thì tốt.

Cô nhìn người bạn vừa từ hồ bơi bước ra, làn da trắng mịn, dáng vẻ thanh lệ như hoa sen mới nở, thầm nghĩ — may mà cô bạn tiên nữ của mình không bị Quý Vân Tiêu làm hỏng.

Chỉ cần nghĩ đến Quý Vân Tiêu thôi là Kiều Hi lại thấy đau đầu.

Nửa năm trước, chị gái của Lâm Thiên Vi gặp tai nạn xe, để lại một bé gái mới sáu tuổi tên Lâm Du Nhiên.

Để tiện chăm sóc cho Lâm Du Nhiên, đồng thời cho đứa trẻ một gia đình trọn vẹn, Lâm Thiên Vi quyết định chọn một người phụ nữ để kết hôn.

Và người cô chọn chính là Quý Vân Tiêu.

Ban đầu Quý Vân Tiêu không thuộc cùng giới xã hội với họ. Tuy nhà họ Quý và nhà họ Lâm có hợp tác làm ăn và quan hệ khá thân thiết, nhưng thuở nhỏ Quý Vân Tiêu bị bé nhảm, không lớn lên trong nhà họ Quý.

Cũng là nửa năm trước, do một sự nhầm lẫn tình cờ, Quý Vân Tiêu mới khôi phục thân phận thật và trở về nhà họ Quý.

Nghe nói khi mới trở về, cô ta vẫn được đối xử khá tốt. Dù cô con gái bị bé nhảm là Quý Lưu Lưu vẫn được giữ lại, nhưng vì áy náy, cha mẹ ruột vẫn thiên vị Quý Vân Tiêu hơn.

Kết quả là Quý Vân Tiêu thật sự không ra gì — không những khiến nhà họ Quý nhiều lần mất mặt, mà còn dùng đủ loại thủ đoạn vụng về để hãm hại Quý Lưu Lưu.

Quan hệ giữa cô ta và nhà họ Quý vốn chẳng có tình cảm nền tảng nào, chỉ dựa vào chút huyết thống để gượng ép duy trì. Dần dần, chính cô ta lại tự hại mình — chẳng những không đuổi được Quý Lưu Lưu đi, mà ngay cả vị trí của bản thân cũng trở nên nguy hiểm.

Khi Lâm Thiên Vi đề nghị kết hôn, tình cảnh của Quý Vân Tiêu ở nhà họ Quý đã rất bấp bênh.

Vì vậy, trước khi kết hôn, Lâm Thiên Vi đã nói rõ điều kiện.

Cô chỉ cần một người vợ có thể chăm sóc Lâm Du Nhiên, về tình cảm và đời sống vợ chồng thì cô không thể cho, nhưng đổi lại, cô sẽ cho Quý Vân Tiêu sự thể diện cùng với bồi thường vật chất tương xứng.

Nói ngắn gọn, đây chỉ là một cuộc trao đổi lợi ích, đôi bên đều có được thứ mình muốn.

Quý Vân Tiêu hoàn toàn có thể từ chối, nhưng cô ta lại lập tức đồng ý.

Không chỉ vậy, khi đó cô ta còn thề thốt, đảm bảo sẽ đối xử với Lâm Du Nhiên như con ruột, cũng sẽ không can thiệp vào cuộc sống của Lâm Thiên Vi.

Ai ngờ sau khi cưới, cô ta lại lộ nguyên hình.

Ban đầu chỉ là thiếu kiên nhẫn với Lâm Du Nhiên, sau đó lại thường xuyên đánh mắng, thậm chí đe dọa cô bé sáu tuổi không được kể với ai. Trong thời gian này, cô ta còn nhiều lần đến công ty của Lâm Thiên Vi gây rối, ghen tuông vô cớ, tưởng rằng Kiều Hi có quan hệ mờ ám với Lâm Thiên Vi, rồi xông vào cuộc họp làm loạn khiến dự án của Lâm Thiên Vi bị phá hỏng — những chuyện như vậy kể ra không xuể.

“Dù tôi thích đọc tiểu thuyết bách hợp, nhưng tôi thật sự là gái thẳng đó, vậy mà cô ta lại kiếm chuyện với tôi.” Nhắc đến chuyện này, Kiều Hi thật sự bất lực: “Hơn nữa tôi không hiểu nổi, cặp vợ chồng nuôi dưỡng Quý Vân Tiêu tuy không giàu có bằng nhà họ Quý, nhưng cũng là trí thức trung lưu, nghe nói chưa từng bạc đãi cô ta. Sao lại nuôi ra một người vừa ngu vừa độc như vậy?”

Nửa tháng trước, vết thương trên người Lâm Du Nhiên quá rõ, không thể giấu được nữa. Khi phát hiện, Lâm Thiên Vi vừa đau lòng vừa tức giận, điều tra rõ ràng rồi định đưa Quý Vân Tiêu vào tù.

Nhưng Quý Vân Tiêu lại khóc lóc, gào thét, quỳ xuống dập đầu xin tha, Lâm Thiên Vi cuối cùng lại bỏ qua cho cô ta.

Nói ra cũng lạ, Lâm Thiên Vi vốn không phải người dễ mềm lòng.

Cô năm nay mới 25 tuổi, nhưng đã ngồi ở vị trí cao, trở thành người nắm quyền của Tập đoàn Lâm thị, tất cả đều nhờ vào sự quyết đoán tàn khốc và thủ đoạn sấm sét.

Thế nhưng, khi đối mặt với Quý Vân Tiêu — kẻ gây chuyện không ngừng ấy — Lâm Thiên Vi lại hết lần này đến lần khác mềm lòng.

“Rốt cuộc là vì sao vậy?” Kiều Hi nói, “Vi Vi, tớ vẫn luôn muốn hỏi, cậu thích Quý Vân Tiêu à?”

Lâm Thiên Vi bật ra một tiếng cười lạnh.

Kiều Hi thở dài: “Cũng đúng, ai điên rồi mới thích loại người như Quý Vân Tiêu chứ.”

Vốn dĩ Lâm Thiên Vi chưa từng nói gì về chuyện này, nhưng lần này cô lại chủ động mở miệng: “Là vì gương mặt của cô ta.”

“Hả?” Kiều Hi nghĩ ngợi một lúc: “Ngũ quan của Quý Vân Tiêu đúng là tạm được, nhưng gu thẩm mỹ thì quá kém, ngày nào cũng trang điểm lòe loẹt, ăn mặc thì quê mùa, tổng thể nhìn vào thật sự không dám khen nửa lời...”

“Vi Vi, cậu đừng dọa tớ nha,” đồng tử Kiều Hi giãn ra, “chẳng lẽ cậu lại thích kiểu đó?”

“Tớ không thích.”

Lâm Thiên Vi siết chặt chiếc khăn tắm trên vai, nhíu mày nhìn mặt nước gợn sóng lăn tăn trước mắt, khẽ nói: “Chỉ là... tớ cảm thấy khuôn mặt đó, hình như đã từng gặp ở đâu rồi...”

“Hơn nữa, người phụ nữ mang khuôn mặt đó, không nên là kiểu ăn mặc, trang điểm như trước kia...”

Kiều Hi nghe mà chẳng hiểu mấy.

“Thôi.” Lâm Thiên Vi đứng dậy, không định nói thêm nữa.

Nhưng Kiều Hi vẫn đuổi theo: “Cậu đừng nói lưng chừng thế chứ.”

Lâm Thiên Vi trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi nói: “Hôm qua Quý Vân Tiêu hình như đã thay đổi rồi.”

“Cô ta trở nên rất khác, như biến thành một người khác vậy,” khoé môi Lâm Thiên Vi khẽ cong lên một đường cong nhạt đến mức khó nhận ra: “Giống như... người mà tớ đã mong đợi bấy lâu, cuối cùng cũng xuất hiện rồi...”

Kiều Hi nghe mà mù mờ: “Là sao? Cậu mong đợi ai cơ?”

Ánh mắt Lâm Thiên Vi không có tiêu điểm, thoáng chút mơ hồ, lát sau cô lại thu lại cảm xúc, nói nhỏ: “Tớ cũng không biết nữa.”

Có lẽ chỉ là một cảm giác thôi — mơ hồ không thể nói rõ, nhưng lại mãnh liệt đến mức không thể bỏ qua.

Lâm Thiên Vi lại đứng bên hồ bơi ngắm nước một lúc, rồi đi tắm.

Vừa rồi cô mặc đồ bơi khá kín, lại còn khoác khăn tắm, nên Kiều Hi không chú ý lắm.

Đến khi cô tắm xong bước ra, thay sang áo hai dây mảnh, Kiều Hi mới nhận ra hàng dấu vết trên xương quai xanh của cô.

Kiều Hi giật mình thất sắc: “Khoan đã! Không phải cậu nói là không ngủ với Quý Vân Tiêu sao?!”

—

Editor: hmm mì này có vẻ cũng ngon đó

Chương 3

Chương 3

Lâm Thiên Vi theo ánh mắt của Kiều Hi cúi đầu, liếc nhìn vết hằn rõ ràng trên xương quai xanh, sau đó thờ ơ dời ánh mắt đi.

“Đúng là tớ không ngủ với cô ta.” Giọng của Lâm Thiên Vi nhẹ bẫng.

Nhìn dáng vẻ cô nói không giống đang nói dối, nhưng vậy thì những dấu vết trên người cô là sao?

Kiều Hi chợt nghĩ đến một khả năng gần như không thể xảy ra, liền hoảng hốt đến tái mặt: “Chẳng lẽ là Quý Vân Tiêu ngủ với cậu à?”

Sắc mặt Lâm Thiên Vi lạnh nhạt: “Cô ta có cái ý định đó.”

Kiều Hi hét lên: “Không thể nào! Không thể nào! Sao có thể chứ? Nhìn cái dáng Quý Vân Tiêu lúc nào cũng uốn éo làm bộ điệu ấy, rõ ràng là một *thụ điển hình* mà! Sao cậu có thể bị cô ta lừa được?”

Nhưng mà... hình như Quý Vân Tiêu quả thật cao hơn Lâm Thiên Vi một chút...

Lẽ nào cây cải trắng tươi tốt thật sự bị Quý Vân Tiêu “xới đất” rồi sao?

“Cậu đừng có làm cái vẻ đau lòng như vậy.” Lâm Thiên Vi nói: “Cô ta muốn ngủ với tớ, nhưng thất bại rồi.”

Thật ra thì suýt nữa thôi là vượt ranh giới rồi.

Nhưng vào lúc then chốt, Lâm Thiên Vi vẫn giữ chặt cổ tay Quý Vân Tiêu rồi đẩy cô ra.

Kiều Hi há miệng muốn nói lại thôi.

Hôm nay là ngày nghỉ hiếm hoi, nhưng Lâm Thiên Vi cũng chẳng hoàn toàn thư giãn; sau khi bơi xong, cô vào thư phòng làm việc tiếp, còn tranh thủ mở một cuộc họp video.

Đến khi làm xong mọi việc, đã mấy tiếng trôi qua.

Bà giúp việc mang cà phê vừa pha lên, Lâm Thiên Vi ném thử một ngụm, không vừa ý, liền tự thêm sữa đặc và đường.

Cuối cùng điều chỉnh được vị ưng ý, cô bưng ly cà phê ra ban công.

Chiều tà buông xuống, ánh hoàng hôn nhuộm trời.

Trong sắc cam phủ đầy của buổi xế chiều, Lâm Thiên Vi đứng yên duyên dáng, ánh chiều ảm áp rải lên người cô, khiến dung mạo vốn đã đẹp đến cực điểm càng thêm mơ hồ, khiến bóng dáng ấy thoát tục đến lạ.

Cơn gió mềm mại thổi đến từ bốn phía, khẽ nâng mái tóc nâu sẫm hơi xoăn của cô, Lâm Thiên Vi đưa tay vuốt lại vài sợi tóc rối, thổi tan lớp bột trên mặt cà phê, rồi khẽ nhấp một ngụm nhỏ.

Đang lúc cô tận hưởng sự yên tĩnh, phía sau lại vang lên một tiếng thở dài.

Lâm Thiên Vi quay đầu, nhìn người bạn thân nhiều năm của mình, nghi hoặc hỏi: “Sao cậu còn chưa đi?”

Kiều Hi bước đến gần, do dự một hồi rồi vẫn quyết định hỏi: “Tớ biết là tớ nên đi rồi, tớ còn việc khác nữa, nhưng tớ thật sự tò mò quá Vi Vi à, tớ phải hỏi — cậu nói Quý Vân Tiêu định làm gì cậu, mà thất bại, rốt cuộc là sao vậy?”

Lâm Thiên Vi vẫn thong thả uống cà phê, mãi đến khi Kiều Hi tưởng cô sẽ không trả lời, thì cô bỗng nói: “Cô ta làm móng tay loang vân đá cẩm thạch, màu lam khói.”

Kiều Hi chưa hiểu, nắm sai trọng điểm: “Màu lam khói thì sao?”

Lâm Thiên Vi nhàn nhạt liếc cô một cái, xoay người không đáp.

Kiều Hi tự nghiền ngẫm hai giây, rồi bừng tỉnh ngộ.

Cô đuổi theo nói: “Làm móng còn đòi làm công, Quý Vân Tiêu đúng là quá đáng thật!”
(Editor: ê nha =]] ủa mà kh có móng thì c Vi chịu hã chị?)

Lâm Thiên Vi thong thả uống thêm ngụm cà phê, bình thản bổ sung: “Móng tay đó còn là kiểu nhọn hình hạnh nhân nữa.”

Kiều Hi phẫn nộ: “Quý Vân Tiêu có vấn đề trong đầu à?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng nói: “Khoảnh khắc nhìn rõ, tớ cũng nghi ngờ cô ta muốn mưu sát tớ.”

(Editor: t có từng đọc 1 bộ kia chị 1 khi say cũng dị :v bà 0 sáng ra phải tự dùng thuốc bôi chỗ đó =]] đồ ai biết bộ đó là bộ nào, hint bộ đó có truyện tranh r nha)

Kiều Hi lo lắng nhìn cô: “Vi Vi, cậu không sao chứ?”

“Tất nhiên là không.” Ly cà phê trong tay đã cạn, nhưng Lâm Thiên Vi vẫn chưa uống đã, khẽ nhíu mày tỏ vẻ không vui: “Đã nói rồi, cô ta đâu có được như ý.”

Không chỉ thế, cô còn cắn lại Quý Vân Tiêu không ít chỗ.

Khi bị ôm chặt không thoát ra được, cô thậm chí còn cào mấy vết trên lưng Quý Vân Tiêu.

Ra tay cũng mạnh, chẳng chút nương tay.

Chắc là trầy da rồi.

Tất nhiên, chuyện này Lâm Thiên Vi không định kể cho ai nghe.

“Vậy sau đó... không còn chuyện gì khác nữa à?” Kiều Hi dè dặt hỏi.

Còn chuyện khác sao?

Cũng có.

Lâm Thiên Vi đặt tách cà phê xuống, nghiêng mặt đi.

Đêm đó, Quý Vân Tiêu thật sự uống quá nhiều rượu, sau đó không chống đỡ nổi mà ngất đi. Nhưng dù say đến vậy, cô vẫn nắm chặt cổ tay Lâm Thiên Vi không buông.

Tuy miễn cưỡng thoát được, nhưng cổ tay cũng bị siết đến đỏ rát. Càng nghĩ càng tức, Lâm Thiên Vi liền bảo trợ lý riêng mang đến một chai nước tẩy sơn móng.

Sau đó, bộ móng đeo màu lam sương kia bị Lâm Thiên Vi bẻ từng chiếc một. Ngoài ra, cô còn dùng bấm móng cắt móng tay của Quý Vân Tiêu trụi lủi.

Nhưng những chuyện đó Lâm Thiên Vi không muốn nhắc tới.

Cô chỉ thản nhiên nói: “Không còn gì khác. Ném chần lên người cô ta xong tôi liền đi.”

Kiều Hi hơi hận sắt không thành thép: “Cậu còn đắp chần cho cô ta á?”

Lâm Thiên Vi nhíu mày không vui: “Đã nói là ném chần lên người.”

Hai việc đó sao có thể giống nhau?

“Tôi muốn nghỉ rồi.” Lâm Thiên Vi bắt đầu đuổi người: “Cậu về đi.”

Giọng điệu chẳng mấy thân thiện, nhưng cô lại quá xinh đẹp khiến Kiều Hi chẳng thể giận nổi, chỉ có thể nói: “Được được, vậy mình không làm phiền nữa, cậu nghỉ ngơi đi.”

Trước khi đi, cô vẫn không nhịn được mà thêm một câu: “Vi Vi, con người Quý Vân Tiêu thật sự vừa ngu vừa tồi, cậu nên ly hôn sớm đi, đừng để cô ta mê hoặc nữa.”

“Tôi biết rồi.” Lâm Thiên Vi lạnh nhạt đáp.

Thế nhưng sau khi Kiều Hi rời đi, cô lại càng nghĩ càng bức, còn lấy hai viên kẹo trái cây vị khác nhau.

Cô vốn dễ tăng cân khi ăn ngọt, nên phải kiểm soát lượng đường. Trong cà phê khi nãy đã bỏ nhiều đường như vậy, giờ lẽ ra không nên nướng chiều bản thân nữa.

Nhưng Lâm Thiên Vi vẫn mạnh tay xé vỏ kẹo.

Vị ngọt lịm của trái cây lan tỏa nơi đầu lưỡi, cuối cùng khiến đôi mày đang nhíu chặt của cô giãn ra đôi chút.

Thật ra cô cũng rất hối hận, không hiểu vì sao hôm qua lại mất kiểm soát như thế.

Còn hôn Quý Vân Tiêu rất lâu.

Giống như bỗng nhiên bị mê hoặc.

Trước đây rõ ràng không như vậy. Dù thấy khuôn mặt Quý Vân Tiêu quen quen, nhưng khi đối diện cô ta, cô luôn không tìm được mà chán ghét tận xương tủy.

Nhưng hôm qua thì khác...

Quý Vân Tiêu của hôm qua khiến cô sinh lòng khao khát, hơn nữa trực giác mách bảo rằng Quý Vân Tiêu hôm qua không còn là Quý Vân Tiêu của trước kia nữa.

Nhưng sao có thể chứ?

Lâm Thiên Vi nghiêng răng, cắn vỡ viên kẹo trong miệng, nghe tiếng “rắc rắc” mới thấy bớt căng thẳng.

Cô nghĩ mãi không ra, cũng chẳng muốn đối diện, dứt khoát thay đồ thể thao rồi đến phòng gym.

Khi đang tập nửa chừng, chủ quán bar lại gọi đến, nói rằng Quý Vân Tiêu ầm ỹ đòi xem camera giám sát.

“Đừng cho cô ta xem, cũng đừng nói là tôi đưa cô ta đi.” Lâm Thiên Vi ổn định nhịp thở, lạnh giọng dặn dò.

Nếu Quý Vân Tiêu vẫn là con người trước kia, biết giữa họ từng có hành vi thân mật, nhất định sẽ càng ầm ỹ hơn.

Nghĩ đến thôi đã thấy phiền.

Thực tế, lời chủ quán nói chẳng có căn cứ, bởi Quý Vân Tiêu hoàn toàn bình tĩnh — cô không ầm ỹ, cũng chẳng gây rối.

Nhưng vì trước đây Quý Vân Tiêu tai tiếng, ông ta vốn chẳng có thiện cảm nên vô thức nói xấu cô.

Những điều đó, Quý Vân Tiêu hoàn toàn không hay biết.

Buổi trưa rời khỏi khách sạn, cô sơ lược sắp xếp lại mối quan hệ của mình trong thế giới này, tra xét tài sản, đổi các loại mặt khẩu, rồi đến tiệm tóc nhuộm lại mái đỏ thành đen.

Trước khi xuyên sách, cô đã mất nhiều năm mới nuôi được mái tóc dài đen mượt tới eo, còn giò tóc của cơ thể này chỉ mới qua vai.

Với Quý Vân Tiêu thì hơi ngắn, có chút không quen.

Nhưng cô không quá để tâm, việc cấp bách là phải tìm được Thiên Thiên.

Quý Vân Tiêu thay bộ đồ mới, đến quán bar tối qua, tưởng rằng có thể lần ra tung tích của Tống Thiên Thiên.

Kết quả vẫn chẳng có gì.

Cô rời khỏi nơi ồn ào đó, nhìn vầng trăng nhợt nhạt treo trên cao, thất thần.

Chẳng lẽ là ảo giác sao?

Chẳng lẽ Tống Thiên Thiên vốn chưa từng xuất hiện, người cùng cô triền miên đêm qua là kẻ khác?

Vừa nghĩ đến khả năng đó, sắc mặt Quý Vân Tiêu lập tức lạnh hẳn, ánh mắt cũng thâm sâu như ngâm trong hàn đàm.

Cô lại quay trở về quán bar ấy.

.....

Hôm nay Cao Tiểu Hồng cũng đến đây để tiêu khiển.

Nghĩ đến chuyện hôm qua, cô ta liền tức đến nghiến răng nghiến lợi — rõ ràng là Quý Vân Tiêu chủ động trêu chọc cô ta, nói muốn cùng cô ta làm chuyện vui vẻ. Kết quả là sau khi uống rượu, lúc bầu không khí đang nồng nhiệt nhất, Quý Vân Tiêu lại trối cô ta lại rồi tự mình chuồn mất!

Sau đó nhân viên phục vụ đi tới, giúp cô ta cởi dây trối, cô ta liền cầm điện thoại lên mắng Quý Vân Tiêu suốt mấy tiếng liền.

Đáng tiếc, những tin nhắn ấy như đá chìm đáy biển, hoàn toàn không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Cao Tiểu Hồng mắng chán rồi, đành đi tắm rửa rồi ngủ. Đến sáng hôm sau tỉnh dậy, cô ta định tiếp tục đòi lại công bằng, lại phát hiện mình đã bị Quý Vân Tiêu chặn rồi.

Cái gì vậy chứ?

Cao Tiểu Hồng càng nghĩ càng thấy xui xẻo. Đang lúc bức bối trong lòng, cô ta nghe thấy bên cạnh có người gọi mình: “Này.”

Ai vậy? Không biết là cô đang rất phiền sao?

Cao Tiểu Hồng quay đầu nhìn, liền thấy ở bậc thang không xa, ngay ranh giới ánh sáng, có một người phụ nữ đang đứng đó.

Người phụ nữ ấy mặc áo khoác mỏng và quần jean, tóc buộc đuôi ngựa thấp, đeo kính râm, môi tô son màu đỏ nâu hoa hồng lạnh sắc, đậm đà.

Khi Cao Tiểu Hồng nhìn qua, đầu ngón tay người phụ nữ đang kẹp điều thuốc, còn ngay trước mặt cô bật lửa lên.

Theo ngọn lửa lóe sáng, điều thuốc cháy đỏ, tim của Cao Tiểu Hồng cũng đập thành thích loạn nhịp.

A a a a chị gái này thật ngầu, thật “soái” quá đi mất!

Tuy kính râm che mất nửa khuôn mặt, nhưng chỉ với nửa gương mặt lộ ra thôi cũng đã tuyệt đẹp đến mức khiến người ta muốn quỳ xuống rồi!

Cô ta có thể vì tình mà làm “0”!

Trên bậc thang, Quý Vân Tiêu đẩy kính râm xuống, gọi Cao Tiểu Hồng: “Lại đây.”

Cao Tiểu Hồng hơi ngây ra, sao cô ta lại cảm thấy chị gái ngầu này trông quen quen thế nhỉ?

Cao Tiểu Hồng bán tín bán nghi, không muốn đối mặt với sự thật, liền thử hỏi: “Cô là chị song sinh của Quý Vân Tiêu à?”

Quý Vân Tiêu khẽ cười: “Tôi là Quý Vân Tiêu.”

Cao Tiểu Hồng: “???”

Cao Tiểu Hồng kinh hãi biến sắc: “Sao cô lại ăn mặc thế này? Thảm mỹ của cô sao đột nhiên lại lên cấp thế hả?”

Quý Vân Tiêu không để ý tới mấy câu đó, chỉ hỏi cô ta: “Cô có biết tối qua đã xảy ra chuyện gì không?”

Không nói thì thôi, vừa nhắc tới, Cao Tiểu Hồng lại càng nổi điên.

Nghe cô ta lải nhải kể tội, lông mày Quý Vân Tiêu càng nhíu chặt hơn.

Xem ra Cao Tiểu Hồng cũng không biết là ai đã đưa cô ta đi.

Quý Vân Tiêu hỏi thẳng: “Cô có biết Tống Thiên Thiên không?”

“Cái gì Tống Thiên Thiên?” Cao Tiểu Hồng khó hiểu: “Dù là Tống Thiên Thiên hay Tống Vạn Vạn gì đó, tôi chưa từng nghe qua.”

Cô ta lại bắt đầu dùng lời lẽ công kích Quý Vân Tiêu, nhưng lạ là Quý Vân Tiêu hoàn toàn không có phản ứng gì, chỉ dựa vào tường, lặng lẽ hút thuốc.

Trong mắt người phụ nữ ấy không có lấy một tia cảm xúc dành cho mình, trên mặt cũng không có biểu tình, thế nhưng từng động tác giơ tay, nhả khói lại mang theo nét tao nhã và khí chất mê hoặc lòng người.

Cao Tiểu Hồng nuốt nước bọt, không tìm được mà nghĩ — chẳng lẽ thật sự không phải chị gái song sinh của Quý Vân Tiêu sao? Nhưng người này và Quý Vân Tiêu trước kia thật sự hoàn toàn khác nhau mà!

Cao Tiểu Hồng có chút ngửa ngáy, liền tiến lại gần người phụ nữ ấy, nhưng Quý Vân Tiêu kín đáo tránh sang bên.

Cao Tiểu Hồng còn muốn tiếp tục lao vào, nhưng Quý Vân Tiêu nắm cổ áo cô ta, ném sang một bên, giọng lạnh lùng không chút thương tình: “Đừng có lả lơi, tôi không hứng thú với cô.”

Không ngờ nghe cô ta nói vậy, Cao Tiểu Hồng lại càng kích động hơn.

Cao Tiểu Hồng vén tóc ra sau tai, tạo dáng quyến rũ, liếc mắt đưa tình, giọng nói ngọt ngào đến phát ngáy: “Sao lại không hứng thú với tôi chứ? Hôm qua cô chẳng phải còn rất hứng thú với tôi sao? Chính miệng cô nói mà — cô nói Vi Vi lãnh đạm, không thể thoả mãn cô...”

Quý Vân Tiêu hờ hững: “Vi Vi là ai?”

Cao Tiểu Hồng ngạc nhiên: “Vợ cô, Tổng giám đốc Lâm, Lâm Thiên Vi đó.”

Quý Vân Tiêu: “À, nữ chính ấy à.”

Cao Tiểu Hồng nghe không hiểu: “Nữ chính gì cơ?”

Lúc này Quý Vân Tiêu mới đưa mắt nhìn cô ta.

Quý Vân Tiêu từng đọc qua vài bộ tiểu thuyết mạng, biết rằng có những người xuyên vào truyện sẽ bị giới hạn — chẳng hạn không được để nhân vật OOC, hoặc buộc phải đi theo kịch bản. Giờ Quý Vân Tiêu muốn biết, bản thân mình trong thế giới này có bị ràng buộc như vậy không.

Vậy thì... cứ lấy cô Cao tiểu thư này làm thử nghiệm đi.

“Cô có thấy tôi khác với trước kia không?” Quý Vân Tiêu hỏi.

Cao Tiểu Hồng gật đầu: “Khác lắm.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Muốn biết lý do không?”

Mắt Cao Tiểu Hồng sáng rực lên: “Dĩ nhiên là muốn.”

Quý Vân Tiêu liền kể cho cô ta nghe chuyện mình xuyên vào truyện. Ban đầu, Cao Tiểu Hồng tất nhiên không tin, còn tưởng cô đang đùa. Nhưng Quý Vân Tiêu nói chuyện quá khéo, khiến người ta dễ bị dẫn dắt.

“Đêm qua cô đặt thiết bị quay trong phòng bao, vì nhà họ Quý giàu có, cô muốn dùng đoạn ghi hình đó làm bằng chứng để uy hiếp tôi, đúng không?”

Đó chính là nội dung trong truyện, Quý Vân Tiêu vẫn còn ẩn tượng.

Mà Cao Tiểu Hồng trước mặt cô thì lập tức tái mét cả mặt.

Chuyện xấu hổ đó cô ta chưa từng nói với bất kỳ ai, hoàn toàn do mình bí mật sắp đặt.

Quý Vân Tiêu sao lại biết được chứ?

Thấy sắc mặt cô ta dao động, Quý Vân Tiêu tiếp tục dẫn dắt, từng bước khiến cô ta sắp tin thật thì lại đột nhiên đổi giọng: “Cô có biết vì sao tôi không đến đòi cô lấy đoạn ghi hình đó không?”

Cao Tiểu Hồng giận dữ nói: “Bởi vì chúng ta có xảy ra chuyện gì đâu!”

Căn bản còn chưa kịp xảy ra quan hệ, Quý Vân Tiêu đã rời đi rồi. Lúc đó cô ta vẫn chưa hiểu chuyện gì, giờ nghĩ lại, hẳn là vì Quý Vân Tiêu trước mặt này vừa đúng lúc xuyên tới ngay thời điểm đó, đúng không?

Quý Vân Tiêu nghe xong bật cười khế.

Giọng cô ta khinh thường: “Cô đoán sai rồi, lý do thật sự là tôi vốn dĩ chẳng thèm để cô vào mắt, hiểu không?”

Cao Tiểu Hồng nhìn cô ta, không thể tin nổi.

Trong truyện có nói, người như Cao Tiểu Hồng tuy bề ngoài phóng túng nhưng thực ra lòng tự tôn lại rất cao. Quý Vân Tiêu nắm trúng điểm yếu đó của cô ta, lại còn tỏ thái độ khinh thường, chỉ mấy câu thôi đã đánh sập hàng rào phòng bị trong lòng Cao Tiểu Hồng.

Quý Vân Tiêu thuận thế thả ra miếng mồi nhử: “Cô thì có thể làm gì tôi nào? Giờ tôi là tiểu thư nhà họ Quý, vợ cưới về lại có quyền có thế, lẽ nào cô định đi nói với người ta rằng tôi không thuộc về thế giới này, tôi xuyên từ trong truyện ra, rồi bảo họ bắt tôi đem đi nghiên cứu à?”

Quả nhiên, Cao Tiểu Hồng bị chọc tức đến ngu người, liền thuận miệng đáp: “Đúng! Đúng! Người như cô phải bị bắt đi nghiên cứu mới đúng!”

Nói xong, cô ta liền kéo Quý Vân Tiêu đi đến đồn công an.

Quý Vân Tiêu tất nhiên sẽ không từ chối.

Đến phòng hoà giải, Cao Tiểu Hồng kể lại toàn bộ chuyện trước mặt hoà giải viên, người kia nghe xong chỉ có thể tỏ vẻ bất lực.

Cao Tiểu Hồng tức giận nhìn sang Quý Vân Tiêu, quát: “Sao cô không nói gì đi!”

Quý Vân Tiêu dang hai tay: “Cô bảo tôi nói gì đây? Xuyên truyện? Cô đọc tiểu thuyết mạng nhiều quá rồi đấy. Em gái à, đọc truyện thì không sao, nhưng phải phân biệt được đâu là truyện, đâu là hiện thực chứ, phải không?”

Cao Tiểu Hồng: “???”

Cao Tiểu Hồng: “Rõ ràng vừa nãy cô đâu có nói thế!”

Quý Vân Tiêu: “Tôi vừa nãy nói gì cơ?”

Cao Tiểu Hồng đành giọng: “Cô nói, cô vốn dĩ không phải người của thế giới này.”

“À đúng đúng đúng, tôi không phải người của thế giới này, tôi là thiếu nữ phép thuật, chiến giáp dũng sĩ, hộ vệ của ánh sáng — Ba La La Tiểu Ma Tiên. Tôi còn có thể gom đủ bảy viên ngọc rồng để triệu hồi Thần Long nữa đấy.” Quý Vân Tiêu bật cười: “Dù sao cô cũng là người lớn rồi, chẳng lẽ tôi nói thế mà cô cũng tin à?”

Dù sao thì người khác cũng sẽ không tin.

Cao Tiểu Hồng lại tiếp tục cãi cọ, nói rằng tính cách của Quý Vân Tiêu thay đổi đột ngột thế nào, ra sao, nhưng hoà giải viên chỉ nói rằng tính cách con người vốn không cố định. Quý Vân Tiêu còn đứng bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa, khéo léo khích bác vài câu, thế là Cao Tiểu Hồng tự mình buột miệng thừa nhận chuyện đã lên quay video.

“Chuyện đó tôi chưa từng nói với ai, chỉ có mình tôi biết thôi. Nếu Quý Vân Tiêu không phải xuyên truyện đến, sao cô ta lại biết được chứ?” — Cao Tiểu Hồng đỏ mặt tía tai nói xong, xung quanh lập tức im lặng.

Sắc mặt hoà giải viên cũng trở nên nghiêm túc, nói: “Chụp quay người khác một cách bí mật mà chưa được họ đồng ý là hành vi phạm pháp.”

Quý Vân Tiêu chậm rãi chỉnh lại áo khoác, mở miệng nói: “Hoá ra cô còn làm chuyện như vậy à, tôi phải báo cảnh sát thôi.”

Khi bước ra khỏi đó, Quý Vân Tiêu chỉ có một mình.

Đoạn video cần tiêu huỷ đã bị xoá bỏ, Cao Tiểu Hồng cũng nhận lấy hình phạt, đồng thời cô ta có thể xác định rằng bản thân mình trong thế giới này được hành động hoàn toàn tự do.

Trong cốt truyện gốc, chính việc đoạn video đó bị công khai đã khiến Quý Vân Tiêu cảm thấy bị sỉ nhục, từ một kẻ vừa ngu vừa độc biến thành kẻ ít ngu hơn nhưng càng độc hơn, trở thành phản diện chính — đó vốn là một nút thắt quan trọng của câu chuyện.

Nhưng hiện tại, cô ta đã hoàn toàn thay đổi mạch truyện.

Điều này có nghĩa là cô ta không còn bị cốt truyện ràng buộc nữa, có thể làm bất cứ điều gì mình muốn — dĩ nhiên, là trong phạm vi hợp pháp.

Quý Vân Tiêu khẽ thở ra một hơi, mở danh bạ điện thoại, tìm đến tên “Lâm Thiên Vi”, rồi gọi đi.

Cô ta phải ly hôn, càng sớm càng tốt.

Dù vẫn chưa tìm được Thiên Thiên, nhưng cô tuyệt đối không thể xuất hiện trước mặt cô ấy với danh nghĩa người đã có vợ.

Cô không thể, cũng không được phép để Thiên Thiên trở thành kẻ thứ ba.

Trong biệt thự ngoại ô phía tây, Lâm Thiên Vi nhìn thấy thông báo cuộc gọi, trong lòng càng thêm bức bối.

Cuộc gọi đầu tiên đến, cô không nghe.

Cuộc gọi thứ hai đến, cô vẫn không nghe.

Đến cuộc thứ ba, Lâm Thiên Vi đã không chịu nổi nữa, liền cúp máy.

Sau đó, cô nhận được tin nhắn của Quý Vân Tiêu: 【Tôi sẽ soạn sẵn giấy thoả thuận ly hôn, hy vọng Tổng giám đốc Lâm ngày mai có thể đến ký tên.】

Chương 4

Chương 4

Lâm Thiên Vi cứ tưởng mình nhìn nhầm.

Trước đây, cô không phải chưa từng đề nghị ly hôn, nhưng khi đó Quý Vân Tiêu sống chết cũng không đồng ý, còn lấy chuyện nhảy lầu ra uy hiếp cô.

Bây giờ cô ta lại chủ động đòi ly hôn sao?

Đáng lẽ đây phải là chuyện đáng vui mừng — dù nhìn từ góc độ nào, việc có thể cắt đứt hoàn toàn với một người phụ nữ vô lý như Quý Vân Tiêu đều đáng để ăn mừng.

Thế nhưng không hiểu vì sao, Lâm Thiên Vi lại chẳng thấy vui chút nào.

Khi trở về phòng ngủ nằm xuống, cô vẫn trần trọc lăn qua lăn lại. Mỗi khi nhắm mắt lại, trong đầu cô lại hiện lên cảnh hôn mê cuồng nhiệt tối qua.

“Rõ ràng hôn mạnh như thế...”

Còn nói là nhớ cô, nói là thích cô, lời nói tha thiết đến mức khiến cô suýt nữa tin là thật.

Lâm Thiên Vi tức giận ngồi bật dậy.

Cô hát chần, xỏ dép, bật đèn, rồi cầm lấy điện thoại.

Đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, cuối cùng cô gửi tin nhắn trả lời cho Quý Vân Tiêu: **【Cô chắc chứ?】**

【Tôi chắc.】 – Quý Vân Tiêu đáp rất nhanh, còn gửi kèm cả thời gian và địa điểm.

Như sợ Lâm Thiên Vi do dự, cô ta lại nhắn thêm: **【Đừng lo, tôi không có yêu cầu quá đáng nào, thậm chí có thể ra đi tay trắng. Tôi chỉ mong thủ tục ly hôn có thể hoàn tất vào ngày mai.】**

Ngày mai?

Gấp như vậy sao?

Lâm Thiên Vi hoàn toàn không ngủ nổi. Cô tự rót cho mình một ly nước lạnh, uống ừng ực mấy ngụm nhưng vẫn thấy bức bối khó chịu.

Tại sao lại như vậy?

Rõ ràng cô phải thấy vui mới đúng mà?

Lâm Thiên Vi lại nằm xuống giường mềm, nhưng vẫn trần trọc không sao chợp mắt.

Cô nghĩ, chắc là do tách cà phê uống lúc chiều.

Đều tại cà phê có tác dụng mạnh quá.

Đã không ngủ được thì thôi, cô ngồi dậy, khoác áo rồi đến phòng làm việc tiếp tục công việc.

Sau khi bận rộn thêm vài tiếng đồng hồ, cảm giác mệt mỏi cuối cùng cũng ập đến. Lâm Thiên Vi tháo cặp kính gọng vàng trên sống mũi xuống, day day huyệt thái dương.

Đúng lúc ấy, mẹ cô — Lâm Viên, gửi tới một đoạn video.

“Bãi cát vàng ở đây đẹp lắm, Du Nhiên cũng rất thích.”

Trong video, ánh mặt trời rực rỡ, sóng biển khẽ vỗ lên bờ cát. Một người phụ nữ trung niên vẫn còn nét mặt mà vẫy tay với ống kính, rồi quay sang nhìn cô bé đang chơi đắp cát.

Đó là mẹ ruột của Lâm Thiên Vi, và cháu gái ruột của cô.

Lâm Thiên Vi gõ nhanh một dòng: 【Du Nhiên dạo này thế nào?】

Từ sau khi chị gái của Lâm Thiên Vi qua đời, cô bé Lâm Du Nhiên trở nên lặng lẽ, ít nói khác thường. Sau đó lại bị tổn thương lần nữa khi ở cùng Quý Vân Tiêu, tính tình càng khép kín hơn.

Để khiến Lâm Du Nhiên vui vẻ trở lại, Lâm Viên đã nghỉ hẳn công việc, đưa cháu gái đi du lịch khắp nơi. Giờ đây tình trạng của cô bé mới dần dần khá hơn.

Cuộc gọi video của Lâm Viên được kết nối, giọng bà có chút trách móc: “Bên con bây giờ là bốn giờ sáng rồi đúng không? Sao còn chưa ngủ?”

Lâm Thiên Vi đáp: “Con bận.”

“Dù bận đến đâu cũng phải chú ý sức khỏe chứ.”

Lâm Viên còn định nói thêm vài câu quan tâm, nhưng Lâm Thiên Vi lại đổi chủ đề: “Mẹ, cho con gặp Du Nhiên được không?”

“Được, Du Nhiên, lại đây nói chuyện với dì nhỏ đi.” — Lâm Viên vẫy tay, gọi cô bé đến bên cạnh.

Lâm Du Nhiên môi hồng răng trắng, đáng yêu như búp bê ngọc, nhưng cô bé chỉ liếc nhìn Lâm Thiên Vi trên màn hình một cái, rồi lập tức quay đi, tiếp tục chơi cát.

Lâm Viên nhìn mà chỉ biết thở dài.

“Là con có lỗi với Du Nhiên.” — Giọng Lâm Thiên Vi rất nhỏ, không nghe ra được cảm xúc.

Lâm Viên bắt đầu nói: “Không phải lỗi của con, tất cả là do con người vô nhân tính đó — Quý Vân Tiêu! Một đứa trẻ nhỏ như thế mà cô ta cũng nổi tay đánh... Hơn nữa, Vi Vi à, mẹ thật không hiểu, sao con vẫn chưa ly hôn với cô ta?”

Vừa nói, Lâm Viên vừa ghen ngào: “Chẳng lẽ đây là nghiệp của nhà mình sao? Mẹ hồi trẻ ngu muội, bị đàn ông lừa gạt; chị con cũng chọn nhầm người; giờ đến lượt con thì...”

Lâm Thiên Vi lạnh mặt cắt ngang lời bà: “Ngày mai con sẽ ly hôn.”

Lâm Viên không giấu được niềm vui: “Thật sao? Con không lừa mẹ chứ?”

Lâm Thiên Vi khẽ rủ mi mắt xuống: “Không lừa mẹ.”

Niềm vui tràn ngập giọng nói của Lâm Viên: “Tốt quá rồi, cuối cùng con cũng chịu dứt khoát rồi.”

Lâm Thiên Vi mím chặt môi, sắc mặt càng thêm khó coi.

Thực ra không phải cô hạ quyết tâm được, mà là do Quý Vân Tiêu chủ động đề nghị ly hôn.

Nhưng Lâm Thiên Vi không thể nói ra điều đó.

Cô cảm thấy quá mất mặt.

Kết thúc cuộc gọi video với Lâm Viên, Lâm Thiên Vi trở về phòng, trong lòng vẫn dâng lên nỗi ám ức mơ hồ, lại chẳng biết trút vào đâu, chỉ có thể để mặc nỗi cô đơn vô tận nhấn chìm mình.

Lâm Thiên Vi vẫn ngủ thiếp đi.

Cô ngủ không yên, mới chớp mắt đã đá chần ra một bên. Đêm lạnh, không ai đắp lại cho cô, chỉ thấy cô cau đôi mày xinh đẹp, co người lại thành một cục nhỏ.

Giấc ngủ của Lâm Thiên Vi vô cùng chập chờn, miệng còn lẩm bẩm: “Chị...”

Nhưng người cô gọi, lại không phải là mẹ của Lâm Du Nhiên.

Trong mơ, Lâm Thiên Vi như bước vào một thế giới khác.

Giữa những đốm sáng đan xen, một cô gái tóc ngắn xinh đẹp và sắc sảo bước đến trước mặt cô, đưa tay nhéo nhéo má cô.

“Cậu sao mà xinh thế hả?”

Lâm Thiên Vi chỉ trừng mắt nhìn, không đáp lời.

“Tớ có thể hôn cậu không?”

Lâm Thiên Vi phồng má, vừa định nói gì thì đã bị ôm lấy, bị hôn mạnh một cái lên má.

Đôi mắt cô tròn xoe, mãi mới nhen ra được một câu khàn khàn: “Không được,” khiến cô gái đối diện bật cười ha hả.

“Vậy tớ hôn xong rồi, biết làm sao đây?”

Lâm Thiên Vi quay lưng lại, hờn dỗi.

“Này, tiểu xinh đẹp, gọi tớ là chị đi, sau này tớ che chở cho cậu.”

Lâm Thiên Vi mím môi, bấm ngón tay nói nhỏ: “Không thêm.”

“Tại sao?”

Lâm Thiên Vi lí nhí đáp: “Mẹ tớ nói, cậu với tớ bằng tuổi, đều sáu tuổi.”

“Nhưng tớ sinh trước cậu hai ngày mà.”

Lâm Thiên Vi cau mày: “Sinh trước hai ngày thì là chị sao?”

“Đúng rồi, sinh trước hai ngày chính là chị đấy.”

“Thiên Thiên, gọi tớ là chị đi.”

“Thiên Thiên...”

“Không, không gọi đâu.”

Hồi nhỏ Lâm Thiên Vi cự tuyệt dứt khoát, thế nhưng không biết vì sao, sau này cô lại đổi ý.

Một đêm khác, cô như thường lệ đá chăn ra, nhưng lần này lại bị một cô gái khác ôm lấy.

Khi tỉnh lại, Lâm Thiên Vi kéo chăn che kín người, khuôn mặt đỏ ửng, ngượng ngùng hỏi: “Sao lại bò lên giường tớ?”

“Vì cậu ngủ không ngoan, cứ đá chăn ra, tớ sợ cậu bị lạnh nên phải sang ôm cậu thôi.” Cô gái bên cạnh nói tỉnh bơ.

Lâm Thiên Vi cắn môi, không nói.

“Đều là con gái cả, ngủ chung thì có sao đâu? Hồi nhỏ mình chẳng hay ngủ cùng nhau sao? Hơn nữa tớ đã hứa với dì là sẽ chăm sóc cậu mà.”

Lâm Thiên Vi “hừ” một tiếng.

Cô gái kia xoa đầu cô: “Ngao nào.”

Cảnh tượng lại bắt đầu xoay chuyển, lần này đến bên đường trong khuôn viên trường.

Dưới tán cây ngân hạnh, Lâm Thiên Vi gọi: “Tiêu Tiêu...”

“Hửm?”

“Chị Tiêu Tiêu...”

“Sao thế?”

“Chị để tóc dài đi.” Lâm Thiên Vi nói, giọng không vui.

“Tại sao chứ?”

Lâm Thiên Vi bực bội: “Chị không thấy chị để tóc ngắn trông y như T sắt à?”

**Editor chú thích: ‘T sắt’ ở đây có thể hiểu là Tomboy cứng =]] sặc bi cứng? kiểu kiểu vậy*

“Ha ha ha, ở đâu ra chứ? Chị là gái thẳng mà.”

Lâm Thiên Vi nghiêm mặt: “Nhưng tháng này đã có ba cô tỏ tình với chị rồi, ít nhiều cũng vì cái kiểu tóc đó đấy.”

“Được rồi được rồi, nếu em không thích thì chị đổi, nghe em hết. Từ mai chị sẽ để tóc dài, thế được chưa, bảo bối?”

Lâm Thiên Vi: “Hừ.”

Trong thế giới đó, Lâm Thiên Vi dường như luôn rất hạnh phúc — cha mẹ yêu thương, người thân cưng chiều, tuy là con một nhưng có cô bạn thanh mai cùng lớn lên, chưa từng biết đến cô đơn.

Thế nhưng, sau đó thì sao?

Sau đó, cô đến một thế giới khác — ở thế giới này, cha cô là kẻ khốn nạn, rõ ràng là con rể được nhà họ Lâm nâng đỡ mà còn dám vụng trộm, nuôi bồ bên ngoài, sinh ra mấy đứa con riêng.

Mẹ cô cũng chẳng còn là người phụ nữ mạnh mẽ, sắc sảo năm nào, mà trở thành một nghệ sĩ mù quáng trong tình yêu.

Cô có một người chị gái, tính tình hiền lành, dịu dàng, nhưng lại quá yếu đuối, thêm vào đó là thân thể suy nhược, chẳng thể cho cô bất cứ chỗ dựa nào.

Sau khi ông bà ngoại lần lượt qua đời, nhà họ Lâm rơi vào cảnh chao đảo. Khi ấy, cha cô mới lộ rõ bộ mặt thật, dắt theo đám con riêng kéo đến, định chiếm đoạt toàn bộ tập đoàn. Lúc đó chị gái nằm viện, mẹ chỉ biết khóc, chỉ có Lâm Thiên Vi một mình đứng lên, đấu lại người cha máu lạnh cùng lũ lang sói đó, ổn định lại cục diện.

Nhiều khi nghĩ lại, Lâm Thiên Vi vẫn không hiểu nổi mình đã làm sao vượt qua được quãng thời gian ấy.

Hình như đã từ rất lâu trước kia, cô cũng từng là một cô bé lớn lên trong tình yêu thương, sống vô ưu vô lo — trên đường đời có người dọn sạch gai góc cho cô, gian khổ hay khó khăn đều có người che chở phía trước; ngay cả khi gặp rắc rối, chỉ cần cô làm nũng một chút, mọi chuyện đều sẽ dễ dàng được giải quyết.

Cô làm sao lại thành ra thế này?

Hai thế giới chập chờn đảo lộn, những mảnh ký ức như vụn vỡ rơi lả tả trong giấc mơ của Lâm Thiên Vi. Cô cau mày càng lúc càng chặt, đến khi tỉnh dậy thì đầu óc choáng váng, hỗn loạn.

Cô dường như vừa mơ thấy điều gì đó.

Mơ hồ, lơ mơ, hoàn toàn không nhớ rõ nữa.

Lâm Thiên Vi kéo chăn quấn lấy cơ thể đang run lên vì lạnh, lại đưa tay xoa xoa thái dương đang nhức nhối.

Cũng là vô tình, cô chạm đến một vệt ẩm ướt trên mặt.

Đây là gì?

Lâm Thiên Vi không hiểu — vừa rồi cô đã khóc trong mơ sao?

.....

Cùng lúc đó, Quý Vân Tiêu đã chạy bộ trở về.

Cô đổ mồ hôi đầy người, nhưng lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, khoan khoái.

Bởi vì cô đã tìm thấy Thiên Thiên rồi.

Cho dù quán bar và khách sạn đều không chịu cung cấp camera giám sát, cũng không sao — cô vẫn tìm được điểm đột phá trên con đường giữa hai nơi đó.

Chính là camera ở trước cửa một siêu thị.

Quý Vân Tiêu ra tay hào phóng, bỏ ra không ít tiền, sau khi lấy được đoạn ghi hình đêm hôm ấy liền ngồi xem suốt mấy tiếng đồng hồ.

Cuối cùng cô tìm thấy rồi.

Qua ô cửa xe hạ nửa chừng, Quý Vân Tiêu rõ ràng thấy được nửa gương mặt nghiêng của Tống Thiên Thiên.

Xinh đẹp đến thế — nhất định là Thiên Thiên không sai.

Quý Vân Tiêu ghi nhớ biển số xe.

Giờ cô có thể khẳng định: đêm rực rỡ ấy không phải ảo tưởng của mình, cô thật sự đã cùng bảo bối của mình trải qua một đêm xuân.

Chỉ là, tại sao Thiên Thiên lại rời đi?

Là không nhớ cô, hay vì phát hiện cô đã kết hôn nên giận dữ?

Dù là nguyên nhân nào, thì việc đầu tiên cô phải làm là chấm dứt cuộc hôn nhân vô nghĩa này, rồi đường đường chính chính xuất hiện trước mặt Thiên Thiên.

Tắm rửa, thay đồ xong, Quý Vân Tiêu lại chép biển số xe kia lên tờ giấy nhớ, đọc thuộc lòng một lần nữa.

“Thiên Thiên...”

Giờ cô đã có thông tin về chiếc xe này, chỉ cần điều tra thêm chút nữa là được.

“Chúng ta sắp gặp lại rồi.” Quý Vân Tiêu khẽ thì thầm.

Chỉ là cô không ngờ, thời điểm gặp lại lại đến nhanh như vậy.

Cô và Lâm Thiên Vi đã hẹn ký giấy ly hôn tại một quán cà phê, nhưng trên đường đến đó, cô lại nhìn thấy chiếc Maybach màu đen ánh thạch kia.

Không sai — chính là biển số đó.

Dù đã chuẩn bị tâm lý ly hôn trước rồi mới đi tìm Thiên Thiên, nhưng khi người ấy thực sự xuất hiện trước mắt, Quý Vân Tiêu hoàn toàn mất kiểm soát.

Muốn gặp cô.

Phát điên mà muốn gặp cô.

Cô gần như đỏ mắt nói với tài xế nhà họ Quý: “Thấy chiếc Maybach kia không?”

Tài xế không thấy, vì đang gặp đèn đỏ, còn chiếc Maybach kia đã rẽ qua ngã tư mất hút.

Quý Vân Tiêu không còn để tâm gì khác, mở cửa xe lao ra ngoài đuổi theo, nhưng vẫn không kịp.

Ngược lại, tài xế nhà họ Quý chạy theo, hạ cửa kính hỏi: “Tiểu thư, cô có lên xe không?”

Quý Vân Tiêu bình ổn hơi thở, lạnh giọng nói: “Anh xuống xe đi.”

Tài xế chẳng hiểu gì nhưng vẫn bước xuống, rồi liền thấy Quý Vân Tiêu ngồi vào ghế lái, đóng cửa lại, phóng xe đi mất.

Tài xế đứng đó, bị bụi tung lên phủ đầy mặt.

Anh ta lau mặt, gãi đầu, thầm nghĩ: nghe nói tiểu thư lấy bằng lái từ năm kia, nhưng chẳng phải học xong là quên luôn sao?

Với lại nửa năm nay anh chưa từng thấy cô ấy lái xe, sao tự nhiên hôm nay lại lái tốt thế này?

Không lẽ anh sắp mất việc rồi?

Khi tài xế còn đang lo cho tương lai, Quý Vân Tiêu cũng đang sợ hãi — sợ lại lướt qua nhau, sợ không thể gặp được Tống Thiên Thiên.

May là sau khúc ngoặt, con đường phía trước còn dài, mắt Quý Vân Tiêu lại tỉnh, nên giữa dòng xe cộ cô vẫn bắt được chiếc Maybach đen ấy.

Cô đạp ga tăng tốc, bám sát theo, cuối cùng chặn được xe ở một đoạn đường vắng.

Lâm Thiên Vi vô cùng khó hiểu.

Cô nhận ra đây chính là chiếc xe nhà họ Quý phân cho Quý Vân Tiêu, nhưng lại không hiểu — tại sao Quý Vân Tiêu cứ đuổi theo cô?

Không phải đã hẹn gặp ở quán cà phê rồi sao? Có cần gấp thế này không?

Quý Vân Tiêu muốn ly hôn đến mức đó à?

Hôm nay cô chỉ mặc một chiếc áo thun xám đơn giản và quần thể thao, trang điểm nhẹ, trên người không có lấy một món trang sức cầu kỳ, ngay cả mái tóc cũng đã nhuộm lại đen, xõa tự nhiên trên vai.

Nhưng chính dáng vẻ giản dị ấy lại khiến Lâm Thiên Vi ngẩn người.

Khoảnh khắc thấy cô mở cửa xe bước xuống, Lâm Thiên Vi sửng sờ không nói nên lời.

“Cộc cộc.”

Quý Vân Tiêu đi tới, khẽ gõ ngón tay lên cửa kính xe.

Lâm Thiên Vi hạ cửa kính xuống một chút, nhíu mày, giọng lạnh nhạt: “Có chuyện gì?”

Quý Vân Tiêu nhìn cô, trong mắt như ngấn lệ, giọng nói kìm nén mang theo khẩn cầu: “Em mở cửa xe ra được không?”

Lâm Thiên Vi dường như lại bị mê hoặc.

Cô mở khóa cửa.

Khoảnh khắc tiếp theo, Quý Vân Tiêu kéo cửa xe, nhào thẳng vào lòng cô.

Lâm Thiên Vi vừa hoảng vừa giận: “Cô làm gì vậy?”

“Chị nhớ em... chị thật sự rất nhớ em.” Quý Vân Tiêu ôm chặt cô, vùi đầu vào vòng eo cô, như đang khóc: “Em không biết đâu, được gặp lại em chị vui đến mức nào, Thiên Thiên... chị biết bây giờ không nên tìm em, nhưng chị không tìm được, vừa thấy em là không thể chịu nổi, chị quá nhớ em rồi, chị không thể sống thiếu em...”

Quý Vân Tiêu nói năng rối loạn, cuối cùng lại nâng tay Lâm Thiên Vi lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mu bàn tay mịn màng của cô.

Cô ngẩng đầu, mắt ngấn lệ, tỏ tình: “Bảo bối, chị yêu em...”

Lâm Thiên Vi hoàn toàn ngỡ ngác.

Cô ngồi ngây ra trong xe một lúc, không biết phản ứng thế nào, còn Quý Vân Tiêu thì được đà, định hôn lên môi cô.

Lâm Thiên Vi kinh hoàng và tức giận, giơ tay tát cô một cái thật mạnh.

Một tiếng “chát” vang lên giòn tan, Lâm Thiên Vi mặt đỏ bừng, quát lên: “Quý Vân Tiêu, cô điên à?!”

Bị tát một cái, Quý Vân Tiêu không những không giận, ngược lại còn cười.

Cô nhìn cô bằng ánh mắt si mê, nói: “Bảo bối, đáng vẻ em tức giận cũng thật xinh đẹp.”

Lâm Thiên Vi: “???”

—

Editor: e nghĩ là nếu chị bình tĩnh lại có khi rút ngắn đc vài chương á =]]]

Chương 5

Chương 5

Không đúng lắm.

Rất không đúng lắm.

Người Quý Vân Tiêu trước mắt này, từ đầu đến cuối đều toát ra vẻ kỳ quái.

Trên mặt Lâm Thiên Vi vẫn còn vương chút giận, cô rút tay mình ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của Quý Vân Tiêu, bình tĩnh quan sát người trước mặt.

“Chị cảm giác như mình đang mơ vậy.” Giọng Quý Vân Tiêu không còn kích động như lúc này, nhưng vẫn tràn đầy chân tình: “Được gặp lại em thật tốt.”

Đã mười một năm rồi.

Sau mười một năm xa cách, người mà mình yêu thương nhất cuối cùng cũng trở về bên cạnh mình, Quý Vân Tiêu làm sao có thể không xúc động được chứ?

“Chị... chị có rất nhiều điều muốn nói,” Quý Vân Tiêu vẫn giữ tư thế nửa quỳ trong xe, ngẩng đầu nhìn Lâm Thiên Vi, ánh mắt đầy lưu luyến: “Muốn kể cho em nghe chuyện sau này, muốn nói cho em biết chị thích em đến mức nào, muốn nói thật nhiều, thật nhiều... nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu...”

Lâm Thiên Vi càng nghe càng cảm thấy khó hiểu.

“Chị còn muốn ôm em một cái.” Trong mắt Quý Vân Tiêu mang theo mong chờ, trong đôi con ngươi sâu thẳm như có ánh sao rơi xuống, cô khẽ hỏi: “Có thể ôm không?”

Môi Lâm Thiên Vi khẽ động, lời từ chối còn chưa kịp nói ra, thì Quý Vân Tiêu đã ôm lấy cô rồi.

“Em thật thơm.” Quý Vân Tiêu vùi đầu vào bên cổ cô, hít sâu một hơi rồi thỏa mãn thở ra: “Cả mùi hương trên người cũng giống hệt như trước.”

Hơi thở nóng rực phả thẳng lên làn da mềm mại nơi cổ, khiến lưng Lâm Thiên Vi tê rần, rồi mặt cô đỏ bừng.

Cô vừa thẹn vừa giận, hơi thở run rẩy: “Chị... chị ra khỏi xe cho em...”

Đừng làm mấy chuyện kỳ quái như thế với cô nữa.

“Chị không ra.” Quý Vân Tiêu kéo tay cô đặt lên má mình, mê đắm cọ nhẹ vào lòng bàn tay ấy, nói: “Em có thể đánh chị, có thể mắng chị, nhưng đừng rời xa chị.”

Bởi hành động kỳ lạ không hiểu nổi của cô, Lâm Thiên Vi vừa kinh ngạc vừa sửng sò, hoàn toàn không nói nên lời.

Ngược lại, người tài xế phía trước do dự một lúc, cuối cùng không nhịn được mà mở miệng: “Ờm... cô Quý...”

Quý Vân Tiêu vẫn nắm chặt tay Lâm Thiên Vi, chỉ hơi quay đầu, giọng trầm thấp: “Có chuyện gì?”

Mi mắt tài xế giật một cái.

Anh ta đã gặp Quý Vân Tiêu nhiều lần, nhưng chưa bao giờ cảm nhận được rõ ràng áp lực mạnh mẽ như lúc này.

Tài xế còn đang sửng sốt, thì nghe Quý Vân Tiêu hơi mất kiên nhẫn nói: “Nói đi.”

Tài xế giật mình, buột miệng đáp: “Cô đang đỗ xe sai quy định.”

“Chìa khóa vẫn ở trên xe,” giọng Quý Vân Tiêu bình thản: “Anh qua giúp tôi lái xe đi chỗ khác một chút.”

Nói xong, Quý Vân Tiêu lại quay sang Lâm Thiên Vi, nở nụ cười dịu dàng: “Cho tài xế của em giúp chị dời xe nhé, được không?”

Lâm Thiên Vi không nói là không được.

Vậy là tài xế xuống xe đi dời xe.

Đợi anh ta đi rồi, Quý Vân Tiêu liền mở cửa ghế phụ và ghế sau, bế Lâm Thiên Vi lên đổi chỗ.

Lâm Thiên Vi lại bị cô làm cho hoảng sợ: “Chị định làm gì?”

“Em ngồi ghế phụ được không? Chị lái xe đưa em đến một nơi.” Quý Vân Tiêu dịu dàng nói.

Cô hoàn toàn không cho Lâm Thiên Vi cơ hội từ chối.

Đến khi Lâm Thiên Vi hoàn hồn lại, cô đã bị bế sang ghế phụ, Quý Vân Tiêu còn cúi người giúp cô thắt dây an toàn.

“Ngồi cho vững nhé, bảo bối.”

Lâm Thiên Vi bị cô làm cho bối rối hoàn toàn.

Không phải đã nói là sẽ ly hôn sao? Vậy Quý Vân Tiêu bây giờ lại đang định làm gì thế này?

Lâm Thiên Vi ngơ ngác ngồi bên cạnh cô, đến khi nhận ra thì xe đã lao đi như bay.

Quý Vân Tiêu... vẫn biết lái xe sao?

Trong lòng Lâm Thiên Vi càng thêm nghi hoặc.

Trên đường, hai người không nói gì thêm, Quý Vân Tiêu thấy cô mệt nên bảo cô nhắm mắt nghỉ một lát.

Lâm Thiên Vi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy không đúng.

Tại sao cô lại nghe lời Quý Vân Tiêu chứ?

Nhưng bây giờ người lái xe là Quý Vân Tiêu, nếu cô không hợp tác, lỡ Quý Vân Tiêu kéo cô cùng chết thì phải làm sao?

“Sao em cứ nhìn chị hoài vậy?” Quý Vân Tiêu một tay cầm vô-lăng, tay kia đặt lên tay cô.

Lâm Thiên Vi giật mình nói: “Cô lái xe cho đảng hoàng đi.”

(Editor: chị ấy vội quá, em đọc mà e sợ dùm luôn á)

Nói xong liền rút tay lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Quý Vân Tiêu khẽ cong môi cười nhạt: “Được.”

Có lẽ là do hôm qua nghỉ ngơi quá kém, cũng có thể là do ánh nắng rọi qua cửa kính quá đẹp, Lâm Thiên Vi vừa mới nhắm mắt một lát đã thấy cơn buồn ngủ kéo đến.

Cô lại ngủ thiếp đi mất.

Khi tỉnh dậy, xe đã chạy tới bờ biển, ánh mặt trời trên đỉnh đầu gay gắt, bóng đổ ngắn ngủn, xem ra đã tới giữa trưa.

Lâm Thiên Vi chống người dậy, tấm chăn mỏng phủ trên người cũng trượt xuống theo.

Nghe thấy động tĩnh, Quý Vân Tiêu quay người lại, giúp cô kéo chăn lên, giọng dịu dàng hỏi: “Em dậy rồi à?”

Lâm Thiên Vi không trả lời, mà nét mày và ánh mắt cũng lạnh xuống, gương mặt xinh đẹp như phủ một tầng sương tuyết.

Cô trông không vui cho lắm.

Quý Vân Tiêu lo lắng hỏi: “Không ngủ ngon sao? Có muốn ngủ tiếp không?”

Lâm Thiên Vi bước xuống xe, nhìn quanh bốn phía, lạnh lùng hỏi: “Cô đưa tôi tới đây làm gì?”

Quý Vân Tiêu khẽ cười, nhìn xa ra mặt biển: “Thế giới này khác hẳn thế giới của chúng ta, nhưng lại có một vùng biển rất giống.”

Lâm Thiên Vi: “?”

Quý Vân Tiêu dịu dàng nhìn cô: “Em còn nhớ không? Khi chúng ta chia tay, cũng là ở một bờ biển như thế này.”

Lâm Thiên Vi: “??”

Quý Vân Tiêu như chìm trong hồi ức, giọng thấp xuống: “Năm đó chúng ta mười chín tuổi, chị còn chưa biết mình yêu em đến mức nào. Em đưa chị ra biển, nghiêm túc tỏ tình với chị, nói em muốn ở bên chị. Khi đó chị hoảng lên, chị mới nhận ra những lời em thường nũng nịu trong lòng chị, nói muốn lấy chị, không phải đùa. Nhưng chị không biết phải đối mặt thế nào...”

Quý Vân Tiêu cười mà chua xót: “Chị đã không đồng ý với em, chị nói, cho chị thêm chút thời gian, để chị suy nghĩ đã.”

Đáng tiếc sau đó họ không còn thời gian nữa.

Vì không nhận được câu trả lời như mong đợi, Tống Thiên Thiên có chút buồn bực, liền quyết định cùng gia đình đi du lịch nước ngoài để giải khuây.

Kết quả là chiếc máy bay họ đi khi bay qua vùng biển đã gặp sự cố, rơi thẳng xuống đáy biển.

“Xin lỗi em, sau khi em rời đi chị mới nhận ra, chị thích em, chị từ nhỏ đã thích em, cũng không phải kiểu thích muốn coi em như em gái để chăm sóc. Chị rõ ràng là yêu em, chị muốn có em, muốn ôm em, muốn cùng em triền miên, muốn làm với em tất cả mọi chuyện vui trên đời... nhưng xin lỗi, chị nhận ra quá muộn...”

Nói tới đây, Quý Vân Tiêu đã khóc không thành tiếng.

“Khi biết em gặp chuyện, mỗi ngày chị đều hối hận, chị luôn nghĩ, tại sao chị lại chậm chạp như vậy. Nếu chị sớm phát hiện ra lòng mình, thì em có phải... đã không ngồi lên chuyến bay đó, em có phải... đã không rời xa chị...”

Nước mắt men theo khuôn mặt trắng nõn của người phụ nữ chảy xuống cằm, mang theo cảm xúc mãnh liệt – có hối tiếc, có ân hận, lại có không cam lòng.

Dáng vẻ của Quý Vân Tiêu lúc này khiến Lâm Thiên Vi vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Nhưng Lâm Thiên Vi nghe mà vẫn đầy bối rối.

Cô căn bản không biết Quý Vân Tiêu đang nói gì, chỉ cảm thấy bị thương một cách vô cớ, nên ngăn người đứng đó.

Đến khi Quý Vân Tiêu tiến đến nắm tay cô, đưa mu bàn tay cô lên môi khẽ hôn, run giọng nói: “Em có sẵn lòng cho chị thêm một cơ hội không? Nếu ngay lúc này em hỏi chị câu trả lời là gì, chị nhất định sẽ nói với em, chị yêu em.”

Quý Vân Tiêu nói: “Chị yêu em, Tống Thiên Thiên.”

Lâm Thiên Vi suýt chút nữa bị kéo vào câu chuyện, cho đến khi Quý Vân Tiêu nói ra cái tên kia.

Tống Thiên Thiên.

Buồn cười thật.

Lâm Thiên Vi rút tay về, lạnh lùng cười: “Tôi nghe không hiểu cô nói gì, tôi căn bản không phải là Tống Thiên Thiên.”

Nói xong, Lâm Thiên Vi liền định quay người rời đi.

Quý Vân Tiêu sững lại một chút, sau đó tiến lên chặn cô, nghi hoặc: “Sao em có thể không phải là Tống Thiên Thiên?”

Hàng mi dài rậm của Lâm Thiên Vi khẽ run, môi đỏ khắc nên đường cong châm biếm: “Quý Vân Tiêu, cô thấy lấy tôi ra làm trò tiêu khiển vui lắm sao?”

Quý Vân Tiêu sốt ruột: “Thiên Thiên, chị...”

Ánh mắt Lâm Thiên Vi như ngâm trong băng, nhìn sắc lạnh như lưỡi dao: “Đừng gọi tôi bằng cái tên đó.”

“Được, được, chị không gọi nữa,” Quý Vân Tiêu thuận theo, lại hỏi: “Vậy em có thể nói cho chị biết bây giờ em tên gì không?”

Đây chính là Thiên Thiên của chị, Quý Vân Tiêu nghĩ, cô không thể nhận nhầm được.

Rất có thể là Tống Thiên Thiên sau khi xuyên sách đã đổi tên, lại quên mất ký ức quá khứ.

Quý Vân Tiêu nắm lấy cổ tay mảnh mai của cô gái, kiên nhẫn dỗ: “Vừa nãy là chị không đúng, nhưng chị muốn biết tên em, điều đó với chị rất quan trọng, em nói cho chị được không?”

Lâm Thiên Vi không muốn để ý đến cô.

“Thiên...” Quý Vân Tiêu nhớ cô không thích cái tên này, liền cắn lưỡi, đổi giọng: “Bảo bối, em để ý đến chị đi, nói cho chị biết tên em được không?”

Cuối cùng Lâm Thiên Vi cũng phát hỏa: “Tại sao cô phải gọi tôi là bảo bối? Trên đường gặp một người phụ nữ lạ ngay cả tên cũng không biết, cô cũng gọi người ta là bảo bối à?”

(Editor: ? =[])

“Hơn nữa,” nhận ra mình bộc lộ cảm xúc quá rõ, Lâm Thiên Vi cố gắng đè nén cơn giận, lạnh nhạt nói: “Nếu tôi không nhớ nhầm thì, bây giờ cô vẫn là vợ của người khác.”

Quý Vân Tiêu phản ứng hai giây, sau đó khẽ cười: “Em đang để tâm chuyện đó phải không? Chị có thể giải thích, chị căn bản không quen biết cái người Lâm Thiên Vi kia, lúc chị qua đây, chị bỗng dưng có thân phận đã kết hôn, nhưng chị trong sạch...”

Tuy biết có thể bị coi là thần kinh, nhưng Quý Vân Tiêu vẫn tỉ mỉ kể lại chuyện mình xuyên sách.

Lâm Thiên Vi: “?”

Quý Vân Tiêu lại thề thốt với cô: “Trong lòng chị chỉ có mình em, không có ai khác, hơn nữa chị đã hẹn với vị Lâm tổng kia hôm nay sẽ ly hôn, rất nhanh thôi chị sẽ trở lại độc thân.”

Lâm Thiên Vi: “...”

Cô cuối cùng cũng nhận ra, người Quý Vân Tiêu trước mặt thật sự không nhận ra cô.

Nếu là giả vờ, thì diễn xuất của Quý Vân Tiêu cũng quá giỏi.

Nhìn Lâm Thiên Vi im lặng, Quý Vân Tiêu lại nói: “Nếu em không chấp nhận chuyện xuyên sách này, thì em coi như chúng ta là có duyên từ kiếp trước.”

Quý Vân Tiêu nhìn gương mặt mà mình đã khắc sâu trong tim không biết bao lần, chân thành nói: “Chị đây, chính là người yêu kiếp trước của em, bây giờ chị đến thế giới của em để yêu em.”

Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm: “Cô có bệnh thì đi chữa đi.”

Quý Vân Tiêu yếu ớt giải thích: “Chị... biết chuyện này rất khó chấp nhận, nhưng chị nói thật đó.”

Lâm Thiên Vi bình thản: “Cần tôi giúp cô đăng ký khám ở khoa tâm thần không?”

Quý Vân Tiêu không nhịn được bật cười.

Lâm Thiên Vi bị cô cười đến khó hiểu: “Cô lại cười gì nữa?”

Quý Vân Tiêu nói: “Bảo bối em thật sự đáng yêu quá.”

Lâm Thiên Vi: “...”

Lâm Thiên Vi quay người bỏ đi.

Quý Vân Tiêu đuổi theo cô.

Cô đưa Lâm Thiên Vi vào trung tâm thành phố, còn quần lầy cô xin bằng được số liên lạc.

Nhưng Lâm Thiên Vi không động lòng.

“Không cho chị số thì mình thêm bạn nhé, bất cứ phần mềm nào cũng được, không thì kết bạn game cũng được, chị đánh game siêu đỉnh mà em còn nhớ không? Chị dẫn em bay nhé?”

Lâm Thiên Vi bị cô làm phiền đến hết nổi, cuối cùng rút ra một thỏi son, mở nắp, kéo tay cô ra, phẩy viết một dãy chữ cái.

Quý Vân Tiêu vui mừng không kìm được: “Đây là WeChat của em đúng không?”

Lâm Thiên Vi lạnh giọng: “Xuống xe ngay.”

“Được, chị thêm ngay, lát nữa em nhớ đồng ý nhé.”

Còn chưa đợi Quý Vân Tiêu nói xong, Lâm Thiên Vi đã đóng cửa xe, quay lưng bỏ đi.

Mà Quý Vân Tiêu thì không đợi nổi nữa, cô vẫn còn đứng dưới ánh nắng chói chang, liền rút điện thoại ra, nhập dãy chữ cái kia vào.

Nhập xong Quý Vân Tiêu mới nhận ra có gì đó không đúng.

Đó căn bản chẳng phải là số WeChat nào cả — dòng chữ mà Lâm Thiên Vi viết là: có bệnh thì đi chữa.

Quý Vân Tiêu cất điện thoại, đầu ngón tay khẽ vuốt qua vết son kia, bật cười nuông chiều.

“Dù sao thì... vợ mình đáng yêu thật đấy.”

Nhưng Quý Vân Tiêu chưa kịp cười lâu, khóe môi liền cứng đờ lại.

Bởi cô chợt nhớ ra, hiện tại mình vẫn đang là “vợ của người khác”.

Hơn nữa nghe ý của Thiên Vi vừa rồi, rõ ràng cô ấy biết chuyện cô đã kết hôn.

Quý Vân Tiêu ấn vào giữa trán, khẽ chửi một câu.

Phải ly hôn ngay mới được.

Cô vội vàng đến quán cà phê, dĩ nhiên là không thấy ai, chỉ đành gọi điện cho Lâm Thiên Vi.

Nhưng Lâm Thiên Vi lại tắt máy.

Quý Vân Tiêu bèn nhắn tin: 【Tôi đến quán cà phê rồi, cô đâu rồi?】

Không có hồi âm.

Cô nhắn tiếp: 【Cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là trên danh nghĩa, vốn dĩ không cần tiếp tục, kéo dài thêm cũng chẳng tốt cho ai, chi bằng chia tay trong êm đẹp.】

Vẫn không có phản hồi.

Quý Vân Tiêu bắt đầu bực: 【Cô rốt cuộc định khi nào mới đến? Hay để tôi gửi thẳng đơn ly hôn đến công ty cô?】

Lần này bên kia cuối cùng cũng trả lời, ngắn gọn: 【Tôi có việc, đến trễ chút.】

Được thôi.

Quý Vân Tiêu gọi một ly cà phê rồi tiếp tục chờ.

Mà một chờ là chờ rất lâu.

Dù sao cô cũng có dung mạo xuất chúng, nay lại thêm khí chất nổi bật, dù chỉ mặc áo phông với quần thể thao đơn giản, chỉ cần khẽ liếc ra ngoài đã đủ khiến người ta chú ý.

Rất nhanh, có cô gái đi vào, mặt hơi ửng đỏ, rụt rè hỏi: “Chị ơi, em có thể xin WeChat của chị được không?”

Quý Vân Tiêu đặt tay thon dài lên miệng cốc, nghe vậy liền nghiêng người, cười nhàn nhạt: “Cô gọi ai là chị thế? Tôi mới...”

Cô lấy chứng minh trong túi ra xem một cái, rồi lại cất vào, nói tiếp: “Chị mới hai mươi tuổi thôi.”

Nói thật thì, vụ xuyên sách này cũng giúp cô trẻ lại tròn mười tuổi.

Không lỗi chút nào.

Cô vừa cười, ánh mắt lẫn nét mày càng thêm bay bổng, khiến người đối diện đỏ mặt hơn nữa.

Cô gái ấy vội đổi giọng: “VẬY... chị gái, chị có thể cho em WeChat không?”

Quý Vân Tiêu giơ cánh tay lên, không trả lời mà hỏi ngược: “Em có thấy vết son trên tay chị không?”

Cô gái ngớ người.

Quý Vân Tiêu vẫn kiên nhẫn giải thích: “Đó là huân chương tình yêu mà vợ chị để lại.”

“Huân chương của tình yêu.” — cô nhìn dòng chữ viết bằng son kia, ánh mắt đầy si mê, lễ phép nói: “Xin lỗi nhé.”

Cô gái kia hiểu ra, mặt đỏ bừng, kéo bạn mình định rời đi.

Không ngờ cô bạn ấy lại tinh mắt, nhìn thấy tờ đơn ly hôn đặt trên bàn.

Quý Vân Tiêu vì quá vội nên vừa đến đã lòi ra đặt sẵn, điều đó khiến cô gái kia ngạc nhiên, quay lại hỏi: “Nếu em không nhìn lầm thì đây là đơn ly hôn? Nhưng vừa rồi nghe chị nói, có vẻ chị rất thích vợ mình mà...”

Quý Vân Tiêu gác tay lên lưng ghế, lười biếng đáp: “À, đơn này là chuẩn bị cho người vợ khác.”

Hai cô gái trước mặt tròn mắt kinh ngạc, cô bạn có tính nóng hơn lập tức mắng: “Cô... cô đúng là đồ phản bội, đồ tệ bạc!”

Quý Vân Tiêu nhướn mày, rõ ràng là chẳng hề để tâm.

Nhìn thấy dáng vẻ ấy, hai cô gái càng giận hơn, vừa tức vừa bất lực.

“Thôi, đi thôi.”

Hai người rời khỏi quán, trong gió vẫn lờ mờ nghe thấy tiếng trò chuyện.

“Có cần báo cho hai bà vợ của cô ta không?”

“Thôi đi, tự chuốc phiền làm gì.”

“Tại sao người như thế lại là kẻ tệ bạc chứ, vừa rồi em thật sự rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên...”

“Cũng phải nói, cô ta có đủ tư cách để làm kẻ tệ bạc đấy...”

“Haiz.”

Hai cô gái càng đi càng xa, cho đến khi khuất hẳn ở góc đường.

Mà Lâm Thiên Vi vẫn chưa đến.

Quý Vân Tiêu từ buổi chiều đợi đến tối, sắp ngủ gật thì chuông gió ở cửa vang lên khe khẽ.

Cô hé mắt nhìn ra, lập tức tỉnh táo hẳn.

Người bước vào là một mỹ nhân xinh đẹp đến mức không thể tin nổi.

Ngũ quan tinh tế, gương mặt lạnh lùng, mặc một chiếc váy đỏ rực, mái tóc xoắn màu nâu gỗ sẫm buông trên vai, đôi hoa tai kim cương sáng lấp lánh trên dái tai, vòng eo mảnh mai như được khắc họa.

Ánh đèn từ trên chiếu xuống, soi rõ nốt ruồi lệ mê người nơi khóe mắt, khiến cô ta đẹp đến nghẹt thở.

Tim Quý Vân Tiêu không kiềm được mà đập dồn dập, đôi mắt tràn đầy kinh diễm: “Thiên Thiên...”

Lâm Thiên Vi bước đến trước mặt cô, ngồi xuống, nói thẳng: “Tôi đến để nói chuyện ly hôn.”

Quý Vân Tiêu nhất thời chưa phản ứng kịp: “Cái gì?”

Lâm Thiên Vi mấp môi, giọng rõ ràng: “Tôi là Lâm Thiên Vi.”

Quý Vân Tiêu: “? ? ? ! ! ! !”

Chương 6

Chương 6

Quý Vân Tiêu ngây người.

Quý Vân Tiêu hoàn toàn không phản ứng kịp.

Thiên Thiên của cô sao lại biến thành nữ chính Lâm Thiên Vi trong truyện rồi?

Cũng không thể trách Quý Vân Tiêu nghĩ không ra, bởi nữ chính Lâm Thiên Vi được miêu tả trong sách là một tổng công lạnh lùng vô tình, quyết đoán tàn nhẫn — hoàn toàn khác với Tổng Thiên Thiên.

“Đây là thỏa thuận ly hôn cô soạn sẵn à?” Lâm Thiên Vi không ngồi xuống, chỉ cúi người nhặt bản thỏa thuận lên, hờ hững liếc qua.

Nội dung không có vấn đề gì, hơn nữa Quý Vân Tiêu cũng đã ký tên xong.

Nhưng khi nhìn hàng chữ bay bổng cứng cáp ấy, Lâm Thiên Vi vẫn cảm thấy có chút khác lạ.

Cô mơ hồ nhớ rằng chữ viết của Quý Vân Tiêu trước đây rất xấu, thế mà nét chữ trên giấy giờ lại đẹp đến phóng khoáng, mang theo phong cốt, tuyệt đối không thể luyện thành trong ngày một ngày hai.

Dù nghi hoặc, nhưng Lâm Thiên Vi vẫn cầm lấy cây bút đặt trên bàn.

Quý Vân Tiêu hoàn hồn, vội vàng ngăn lại: “Đừng đừng đừng, cô đừng ký vội...”

Lâm Thiên Vi lạnh nhạt nói: “Không phải muốn ly hôn à?”

Quý Vân Tiêu nắm lấy cổ tay cô, kéo lại bản thỏa thuận ly hôn, giọng đầy phức tạp: “Khoan khoan khoan, để tôi sắp xếp lại chút đã.”

Quý Vân Tiêu nghiêm túc nhớ lại cốt truyện.

Cuốn tiểu thuyết mà Kiều Hi đưa đến văn phòng cô có tên là ***“Ngọt Sủng Mật Ái”***, đại khái kể về ba đoạn tình cảm rồi ren của nữ chính Lâm Thiên Vi.

Đoạn thứ nhất là cuộc hôn nhân thất bại với phản diện thích làm trò — Quý Vân Tiêu.

Đoạn thứ hai là mối tình đau khổ với vị tiểu thư bị nhà họ Quý ôm nhầm — Quý Lưu Lưu.

Đến đoạn thứ ba, Lâm Thiên Vi mới gặp được chân mệnh thiên nữ của mình — CP chính thức của cô, một cô giáo tiểu học ngây thơ, dịu dàng, thiện lương, có thể chữa lành cô.

Trong truyện, Lâm Thiên Vi lúc đầu lạnh lùng, cố chấp, không hiểu tình yêu, chỉ mặc đồ tông đen trắng xám, trên mặt không có nốt lè chí, cà phê cũng chỉ uống Americano đá.

Bởi vì cô thích cảm giác đắng chát thoáng qua nơi đầu lưỡi.

Lâm Thiên Vi trong truyện còn là nữ cường tự tin, quyết đoán, có thể che trời bằng một tay — nhưng Tống Thiên Thiên thì hoàn toàn không phải vậy.

Thiên Thiên của cô rõ ràng là người mê đồ ngọt, lại cần được cưng chiều.

“Đừng lãng phí thời gian của tôi.” Lâm Thiên Vi đã cau mày, tỏ rõ vẻ không vui.

Quý Vân Tiêu cuối cùng cũng nghiêm túc nhìn người phụ nữ trước mặt.

Khuôn mặt giống hệt Thiên Thiên.

Cảm giác mang lại cũng y hệt.

Lẽ nào trực giác của cô sai rồi sao?

Quý Vân Tiêu trầm ngâm giây lát, rồi búng tay gọi phục vụ, gọi một ly Americano đá.

Cô không nghi ngờ phán đoán của mình, chỉ là có vài chi tiết cần xác nhận thêm.

Lâm Thiên Vi càng nhíu mày, giọng thiếu kiên nhẫn: “Cô rốt cuộc muốn làm gì? Tôi không có thời gian ngồi đây uống cà phê với cô.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười dịu dàng: “Đợi chút thôi, sẽ không mất nhiều thời gian của cô đâu.”

Lâm Thiên Vi im lặng.

Khi ly Americano đá được mang lên, Quý Vân Tiêu đưa tay đẩy tới trước mặt cô, nói: “Cô uống một ngụm đi, tôi sẽ đưa bản ly hôn có chữ ký cho cô.”

Lâm Thiên Vi: “?”

“Yên tâm, trong đó không có gì lạ đâu.” Quý Vân Tiêu lấy một cái ly trống, rót ra khoảng một phần ba, rồi uống cạn ngay trước mặt cô.

“Thấy chưa, tôi uống rồi.” Quý Vân Tiêu dỗ dành: “Cô cũng uống một ngụm nhé, được không?”

Lâm Thiên Vi vốn định từ chối, nhưng Quý Vân Tiêu chống tay lên bàn, nghiêng người sát lại, giọng nói khàn khàn, thấp trầm: “Xin cô đấy.”

Lâm Thiên Vi lập tức nổi da gà sau gáy.

Cô tức giận lùi về sau, cầm lấy ly Americano đá uống một ngụm.

Ngay sau đó, gương mặt xinh đẹp tinh tế liền nhăn lại.

Quý Vân Tiêu chăm chú nhìn biểu cảm ấy, không rời mắt lấy một giây.

Lâm Thiên Vi đặt ly xuống, giọng càng lạnh lẽo: “Được chưa?”

Quý Vân Tiêu khẽ cười.

Giờ thì cô có thể khẳng định — người trước mặt không hề thích cà phê đắng.

“Cho tôi mười phút nữa thôi, được không?” Quý Vân Tiêu thấy vẻ mặt Lâm Thiên Vi có chút do dự, liền đi đến bên cạnh cô, ngón tay thon dài khẽ chạm vào lòng bàn tay cô, nhẹ nhàng bóp một cái, giọng nói cổ tình trêu chọc: “Ngoan nào, chị gái tốt, đồng ý với tôi đi.”

Lâm Thiên Vi như con mèo bị dựng lông, đôi mắt mở to, hoảng hốt hất tay Quý Vân Tiêu ra, hít sâu một hơi rồi lạnh lùng cảnh cáo: “Đừng có động tay động chân với tôi.”

“Được rồi.” Quý Vân Tiêu giơ hai tay ra làm động tác đầu hàng, vẻ mặt lại ngây ngô vô tội: “Thật đấy, sẽ không làm cô mất nhiều thời gian đâu.”

Lâm Thiên Vi trừng cô, không nói gì.

“Chờ tôi một lát nhé.”

Quý Vân Tiêu nói xong liền đi nói chuyện với nhân viên phục vụ, chỉ qua vài câu đã khiến mấy cô phục vụ cười khúc khích, sau đó họ liền nhường lại quầy pha chế.

Lâm Thiên Vi quay đầu nhìn, liền thấy Quý Vân Tiêu đã đeo chiếc tạp dề mà phục vụ vừa tháo xuống, sau khi rửa tay sạch sẽ, cô bắt đầu thuận thực pha chế một ly cà phê.

Nhân viên phục vụ còn trêu đùa bên cạnh: “Cho cả sô-cô-la, sữa tươi và kem tươi vào à? Mùi vị có kỳ quá không đó?”

Động tác trong tay Quý Vân Tiêu không hề ngừng lại: “Quan trọng là phải vừa đủ, mà chừng này vẫn chưa đủ đâu.”

Cô lại thêm chút vani và khá nhiều đường, cuối cùng nhanh chóng tạo ra hình thiên nga với nền sóng nước mượt mà.

Mấy nhân viên phục vụ kinh ngạc cảm thán: “Oa, nhìn hoa văn kia, cô giỏi thật đấy.”

Quý Vân Tiêu ung dung đáp: “Đương nhiên rồi, chẳng lẽ tôi lừa các cô sao?”

Lâm Thiên Vi chỉ đứng bên nhìn Quý Vân Tiêu trò chuyện với người khác, nhìn một lát rồi hừ lạnh trong lòng: Đúng là cái đồ ong bướm lả lơi.

Quý Vân Tiêu làm xong cà phê, mang đặt lên bàn trước mặt Lâm Thiên Vi.

Cô làm động tác mời, mỉm cười: “Thử xem.”

Lâm Thiên Vi vẫn bất động.

Quý Vân Tiêu ngồi xuống, dịu dàng dỗ dành: “Thử đi, ngon lắm đấy.”

Lâm Thiên Vi cup mi mắt, nhìn con thiên nga trắng nổi trên mặt cà phê.

Đôi cánh thiên nga được tạo hình rất đẹp, như sắp tung bay, cả bức tranh đều toát lên vẻ nghệ thuật.

Đây thật sự là Quý Vân Tiêu làm sao?

“Uống xong ly cà phê này, chúng ta sẽ ly hôn,” Quý Vân Tiêu vẫn nhẹ giọng thuyết phục, “được không?”

Lâm Thiên Vi mặt không cảm xúc, ánh mắt lạnh nhạt liếc cô một cái, lạnh lùng cảnh cáo: “Đừng có giờ thủ đoạn với tôi.”

Vợ tôi sao mà đáng yêu thế này chứ?

Quý Vân Tiêu cố nhịn cười, suýt chút nữa bật ra tiếng.

Cuối cùng Lâm Thiên Vi vẫn cầm lấy ly cà phê.

Cô một tay nâng ly, thổi nhẹ lên lớp bọt hình thiên nga, rồi khẽ nhấp một ngụm.

Chỉ vừa chạm môi thôi, ánh mắt Lâm Thiên Vi lập tức sáng lên.

Như đáy hồ rơi đầy sao, như dải Ngân Hà đổ xuống nhân gian — trong mắt cô bùng lên thứ ánh sáng rực rỡ đến kinh người, cô không tin nổi mà liếc nhìn Quý Vân Tiêu mấy lần, rồi lại cúi đầu tiếp tục thưởng thức.

Quý Vân Tiêu lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt ngày càng sâu thẳm.

Biểu cảm của Lâm Thiên Vi lúc này, là đáng vẻ mà Quý Vân Tiêu quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Cô nghĩ, người phụ nữ này rõ ràng vừa đáng yêu vừa mềm mại, sao có thể là tổng công lạnh lùng vô tình như trong truyện chứ?

Cô ấy không phải nữ chính gì cả — cô ấy là Thiên Thiên của tôi.

Mà Lâm Thiên Vi vẫn tiếp tục uống cà phê.

Một ngụm, rồi lại một ngụm... chẳng mấy chốc, ly cà phê đã cạn.

Vị giác được thỏa mãn đến không thể tả, giọng Lâm Thiên Vi cũng dịu đi đôi chút: “Không tệ.”

Cô uống hết phần còn lại, khẽ liếm viền miệng ly không để ai phát hiện, rồi khoanh tay nghiêm túc hỏi: “Công thức là gì?”

Quý Vân Tiêu cong mắt mỉm cười, nhẹ giọng đáp: “Tôi sẽ không nói cho cô biết đâu, dù có nói cô cũng chẳng làm được.”

Lâm Thiên Vi lại có chút bực: “Tại sao?”

“Bởi vì nhất định phải do chính tay tôi làm mới được.” Quý Vân Tiêu nhìn cô dịu dàng, giọng nói mang theo mê hoặc: “Bảo bối, cho tôi dọn đến ở cùng đi, tôi có thể pha cho cô mỗi ngày một ly cà phê như thế này.”

Lâm Thiên Vi: “.....”

Cô bừng tỉnh, hận không thể úp luôn cái ly cà phê lên đầu đối phương.

Cô cố nén giận, ép mình bình tĩnh, lần nữa cảnh cáo: “Đừng có thử thách giới hạn của tôi nữa, mau đưa thỏa thuận ly hôn ra đây.”

Quý Vân Tiêu quả thật lấy ra.

Nhưng ngay khi Lâm Thiên Vi đưa tay định nhận, Quý Vân Tiêu lại nâng tay lên, tránh đi.

Lâm Thiên Vi tức giận đến mức không nói nên lời: “Cô...”

“Tôi đổi ý rồi.” Quý Vân Tiêu nói xong liền giơ tay xé nát bản thỏa thuận ly hôn, còn ném thẳng vào thùng rác ngay trước mặt Lâm Thiên Vi.

Lâm Thiên Vi trừng mắt: “Cô đang làm cái gì vậy?”

Quý Vân Tiêu thẳng thắn tỏ tình: “Tôi yêu cô.”

Cô nghiêm túc nói: “Bây giờ cô tên là Lâm Thiên Vi đúng không? Vậy thì, Lâm Thiên Vi, tôi yêu cô. Tôi không thể ly hôn với cô đâu, tôi yêu cô, và tôi muốn ở bên cô mãi mãi.”

Thiên Thiên vẫn là Thiên Thiên.

Dù đổi tên, cô ấy vẫn là Thiên Thiên của tôi.

Quý Vân Tiêu rất chắc chắn về điều đó.

Mà Lâm Thiên Vi thì sắp bị cô chọc cho tức đến ngất đi được.

Cô đứng tại chỗ, sắc mặt thay đổi liên tục, hồi lâu mới nghẹn ra được một câu: “Cô nằm mơ đi.”

Nói xong liền quay người định rời đi.

“Chờ đã.” Quý Vân Tiêu chặn cô lại.

Lâm Thiên Vi giận dữ: “Tránh ra.”

“Tôi có quà muốn tặng cô.” Quý Vân Tiêu vừa nói xong, nhân viên giao hàng đã bước vào.

“Pizza của quý khách.” Nhân viên giao hàng đặt hộp lên bàn.

Lâm Thiên Vi nhìn, bật cười lạnh: “Tôi không ăn đồ khuya.”

Làm gì có ai lại coi pizza là quà tặng chứ?

Quý Vân Tiêu khẽ cười, giọng ôn nhu: “Tôi biết cô không ăn đồ khuya.”

Cô nói: “Pizza này là đặt cho bọn họ.”

Vừa nói, vừa đưa mấy hộp pizza cho vài nhân viên phục vụ.

Lâm Thiên Vi: “???”

Vậy ra là cô tự mình đa tình sao?

Lâm Thiên Vi chưa từng chịu qua nỗi nhục như thế này, mặt cô đỏ bừng, tức giận định bỏ đi, nhưng Quý Vân Tiêu lại lần nữa kéo lấy cổ tay cô.

Quý Vân Tiêu giải thích: “Đó là cảm ơn họ, dù sao họ cũng để tôi ở đây pha cà phê cho cô.”

Quý Vân Tiêu nhẹ nhàng lắc cổ tay cô: “Còn quà của cô thì đang trên đường tới.”

Đang nói thì có người giao hoa bước vào, Quý Vân Tiêu nhận lấy bó hoa hồng đỏ rực kia, rồi quỳ một gối xuống đất, nắm tay Lâm Thiên Vi nói: “Vợ ời, chị yêu em, vợ à, chúng ta mãi mãi bên nhau được không?” (Editor: sao mà t thấy Vân Tiêu vừa khôn vừa ngốc sao á tr, bình tĩnh xù là biết Thiên Thiên bị mất trí rồi, mình bày chiến lược khác được hem?)

Lâm Thiên Vi sao có thể đồng ý chứ?

Cô đang giận sôi người, giật lấy bó hoa rồi ném mạnh vào người Quý Vân Tiêu.

Cô muốn nói vài câu thật cay nghiệt, nhưng khi trông thấy tạp dề trên người Quý Vân Tiêu, ánh mắt cô như bị châm phải, cười lạnh: “Cô rất thích mặc tạp dề của người khác à? Còn mặc tạp dề của người khác mà dám tỏ tình với tôi, cô có biết xấu hổ không?”

Quý Vân Tiêu lại bật cười.

Kiểu ghen này, chính là đáng vẽ của cô ấy, của Thiên Thiên không sai được.

“Xin lỗi, là tôi sai, tôi nên giữ khoảng cách.” Quý Vân Tiêu lập tức xin lỗi.

Cô nói xong liền đứng dậy, cởi tạp dề ra đặt sang một bên.

Cô lại nâng bó hoa lên, đi tới bên cạnh Lâm Thiên Vi, thấy có mấy người xung quanh đang hóng chuyện, cô xấu hổ không chịu nổi, kéo Quý Vân Tiêu: “Cô không được quỳ.”

Quý Vân Tiêu thuận thế ôm cô vào lòng, nói khẽ: “Lần này không quỳ nữa, vì tôi muốn ôm cô.”

“Vợ ời, Thiên Vi, tôi có thể gọi cô như vậy được không?” Quý Vân Tiêu đặt bó hoa sang bên cạnh, siết chặt người đẹp tuyệt trần trong lòng, khẽ thì thầm: “Tôi yêu cô, Thiên Vi, tôi thật sự yêu cô.”

Chỉ cần là người này, thế nào cũng được.

Dù cô có tên là Tống Thiên Thiên, hay là Lâm Thiên Vi.

Quý Vân Tiêu đều yêu cô.

“Cô buông ra... buông tôi ra...”

Lâm Thiên Vi giẫm mạnh lên chân Quý Vân Tiêu khiến cô buông tay, đẩy người ra rồi tức giận nói: “Tôi không thể ở bên cô, tôi chưa từng thích cô!”

Nụ cười trên môi Quý Vân Tiêu càng sâu hơn.

Người trước kia không phải là cô, vợ cô không thích là chuyện rất bình thường mà.

Nên Quý Vân Tiêu nói: “Tôi biết.”

Quý Vân Tiêu nói không sao cả.

Cô thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Có thể cô chưa rõ, bao năm nay, tôi chưa từng thất bại trong việc mình muốn làm.” (Editor: tổng tài ngôn tình còn kh dồn dập như chị)

Từng chữ từng câu, giọng cô thấp trầm, như tiếng thì thầm của người yêu: “Ví dụ như tôi thích cô, thì nhất định sẽ có được cô.”

Người trước mắt thật xa lạ, khiến Lâm Thiên Vi dâng lên một cảm giác không thể gọi tên, cô nhìn gương mặt khiến tim mình run rẩy ấy, càng thêm hoảng hốt, quay người bỏ chạy.

Lần này, Quý Vân Tiêu không đuổi theo.

Yêu một người cần thời gian, cách đúng đắn là tiến từng bước một.

Thật ra hôm nay cô đã làm hơi quá rồi.

Nhưng Quý Vân Tiêu không kiềm chế được.

Trong đầu cô toàn là những ý nghĩ không thể nói ra, muốn bắt nạt Thiên Thiên, muốn làm những chuyện còn quá đáng hơn, muốn khiến cô ấy từ trong ra ngoài, từ thân đến tâm đều hoàn toàn thuộc về mình.

Vốn dĩ, cô ấy phải là của tôi.

Ngón tay thon dài trắng muốt của Quý Vân Tiêu miết qua cánh hoa hồng trên bàn, chất lỏng đỏ tươi thấm ra nhuộm trên da, trông thật rợn người.

Quý Vân Tiêu nhắm mắt lại.

Phải kiềm chế.

Dù rất muốn bắt Lâm Thiên Vi lại, giam trong lòng mà hôn thật sâu, cô cũng không thể làm vậy.

Sẽ dọa sợ Thiên Thiên mất.

Lần gặp sau, cô nhất định sẽ dịu dàng, lễ phép, giữ khoảng cách, rồi... nghiêm túc theo đuổi lại từ đầu.

Dù gì, bây giờ Lâm Thiên Vi đã hoàn toàn quên hết quá khứ, muốn khiến cô ấy yêu lại mình, e rằng không dễ dàng gì.

“Tiêu Tiêu, qua ăn chút pizza đi?” Máy nhân viên phục vụ gọi cô.

Quý Vân Tiêu khoát tay: “Không cần, tôi phải về rồi, cảm ơn mọi người hôm nay nhé.”

“Không sao,” một nhân viên giơ ngón cái: “Hôm nay cô gan dạ đấy.”

Người khác cười nói: “Không chỉ gan dạ, hôm nay Tiêu Tiêu đúng là liều lĩnh luôn!”

Quý Vân Tiêu bật cười: “Thật ra bình thường tôi ở trước mặt vợ là con chó nhỏ thôi, chỉ thiếu điều vẫy đuôi trước mặt cô ấy nữa, hôm nay hiếm lắm mới dám liều một lần.”

Nhân viên kia bĩu môi: “Với dáng vẻ, khí chất và điều kiện của cô, còn phải làm ‘chó nhỏ’ cho ai à?”

Quý Vân Tiêu nháy mắt: “Không sao cả, được nịnh cô ấy là tôi vui lắm rồi.”

Vài người lại bật cười: “Công nhận vợ cô đẹp thật, lúc cô ấy bước vào tôi tưởng tiên nữ hạ phàm, như minh tinh vậy... đương nhiên cô cũng không hề kém cạnh đâu.”

“Cảm ơn lời khen,” Quý Vân Tiêu chào tạm biệt: “Tôi đi đây, hẹn gặp lại nếu có duyên.”

Chưa đi được bao xa, Lâm Thiên Vi cũng đã lên chiếc xe sang của Kiều Hi.

Kiều Hi ngồi ở ghế phụ, ghế lái còn trống, Lâm Thiên Vi liền mở cửa ngồi vào.

“Tài xế đi tiện một lát, lát nữa quay lại,” Kiều Hi hỏi: “Vi Vi, cô muốn tự lái không?”

Lâm Thiên Vi mặt lạnh không nói lời nào.

Kiều Hi nghiêng đầu nhìn cô: “Vi Vi?”

“AAAAAA!!!”

Lâm Thiên Vi đột nhiên đập mạnh tay lên vô lăng, bực tức hét lên.

Kiều Hi: “!!!”

Kiều Hi sợ ngây người, cô quen Lâm Thiên Vi từ nhỏ, chưa bao giờ thấy cô ấy bộc lộ cảm xúc dữ dội như vậy.

Ngay cả khi nhà họ Lâm trải qua giai đoạn khó khăn nhất, Lâm Thiên Vi cũng chưa từng sụp đổ thế này.

Kiều Hi hoảng hốt, vội hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy Vi Vi, đừng dọa tôi.”

Mắt Lâm Thiên Vi đỏ hoe, sắc mặt bất ổn: “Quý Vân Tiêu thật sự thay đổi rồi.”

Kiều Hi ngơ ngác: “Quý Vân Tiêu? Thay đổi? Ý cô là cô ta trở nên tốt hơn à?”

Lâm Thiên Vi nghiến răng: “Cô ta trở nên điên rồ hơn rồi!”

Kiều Hi: “Hả?”

Kiều Hi còn muốn hỏi thêm, nhưng Lâm Thiên Vi không chịu nói nữa.

Chẳng mấy chốc tài xế quay lại, Kiều Hi khuyên: “Tôi thấy cô đang xúc động, hay là chúng ta ngồi ghế sau đi?”

Lâm Thiên Vi mở cửa xuống xe, Kiều Hi cũng theo cô ngồi vào hàng ghế sau.

“Cô có muốn nói cho tôi biết chuyện gì không?” Kiều Hi nhìn Lâm Thiên Vi đang bực bội ngồi đó, lo lắng hỏi.

Lâm Thiên Vi ngồi yên một lát, giọng trầm xuống: “Cô ta nói một đằng làm một nẻo, miệng bảo ly hôn mà lại không chịu ký.”

Kiều Hi lập tức mắng: “Quý Vân Tiêu đúng là đồ rác rưởi!”

Lâm Thiên Vi mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng lại kìm xuống.

Nhưng sau khi Kiều Hi tiếp tục mắng chửi Quý Vân Tiêu, Lâm Thiên Vi cuối cùng cũng không nhịn được mà mở miệng: “Tôi... Quý Vân Tiêu, cô ta thật sự khác rồi. Cô ta như biến thành người khác vậy. Tuy vẫn rất đáng ghét, nhưng... cũng không đến mức là rác rưởi...”

Kiều Hi: “?”

Kiều Hi sửng người.

Lâm Thiên Vi co khế ngón tay, rồi thẳng lưng lên, cố giữ vẻ lạnh nhạt: “Ít nhất bây giờ... chữ của cô ta viết rất đẹp.”

Kiều Hi: “Hả???”

Giọng Lâm Thiên Vi có chút gượng gạo: “Còn vẽ hình thiên nga trên cà phê cũng khá ổn.”

Quan trọng là, ly cà phê đó rất ngon.

Sao lại hợp khẩu vị cô đến thế chứ?

Cô đột nhiên lại thấy hơi thèm.

Kiều Hi vẫn còn trong trạng thái chần động: “Cô nói chữ của Quý Vân Tiêu đẹp á? Vi Vi, cô không sao chứ? Tôi tình cờ từng thấy chữ của Quý Vân Tiêu rồi, trời ạ, xấu đến mức thảm thương! Chữ học sinh tiểu học còn dễ nhìn hơn, tôi dùng chân viết còn đẹp hơn chữ cô ta đó!”

Lâm Thiên Vi không biết nên nói thế nào.

Cô bình tĩnh lại một chút, nhìn sang Kiều Hi, hỏi: “Cô vẫn còn liên lạc với Quý Lưu Lưu phải không?”

Kiều Hi đáp: “Có chứ.”

Lâm Thiên Vi đã lấy lại được vẻ điềm tĩnh, nói: “Giúp tôi hỏi xem, Quý Vân Tiêu có biết lái xe không.”

Kiều Hi nhanh chóng hỏi và có câu trả lời.

Cô nói lại cho Lâm Thiên Vi nghe: “Quý Vân Tiêu từng thi lấy bằng lái, sau đó lúc tự tập lái thì đâm vào cây. Tuy không nghiêm trọng, nhưng nghe nói từ đó cô ta bị ám ảnh, rồi chẳng bao giờ lái xe nữa.”

Lông mày Lâm Thiên Vi lại nhíu chặt: “Vậy à?”

Có gì đó không đúng.

Lâm Thiên Vi ngắc đầu, dặn người lái xe phía trước: “Quay đầu xe lại.”

Kiều Hi hỏi: “Cô định đi đâu thế?”

Lâm Thiên Vi: “Quay lại chỗ vừa rồi.”

Lâm Thiên Vi lại một lần nữa đẩy cửa quán cà phê, theo tiếng chuông gió vang lên, người đẹp bước vào khiến tất cả đều kinh ngạc.

Nhân viên phục vụ tiến tới hỏi: “Cô muốn gọi cà phê ạ?”

Lâm Thiên Vi mặt không cảm xúc, giọng lạnh nhạt: “Tôi làm rơi đồ ở đây.”

Nhân viên hỏi: “Là đồ gì vậy ạ?”

Lâm Thiên Vi bước đến cạnh thùng rác, tuy không muốn động vào, nhưng vẫn cắn răng nói: “Có thể cho tôi hai đôi găng tay dùng một lần không?”

Lâm Thiên Vi nhăn mũi, nhặt lên bản thỏa thuận ly hôn bị xé nát, tìm được chỗ có chữ ký của Quý Vân Tiêu.

May mà chưa bị bẩn.

Lâm Thiên Vi nhẹ nhàng thở phào.

Giờ cô cần mang chữ ký này đi giám định.

Nhân viên phục vụ bên cạnh nhìn người đẹp tựa như tiên nữ đang cúi mình lục thùng rác, liền sửng sốt.

Có người sau khi hoàn hồn còn hỏi: “Cô có cần tôi giúp không ạ?”

Ai nỡ để một người đẹp như vậy làm chuyện này chứ?

Lâm Thiên Vi lịch sự từ chối: “Cảm ơn, tôi tìm thấy rồi.”

Cô hơi khó chịu, cẩn thận cắt mảnh giấy có chữ ký ấy, tháo găng tay ra định rời đi.

Nhưng ngay lúc chuẩn bị ra cửa, cô nhìn thấy bó hoa hồng được một nhân viên khác cẩn thận nâng niu.

Bó hoa ấy vẫn còn đọng sương, tươi rực rỡ đến chói mắt.

Lâm Thiên Vi nhìn thật lâu, bỗng thấy trong lòng dâng lên một nỗi ám ức khó tả.

Cô dừng bước, quay lại, lạnh lùng nhưng cũng đầy ngượng ngùng nói: “Xin hỏi, có thể trả lại hoa của tôi được không?” (Editor: ê dethuong tr)

Chương 7

Chương 7

Rõ ràng là của cô mà.

Đó rõ ràng là bó hoa hồng Quý Vân Tiêu tặng cho cô.

Chẳng lẽ vì cô không nhận, Quý Vân Tiêu liền có thể quay sang tặng hoa đó cho người khác sao?

Vẻ đẹp lạnh lùng của đại mỹ nhân chợt tối sầm, nhìn qua đã biết là người không dễ chọc.

Nhân viên phục vụ ở gần đó bị dọa giật mình, nghe vậy vội vàng ôm hoa bước tới.

Lâm Thiên Vi nhìn chăm chăm vào bó hồng đỏ rực rỡ ấy, ngẩn ra hai giây rồi mới đưa tay ra.

Nhưng khi tay cô mới giơ được nửa chừng thì lại khựng lại.

Lâm Thiên Vi vẫn thu tay về, cảm xúc trong ánh mắt càng thêm lạnh nhạt: “Nếu là cô Quý kia tặng lại cho cô, vậy thì tôi không cần nữa.”

Hình như cô đang ghen.

Mà còn ghen rõ ràng đến mức ai cũng thấy.

Nhân viên phục vụ hoảng hốt lắc đầu, đồng nghiệp bên cạnh cũng vội vàng giải thích: “Không không không, lúc đó cô không nhận hoa, cô Quý cũng không nói gì thêm, chỉ để bó hoa trên bàn thôi. Chúng tôi thấy hoa còn đẹp, bỏ đi thì phí quá nên mới nhặt lại đấy ạ.”

“Chuyện là như vậy, cô đừng hiểu lầm nhé.”

Vừa nói, nhân viên phục vụ lại dè dặt đưa bó hoa ra trước, cẩn thận hỏi: “Bó hoa này... cô còn muốn không ạ?”

“Ban đầu thì không định lấy,” Lâm Thiên Vi đưa tay nhận hoa, giọng điềm đạm: “Nhưng bó hoa đẹp thế này mà ném vào thùng rác thì thật đáng tiếc.”

Thôi, cô cứ ôm về vậy.

Nhìn theo bóng lưng cô ôm hoa rời đi, mấy nhân viên phục vụ trong quán cà phê vẫn cảm khái: “Hôm nay tôi cuối cùng cũng hiểu thế nào là người đẹp hơn hoa rồi.”

“Cô ấy thật sự quá xinh đẹp.”

“Hơn nữa dù trông có vẻ lạnh lùng... nhưng thực ra là kiểu ngoài cứng trong mềm ấy...”

“Làm tôi nhớ tới mấy con mèo nhỏ dễ thương.”

“Tiếc là không có cách liên lạc của Tiêu Tiêu, nếu không tôi nhất định phải nói với cô ấy rằng, vợ cô ấy quay lại lấy bó hoa rồi đó! Trong lòng cô ấy vẫn còn cô ấy đấy!”

Lâm Thiên Vi vừa trở lại xe, Kiều Hi liền chú ý đến bó hoa hồng cô đang ôm trong tay.

Kiều Hi thuận miệng hỏi: “Hoa ở đâu ra vậy? Cô quay lại là để mua hoa à?”

Lâm Thiên Vi đặt bó hoa lên ghế sau, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói: “Nhặt trên đường.”

Kiều Hi: “???”

Kiều Hi không hiểu nổi: “Hoa trên đường mà cô cũng dám nhặt sao? Tổng giám đốc Lâm, với điều kiện của cô thì đâu cần nhặt hoa ngoài đường chứ?”

“Hơn nữa ai biết được hoa đó có bẩn không? Hay là ném đi cho rồi.” Vừa nói, Kiều Hi vừa định mở cửa sổ xe.

Lâm Thiên Vi lập tức ngăn lại: “Không được ném.”

Nói xong, cô còn ôm bó hoa vào lòng, đặt ngay trên đùi mình.

Kiều Hi nhìn khuôn mặt bạn mình được hoa hồng tôn lên càng thêm rực rỡ động lòng người, cuối cùng cũng nhận ra có gì đó sai sai, bèn cười trừ: “Bó hoa này rõ ràng không phải cô nhặt được đâu, là người ta tặng chứ gì? Có chuyện gì thế?”

Khoan đã, chẳng phải Lâm Thiên Vi vừa rồi đi gặp Quý Vân Tiêu để bàn chuyện ly hôn sao? Chẳng lẽ là...

Kiều Hi ôm đầu, giật mình kinh hãi: “Đừng nói với tôi là bó hoa này Quý Vân Tiêu tặng cô đấy nhé!”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, không hề phủ nhận.

Trong lòng Kiều Hi như có cả ngàn con ngựa phi nước đại, cuối cùng chỉ hóa thành một câu run rẩy: “Rốt cuộc Quý Vân Tiêu cho cô uống bùa mê thuốc lú gì vậy...”

“Cô, cô... haizz.”

“Quan trọng là Quý Vân Tiêu đó thật sự không phải người tốt đâu!”

“Tôi biết.” Lâm Thiên Vi giơ tay khẽ chạm vào cánh hoa hồng, giọng lạnh nhạt: “Quý Vân Tiêu trước kia đúng là đầy vết nhơ, nhưng người bây giờ... dường như không giống nữa.”

Kiều Hi lắc đầu: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Dù thế nào tôi cũng không tin Quý Vân Tiêu có thể thay đổi.”

Không phải là thay đổi.

Lâm Thiên Vi thâm nghĩ, mà là hoàn toàn biến thành một người khác.

Cô bảo trợ lý tìm lại bút tích cũ của Quý Vân Tiêu, rồi cùng với chữ ký hôm nay gửi tới trung tâm giám định chuyên nghiệp.

Làm xong chuyện này, Quý Vân Tiêu liền gửi tin nhắn đến cho cô: 【Ngủ ngon.】

Quý Vân Tiêu đương nhiên không nhận được hồi âm, nhưng cô cũng chẳng để tâm.

Sau khi về nhà, cô sắp xếp lại tài sản, phát hiện trong tay chỉ còn chưa đến hai triệu.

Hai triệu với người bình thường có lẽ không ít, nhưng với Quý Vân Tiêu thì thật ít đến đáng thương.

**Editor chú thích: tại thời điểm 2022 thì 2 triệu Nhân dân tệ tương đương là 7 tỷ 2 VNĐ.*

Hướng hồ bây giờ cô còn phải theo đuổi vợ, chưa tới hai triệu thì sao đủ được?

Phải nghĩ cách kiếm tiền thôi.

Cha mẹ nuôi của nguyên chủ đều là trí thức cao, có bằng tiến sĩ, thế nhưng trong môi trường học thuật như vậy, thành tích của nguyên chủ lại chẳng khá hơn là bao. Khó khăn lắm mới học lên đại học, kết quả là liên tiếp trượt môn, cuối cùng nổi nóng bỏ học luôn.

Quý Vân Tiêu thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Tóm lại, thân phận của cô bây giờ chính là một kẻ thất nghiệp chỉ có bằng cấp ba, số tiền gần hai triệu trong tay cũng là bòn rút từ cha mẹ mà có.

Thật là buồn cười.

Khoảng cách giữa hiện tại và quá khứ quá lớn, nhưng Quý Vân Tiêu cũng chẳng mấy để ý.

Điều cô nghĩ là, bây giờ Thiên Vi chính là Chủ tịch kiêm CEO của Tập đoàn Lâm thị.

Nếu cô quá tầm thường, sao có thể xứng với vợ được chứ?

Quý Vân Tiêu ngồi trên ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà, trong đầu hiện ra vô số cách kiếm tiền, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại ở một nơi.

Nhà họ Quý.

Không bằng bắt đầu từ nhà họ Quý vậy.

Cô ngồi dậy tra cứu, phát hiện hiện giờ không có cơ hội nào giúp cô nhanh chóng thể hiện năng lực.

Nhưng có sao đâu?

Nếu không có cơ hội thì tự mình tạo ra cơ hội.

Khóe môi Quý Vân Tiêu cong lên, trong mắt thoáng qua một tia sáng nguy hiểm.

Tối hôm đó, Quý Vân Tiêu ngủ rất đúng giờ. Sáng hôm sau năm giờ cô dậy chạy bộ, về nhà tắm rửa, ăn sáng xong thì ôm laptop ra ban công.

Trời xanh, mây trắng, gió nhẹ mơn man, thời tiết tốt đến không ngờ.

Quý Vân Tiêu ung dung gõ bàn phím một lúc, thấy nắng ấm vừa đủ thì thoải mái nheo mắt lại, ngừng tay chụp một tấm ảnh gửi cho Lâm Thiên Vi.

【Chào buổi sáng, vợ yêu, hôm nay trời đẹp quá [hình ảnh]】

Lần này Lâm Thiên Vi trả lời, chỉ có một câu: 【Không được gọi tôi là vợ.】

Thế mà Quý Vân Tiêu vừa nhìn thấy mấy chữ đó liền ngửa ngáy trong lòng, không nhịn được mà trả lời: 【Nhưng chúng ta có hôn thú, em là vợ tôi, đó là sự thật không thể thay đổi mà.】

Sau đó cô bị chặn.

Quý Vân Tiêu thở dài một tiếng: Đáng tiếc thật.

Không lâu sau, mạng nội bộ của Tập đoàn Quý thị bất ngờ bị tấn công, hệ thống quản lý và máy chủ đều tê liệt hoàn toàn, đội kỹ thuật sửa chữa suốt mấy tiếng mà vẫn vô ích.

Sau cuộc họp khẩn, Quý Hồng Hải vẫn đau đầu không thôi. Đúng lúc đang bực bội, Quý Vân Tiêu bước vào công ty.

Cô đã nhuộm lại mái tóc đỏ thành đen, cách ăn mặc cũng chỉnh tề hơn nhiều, nhưng Quý Hồng Hải vẫn lạnh mặt: “Lại đến xin tiền à? Nói với thư ký, tôi đang bận.”

Quý Vân Tiêu cười vô hại: “Ba, con đến giúp ba giải quyết vấn đề.”

Khi Quý Vân Tiêu đến, Quý Hồng Hải đầy vẻ khó chịu, gần như chẳng có lấy một câu tử tế. Nhưng khi Quý Vân Tiêu rời đi, ông ta lại mặt mày rạng rỡ, còn tự mình tiễn cô ra xe.

“Tiêu Tiêu, con có kỹ thuật giỏi thế sao không nói với ba sớm,” Quý Hồng Hải tươi cười, ra dáng một người cha hiền từ: “Có muốn đến công ty ba làm việc không?”

“Ba, con tạm thời chưa có thời gian.” Quý Vân Tiêu phối hợp đóng vai cha con hòa thuận, “Nhưng về mấy vấn đề hôm nay, con sẽ viết một bản kiến nghị gửi về nhà, ba nhớ đọc giúp con nhé.”

“Được được,” Quý Hồng Hải cười nói, “Gửi về nhà hay công ty đều được.”

Cửa xe khép lại.

Nhìn theo bóng cô khuất dần ở khúc quanh, Quý Hồng Hải không khỏi cảm khái: “Không hổ là con gái ruột của tôi.”

Thư ký của ông tâm tư tinh tế, thử hỏi: “Ngài không thấy hôm nay tiểu thư như biến thành một người khác sao?”

Quý Hồng Hải cười hỏi lại: “Thế chẳng phải tốt à? Trước đây Tiêu Tiêu điên điên khùng khùng, tôi đã lo muốn chết rồi.”

Thư ký gãi đầu: “Tôi chỉ thấy có gì đó không đúng lắm...”

Quý Hồng Hải chẳng để tâm: “Con gái lớn rồi thì khác chứ sao, Tiêu Tiêu là trưởng thành rồi, hiểu chuyện rồi, làm cha như tôi cũng vui mừng chứ.”

Thư ký: “Vâng.”

Thư ký rất nhanh đã nhận ra, với cô con gái không lớn lên bên mình này, Quý Hồng Hải căn bản chẳng quan tâm cô có thay đổi thế nào, ông chỉ để ý cô có ích hay không, có khiến mình mất mặt hay không.

Thế nên thư ký không nói thêm gì nữa.

Vài tiếng sau, Lâm Thiên Vi cũng nghe tin về chuyện của Tập đoàn Quý thị.

Kiều Hi hấp tấp xông vào, đầy vẻ ngạc nhiên: “Nghe nói Quý Vân Tiêu gây chấn động rồi à?”

Lâm Thiên Vi khẽ nhíu mày, trầm ngâm suy nghĩ.

Kết quả giám định chữ viết cũng đã có.

Nhân viên giám định khẳng định chắc chắn với cô: “Tuyệt đối không thể là cùng một người.”

Thói quen viết chữ của một người có tính đặc trưng và ổn định, thể hiện trong bút tích — từ cách viết, cấu trúc, thứ tự nét, lực bút cho đến bố cục — hai mẫu hoàn toàn không có điểm nào tương đồng.

“Quý Vân Tiêu trước kia ngay cả Word, Excel cũng không biết dùng, bây giờ lại có thể tự mình giải quyết vấn đề mà bao nhiêu kỹ thuật viên không làm được, cô thấy hợp lý sao?” Lâm Thiên Vi cup mắt, vẫn nhìn chăm chăm vào chữ ký trên màn hình.

Cô thử bắt chước, nhưng dù vẽ thế nào, chữ viết ra vẫn là hai phong cách hoàn toàn khác.

Kiều Hi nghĩ một lát, rồi vỗ tay như hiểu ra: “Tôi biết rồi, vì Quý Vân Tiêu quá không đáng tin, nên Quý Hồng Hải muốn giúp cô ta rửa sạch tiếng xấu, tạo danh tiếng, mới bày ra trò này chứ gì.”

Lâm Thiên Vi nhàn nhạt nói: “Không thể, Quý Hồng Hải không thương con gái mình đến thế đâu.”

Kiều Hi đảo mắt, rồi nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ trước đây Quý Vân Tiêu luôn giả ngu để che giấu thực lực?”

Lâm Thiên Vi không trả lời, cô mở danh sách chặn, kéo Quý Vân Tiêu ra, nhìn tin nhắn cô ta từng gửi, bỗng hỏi Kiều Hi: “Cậu... có biết ‘xuyên sách’ là gì không?”

Kiều Hi lập tức hứng thú: “Tất nhiên biết chứ, dạo này tôi đọc cả đống truyện bách hợp xuyên sách đấy, cậu cũng muốn đọc à? Để tôi giới thiệu cho!”

Kiều Hi hào hứng mở app, nhưng Lâm Thiên Vi lại như ghen lời, khẽ nói: “Không cần đâu.”

Kiều Hi chẳng hiểu gì cả.

Cô ngồi xuống đối diện, chống cằm nhìn bạn: “Sao thế Vi Vi?”

Lâm Thiên Vi muốn nói gì đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng mới lên tiếng, chỉ nói một câu: “Hay là... cậu giúp tôi tìm một bác sĩ tâm lý đi.”

Cô thật sự bắt đầu muốn tin vào mấy lời hoang đường của Quý Vân Tiêu rồi.

Kiều Hi: “Hả?”

Lâm Thiên Vi qua loa đáp: “Có lẽ gần đây tôi hơi căng thẳng.”

Kiều Hi nói: “Được thôi.”

Ngày hôm sau, Quý Vân Tiêu gọi điện cho Lâm Thiên Vi, nói rằng mấy ngày tới cô sẽ bận, có thể không kịp trả lời tin nhắn.

Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm: “Ai cần gửi tin cho cô.”

Nói xong liền cúp máy.

Kiều Hi giúp cô hẹn một bác sĩ tâm lý có tiếng, nhưng đến lúc gặp thì Lâm Thiên Vi lại hủy lịch.

Kiều Hi hỏi: “Không đi nữa à?”

Lâm Thiên Vi: “Không đi.”

Chiều tối, cô một mình lái xe đến quán cà phê hôm trước, do dự vài giây ở cửa rồi vẫn bước vào hỏi: “Có thể pha cho tôi một ly giống hệt hôm đó không?”

Nhân viên phục vụ từng thấy Quý Vân Tiêu pha chế, hơn nữa trí nhớ khá tốt, nên đại khái làm lại theo quy trình.

Nhưng hương vị lại không giống.

Lâm Thiên Vi ngồi bên cửa sổ, nhìn hoàng hôn dần buông, ánh mắt cũng ngày càng u ám.

Ngón tay cô khẽ gõ lên tách cà phê, lại lần nữa mở điện thoại.

Có rất nhiều tin nhắn gửi đến, nhưng chẳng có cái nào là điều cô mong đợi.

Lâm Thiên Vi ngồi yên một mình, càng nghĩ càng bức bối, xác nhận không có tin nhắn nào từ người đó, cô lại chặn Quý Vân Tiêu thêm lần nữa.

Nói là thích cô, yêu cô, toàn là lừa người.

Chỉ có kẻ ngốc mới tin.

Dù sao cô cũng sẽ không mắc bẫy thêm lần nào nữa.

Lâm Thiên Vi đến như gió, đi cũng như gió, chẳng mang theo gì cả.

Ngày hôm sau, cô khuôn mặt lạnh lùng, khôi phục dáng vẻ vốn có, thay bộ vest trắng thanh lịch lên người, lại là dáng vẻ cao quý như đoá hoa nơi đỉnh núi.

Đáng lẽ hôm nay phải là một ngày bình thường, nhưng đúng lúc có một đoạn đường xảy ra tai nạn, khiến xe cộ bị kẹt rất lâu.

Lâm Thiên Vi nhíu mày hỏi tài xế: “Còn phải chờ bao lâu nữa?”

Tài xế cũng khổ sở: “Một chốc lát e là không qua được.”

Khi Lâm Thiên Vi đang cân nhắc có nên xuống xe hay không thì điện thoại reo — Quý Vân Tiêu gọi tới: “Bị kẹt xe rồi à?”

Lâm Thiên Vi nhìn số, tức giận nói: “Liên quan gì đến cô.”

Quý Vân Tiêu bị cô quát mà vẫn chẳng giận, còn cười nói: “Đừng sợ, tôi đến ngay đây.”

Đến? Đến đâu?

Lâm Thiên Vi thấy khó hiểu.

Không khí trong xe khiến cô bức bối, bèn xuống xe đi bộ, nhưng chưa đi được bao xa, sau lưng đã vang lên tiếng còi xe inh ỏi.

“Này, mỹ nhân xinh đẹp.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, Lâm Thiên Vi quay đầu nhìn.

Quý Vân Tiêu đang ngồi trên chiếc mô-tô dáng ngầu, mặc áo khoác da đen, bên trong là áo ba lỗ cùng màu. Cô tháo mũ bảo hiểm, ôm lấy bằng một tay, một chân chống đất, đôi chân dài thon thả hiện rõ, trông vừa phóng khoáng vừa anh khí. (Editor: hình mẫu này là kinh điển luôn á trời =]])

Lâm Thiên Vi nhìn đến ngây người.

Tiếng ồn ào xung quanh dường như biến mất, cô chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập.

Quý Vân Tiêu nở nụ cười rạng rỡ: “Em gái xinh đẹp có muốn đi xe tôi không?”

Lâm Thiên Vi theo phản xạ nhìn quanh, không hiểu, ở đây còn có “em gái xinh đẹp” nào sao?

Quý Vân Tiêu bị dáng vẻ ấy chọc cười, giải thích: “Bé cưng, tôi gọi em đó.”

Lâm Thiên Vi nghiêm mặt: “Tôi lớn hơn cô năm tuổi, đừng có không đứng đắn.”

Quý Vân Tiêu thản nhiên đổi giọng: “Vậy thì, chị gái xinh đẹp, đi xe tôi được không? Tôi rất muốn đưa chị đi làm, cho tôi một cơ hội nhé?”

“Không được, không thể.” Lâm Thiên Vi thẳng thừng từ chối, rồi tiếp tục bước đi.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Quý Vân Tiêu đã lái xe tới bên cạnh, nắm lấy tay cô.

Chiếc mũ bảo hiểm được đội lên đầu Lâm Thiên Vi, eo cô bị một bàn tay siết nhẹ, đến khi kịp phản ứng lại, cô đã bị Quý Vân Tiêu bế lên yên sau của chiếc mô-tô.

Giọng nói người phụ nữ kia dịu dàng, như làn gió lướt qua: “Ngồi xe của tôi đi, Lâm Thiên Vi, tôi chỉ muốn chở mình chị thôi.”

Chương 8

Chương 8

Tìm của Lâm Thiên Vi hoàn toàn loạn nhịp.

Cô ngồi ngẩn người ở yên sau mô-tô, để mặc Quý Vân Tiêu giúp mình đội mũ bảo hiểm, bị nắm tay mà cũng không phản kháng, khuôn mặt trắng nõn ẩn dưới lớp che chắn khế ủng hồng.

Quý Vân Tiêu đặt tay cô lên eo mình, giọng rõ ràng: “Ôm chặt.”

Lâm Thiên Vi theo phản xạ làm theo lời cô.

Khi cảm nhận được vòng tay phía sau siết lại, khoe môi Quý Vân Tiêu khế cong, cô bóp cộn, vào số, chờ theo Lâm Thiên Vi rời đi.

Tai nạn cần thời gian xử lý, tất cả xe đều kẹt lại, con đường vốn rộng rãi giờ chật kín không lối đi.

Có tài xế bóp còi thúc giục, có người hạ kính chửi rủa, tiếng động cơ ầm ầm xen lẫn tiếng thở dài và tiếng trẻ con khóc, khiến người ta càng thêm bức bối. Nhưng giữa cảnh hỗn tạp đó, Quý Vân Tiêu vẫn chờ Lâm Thiên Vi đi một cách ổn định, nhanh chóng thoát khỏi đoạn tắc đường.

Không khí xung quanh dần yên ắng, nhưng Lâm Thiên Vi lại cảm thấy như trong mơ.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay mình vẫn đang nắm chặt ở eo người phụ nữ kia, chợt ý thức được, vừa xấu hổ vừa giận, như bị bóng vội rứt tay lại, lạnh giọng nói: “Thả tôi xuống.”

Quý Vân Tiêu đáp: “Không thả.”

Cô liếc nhìn gương chiếu hậu, gần như trêu chọc: “Tôi sắp tăng tốc rồi, Tổng giám đốc Lâm tốt nhất nên bám cho chặt, ngã xuống thì đau lắm đấy.”

Lâm Thiên Vi nghe vậy càng tức, nhưng chưa kịp mở miệng cảnh cáo, Quý Vân Tiêu đã phóng xe vút đi như gió.

Lâm Thiên Vi phải dùng hết phép lịch sự mới kìm được không chửi thề.

Đôi mắt xinh đẹp của cô vì tức mà đỏ hoe, cả người lại bị quán tính kéo tới, vô thức ngã vào người Quý Vân Tiêu.

Như muốn trả đũa, Lâm Thiên Vi siết chặt cánh tay quanh eo cô, định làm cho Quý Vân Tiêu cũng khó chịu, nhưng hành động ấy lại khiến nụ cười trong mắt Quý Vân Tiêu càng thêm sâu.

Cô lại tăng tốc, gió rít qua bên tai, vừa chạy vừa lớn tiếng hỏi: “Thích không? Có sáng khoái không?”

Lâm Thiên Vi rút cuộc không nhịn nổi mà bật ra: “Sáng cái đầu cô ấy!”

Thấy cô như vậy, Quý Vân Tiêu cười càng sáng khoái.

Tất nhiên kết quả là khi xe dừng lại, sắc mặt Lâm Thiên Vi lạnh đến đáng sợ.

Cô vốn định ném thẳng mũ bảo hiểm cho Quý Vân Tiêu rồi im lặng bước vào tòa nhà, nhưng không ngờ khóa mũ lại gặp trục trặc, cô gỡ thế nào cũng không ra.

“Để tôi giúp.” Sau khi dừng xe, Quý Vân Tiêu nói.

Lâm Thiên Vi gắt: “Không cần.”

Nói rồi liền quay lưng, tiếp tục chiến đấu với cái khóa mũ cứng đầu kia.

Quý Vân Tiêu khẽ cười.

“Vẫn là để tôi giúp đi,” cô tiến lên phía trước, dịu giọng dỗ: “Vừa nãy là lỗi của tôi, không nên mạo phạm chị, cho tôi cơ hội chuộc tội được không?”

Lâm Thiên Vi do dự một lát, cuối cùng vẫn buông tay.

Qua lớp mũ trùm kín, Quý Vân Tiêu không thấy rõ vẻ mặt của người phụ nữ trước mặt, chỉ thấy Lâm Thiên Vi hơi ngẩng đầu lên.

Ngoan ngoãn quá.

Đáng yêu quá.

Quý Vân Tiêu cố nén ý cười, bắt đầu tháo mũ giúp cô. Đáng ra chỉ mất vài giây, nhưng cô cố tình làm chậm lại.

Nửa phút trôi qua, Lâm Thiên Vi bắt đầu mất kiên nhẫn, lạnh giọng: “Xong chưa?”

Không thể được nước lã tới nữa, Quý Vân Tiêu nghĩ.

“Xong rồi.” Nói đoạn, cô tháo hẳn mũ bảo hiểm xuống.

Lâm Thiên Vi vốn là mỹ nhân tinh xảo không tí vết, càng ở gần càng khiến người ta choáng ngợp bởi vẻ đẹp ấy.

Quý Vân Tiêu nhìn chằm chằm cô, hơi thở dần dồn dập.

Cô biết mình không nên như vậy.

Nhưng người phụ nữ ấy ở ngay trước mắt, gần đến mức cô có thể thấy rõ lớp lông tơ mảnh nơi gò má và giọt mồ hôi nhỏ đọng ở trán.

Ánh mắt Quý Vân Tiêu dần trở nên nguy hiểm.

Như cảm nhận được nguy cơ, Lâm Thiên Vi ngẩng đầu, cảnh giác hỏi: “Cô lại định làm gì?”

Cuối cùng, Quý Vân Tiêu vẫn giơ tay lên.

Đầu ngón tay cô khẽ lướt qua nốt ruồi lệ nơi khóe mắt Lâm Thiên Vi, ánh nhìn nóng bỏng, giọng khàn khàn: “Muốn hôn chị.”

Quý Vân Tiêu nói thật lòng: “Muốn hôn đến khi môi chị sưng lên.”

Lâm Thiên Vi: “!!!”

Cô quả nhiên tức giận, sắc mặt lạnh như băng, vành tai đỏ bừng, lập tức quát: “Không được nghĩ thế!”

Càng bị cấm, Quý Vân Tiêu lại càng muốn.

Nhưng Lâm Thiên Vi không cho cô cơ hội, xoay người bước nhanh vào tòa nhà.

Quý Vân Tiêu không đuổi theo, chỉ ngẩn người nhìn theo bóng lưng cô.

Cô khẽ thở dài.

Năm đó, có một người vợ mềm mại, đáng yêu luôn nói yêu cô, thích cô, muốn ở bên cô, mà cô lại không biết trân trọng. Bây giờ vợ đã trở nên cao ngạo, lạnh lùng, không cho chạm, cô muốn ôm lại hương thơm, vẻ mềm mại ấy — nào còn dễ dàng nữa.

“Tự làm tự chịu thôi.” Quý Vân Tiêu cười khế giễu mình.

Nhưng dù thế nào, cô cũng sẽ không bỏ cuộc.

Buổi trưa, khi Lâm Thiên Vi ra ngoài tiếp khách, vừa chuẩn bị lên xe lại bắt gặp Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu thay bộ da đen kia, mặc vào chiếc sơ mi trắng có dải buộc cùng quần ống rộng cạp cao màu kaki, trang phục hết sức bình thường, nhưng mặc trên người cô lại chẳng chút tầm thường, toát lên vẻ dịu dàng tri thức rất riêng.

Thật khiến người ta sáng mắt.

Nhưng Lâm Thiên Vi chỉ liếc nhìn hai lần rồi lập tức dời tầm mắt, cô không định nói chuyện với Quý Vân Tiêu, song đối phương lại chủ động bước tới, đưa cho cô một túi giấy.

“Bên trong là cà phê.” Quý Vân Tiêu nói.

Sắc mặt Lâm Thiên Vi lạnh nhạt: “Tôi không cần.”

“Còn ngon hơn lần trước nữa đấy, chị thật sự không muốn thử à?” Quý Vân Tiêu dụ dỗ cô: “Là hương vị mới, vừa ngọt vừa thơm.”

Lâm Thiên Vi khẽ mím môi.

Cô như có chút dao động, nhưng vẫn kiên quyết nói: “Đã nói là tôi không cần.”

Quý Vân Tiêu nhìn ánh mắt đang dính trên mình, không vạch trần, chỉ đặt túi giấy lên ghế phụ.

“Tôi để ở đây nhé, nếu chị thật sự không muốn uống thì bảo tài xế xử lý giúp cũng được.” Quý Vân Tiêu vẫy tay chào: “Tôi còn việc, đi trước đây, cô Lâm làm việc cố lên.”

Khóe môi Lâm Thiên Vi khẽ căng lại.

Cô ngồi vào ghế sau, quanh người vẫn toát ra hơi lạnh, tài xế bị ánh mắt cô liếc qua mà lạnh sống lưng, dè dặt hỏi: “Tổng giám đốc Lâm, cái túi này...”

Lâm Thiên Vi lạnh giọng: “Đưa cho tôi.”

“Vâng, cho cô.”

Sau khi nhận lấy, cô cầm trong tay một lúc, dù cách qua lớp túi giấy, đầu ngón tay vẫn cảm nhận được hơi ấm còn sót lại.

Là nhiệt độ cô thích nhất.

Lâm Thiên Vi không kiềm được, lấy cốc cà phê bên trong ra.

Rồi giả vờ thản nhiên ném thử một ngụm.

Lâm Thiên Vi: “!”

Đôi mắt cô sáng rực lên.

Cà phê quả nhiên vừa thơm vừa ngọt, hoàn mỹ đến mức vừa vặn khớp với khẩu vị của cô, chẳng mấy chốc Lâm Thiên Vi đã uống sạch.

Thậm chí còn thấy chưa đủ.

Nửa tiếng sau, Quý Vân Tiêu nhận được một khoản chuyển tiền từ Lâm Thiên Vi.

Quý Vân Tiêu thử nhấn hỏi: 【Khoản này là?】

Lâm Thiên Vi: 【Tiền xe sáng nay, còn có tiền cà phê buổi trưa.】

Quý Vân Tiêu gọi điện qua, cười khể nói: “Chị coi tôi là gì vậy? Dù là đưa chị đi làm hay ly cà phê đó, tôi đều làm vì tự nguyện mà.”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng đáp: “Cho thì nhận đi.”

Quý Vân Tiêu trêu cô: “Tổng giám đốc Lâm đúng là bá đạo quá, nhưng chị cho thế này... có phải hơi nhiều rồi không?”

Lâm Thiên Vi nhíu mày, lại giãn ra, do dự một lát rồi nói: “Tôi định đặt cà phê ở chỗ cô một tuần.”

Quý Vân Tiêu bật cười: “Hình như tôi đâu có bán cà phê đâu nhỉ?”

Lâm Thiên Vi thản nhiên nói: “Cô có thể bán.”

Quý Vân Tiêu bật cười thành tiếng.

Tiếng cười đó khiến thần kinh Lâm Thiên Vi như bị chạm phải, mặt cô nóng lên, có chút bực: “Không muốn thì thôi, xem như tôi chưa nói gì.”

Quý Vân Tiêu vội nói: “Ai bảo tôi không muốn? Tôi vui còn không kịp.”

Rồi cô lại hỏi: “Tôi có thể không nhận tiền không?”

Lâm Thiên Vi đáp dứt khoát: “Không được.”

Quý Vân Tiêu giả vờ khó xử: “Nhưng chị đưa nhiều quá, tôi nghi ngờ chị định bao dưỡng tôi mất rồi...”

Lâm Thiên Vi tức giận: “Cô đừng nói bậy!”

Nói xong, cô dứt khoát cúp máy.

“Vợ tôi thật đáng yêu quá đi.”

Quý Vân Tiêu có chút tiếc nuối thu điện thoại lại, quay về căn nhà trống không.

Tuy giữa cô và Lâm Thiên Vi vẫn còn danh nghĩa là vợ chồng, nhưng thực tế hai người đã sống riêng từ lâu rồi.

Nói chính xác thì, họ vốn dĩ chưa từng sống chung.

Muốn nhanh chóng tăng tình cảm, nhất định phải dọn về ở cùng mới được.

Làm sao mới có thể sống chung với vợ đây?

Quý Vân Tiêu gồi tay suy nghĩ rất lâu, vẫn chẳng nghĩ ra cách gì.

Hôm sau, Quý Vân Tiêu đến tập đoàn Lâm thị đúng giờ, nhưng Lâm Thiên Vi không ra gặp cô, chỉ bảo trợ lý đến lấy cà phê.

Quý Vân Tiêu chỉ biết thở dài.

Vợ không dễ công lược như vậy, cô còn phải tiếp tục cố gắng.

Sau khi giao cà phê xong, Quý Vân Tiêu liền đến nhà họ Quý.

Quý Hồng Hải đang bận trong thư phòng, Quý Vân Tiêu không làm phiền, chỉ bảo quản gia mang bản kiến nghị vào.

Đúng dịp nghỉ lễ, Quý Lưu Lưu cũng ở nhà, hai người liền chạm mặt nhau.

Quý Lưu Lưu không ngờ Quý Vân Tiêu lại thực sự thay đổi hẳn, trong mắt thoáng hiện lên sự kinh ngạc.

Trong lòng cô ta cảm xúc rối bời, nhưng vẫn bước đến bên Quý Vân Tiêu, khách khí gọi một tiếng: “Chị.”

Quý Vân Tiêu liếc cô ta một cái, lạnh nhạt nói: “Đừng gọi như thế, đổi cách xưng hô khác đi.”

Chương 9

Chương 9

Quý Vân Tiêu thật ra cũng không hề cố ý nhắm vào Quý Lưu Lưu.

Cô chỉ đơn thuần là không thích người khác gọi mình là “chị”.

Bởi vì đó là cách xưng hô thuộc về riêng Tống Thiên Thiên.

Nhưng Quý Lưu Lưu không biết điều này, cô ta khế cắn đôi môi trắng bệch rồi buông ra, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao lại không được gọi?”

Quý Vân Tiêu tùy tiện kiếm một lý do: “Tôi chỉ sinh sớm hơn cô có hai tiếng thôi.”

Quý Lưu Lưu nhỏ giọng phản bác: “Sinh sớm hai tiếng cũng là chị mà.”

Lông mày Quý Vân Tiêu khẽ giật.

Một sợi dây trong lòng cô đột nhiên bị khơi động, khiến ký ức quay về rất nhiều năm trước, khi cô còn chưa xuyên vào sách.

Khi đó cô cũng từng dỗ Tống Thiên Thiên bằng lời tương tự, cô luôn nắm tay Thiên Thiên nói: “Chị sinh sớm hai ngày cũng là chị đó, em phải gọi chị là chị, biết không?”

Đôi khi Tống Thiên Thiên chẳng buồn đáp, chỉ kiêu ngạo ngẩng cằm, nhưng khi tâm trạng tốt, cô ấy sẽ chủ động nhào vào lòng Quý Vân Tiêu, nở nụ cười rạng rỡ như hoa nở trong gió xuân: “Chị, chị tốt của em, chị không được để người khác gọi chị như thế, nghe chưa?”

Quý Vân Tiêu hỏi cô vì sao, cô lại bá đạo mà chính đáng trả lời: “Bởi vì chỉ có em mới được gọi như vậy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp rực rỡ ấy khiến Quý Vân Tiêu không thể rời mắt, cô không kìm được đưa tay xoa hai cái, rồi nghiêm túc nói: “Chị chỉ làm chị tốt của em thôi.”

Cô từng hứa với Thiên Thiên như vậy.

Quý Vân Tiêu thu hồi suy nghĩ, nghiêm túc quan sát Quý Lưu Lưu.

Cô gái ấy mặc áo chấm bi, phôi cùng váy xếp ly màu hồng dài ngang gối, vẻ ngoài trong sáng dịu dàng, giọng nói mềm nhẹ, trông như một đóa hoa nhỏ yếu ớt cần được che chở.

Trong lòng Quý Vân Tiêu hơi phức tạp.

Theo nguyên tác, Quý Lưu Lưu và Lâm Thiên Vi sẽ trải qua một mối tình đau khổ dày vò, cuối cùng phải chia tay trong nước mắt. Nhưng khi nhìn Quý Lưu Lưu trước mặt, Quý Vân Tiêu lại thấy cô ta và Lâm Thiên Vi sao nhìn thế nào cũng không hợp.

Vợ tôi vẫn hợp với tôi hơn chứ? — Quý Vân Tiêu nghĩ.

Cô thu hồi tâm trí, lại lặp lại với Quý Lưu Lưu một lần: “Thật đấy, đừng gọi chị nữa.”

Lần này chưa đợi Quý Lưu Lưu hỏi lý do, Quý Vân Tiêu đã nói ra một câu khiến cô ta ghen lời: “Chỉ vợ tôi mới được gọi như vậy.”

Giọng Quý Vân Tiêu thản nhiên, không mang chút trêu chọc nào, nhưng Quý Lưu Lưu vẫn cảm thấy như bị trêu ghẹo, cô ta sững người, muốn nói lại thôi, gương mặt dần đỏ ửng.

Quý Vân Tiêu không chú ý đến phản ứng đó, cô đi lấy một cốc nước, uống xong mới phát hiện sắc mặt Quý Lưu Lưu có gì đó không đúng. Suy nghĩ hai giây, Quý Vân Tiêu liền bổ sung giải thích: “Đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì khác đâu, là vì vợ tôi thật sự thích gọi tôi như thế.”

Quý Lưu Lưu cố nhin nhưng cuối cùng vẫn không nhin được: “Tổng giám đốc Lâm thích gọi cô là ‘chị’? Nhưng rõ ràng chị ấy lớn hơn cô năm tuổi mà...”

Đôi mắt hẹp dài của Quý Vân Tiêu khẽ nheo lại, mang theo chút dò xét: “Cô nhớ rõ tuổi của vợ tôi nhỉ.”

Quý Lưu Lưu ghen lời.

Quý Vân Tiêu cười hờ hững, thu lại áp lực vừa thả ra, rồi nghiêm túc mà công khai khoe ân ái: “Tại sao tôi nhỏ tuổi hơn Tổng giám đốc Lâm mà cô ấy vẫn gọi tôi là chị à? Đó tất nhiên là do ‘tình thú vợ chồng’ rồi.”

Nói đến đây, cô cũng cảm thấy thật kỳ diệu.

Trước khi xuyên sách, cô là người lớn tuổi hơn, sau khi xuyên vào, lại biến thành nhỏ tuổi hơn.

Nhưng cũng chẳng sao cả.

Bởi vì chỉ cần được ở bên Thiên Thiên, làm 1 hay làm 0 cô đều không quan trọng.

Tất nhiên Quý Vân Tiêu vẫn thích làm 1 hơn.

Quý Vân Tiêu nói xong chuyện “tình thú vợ chồng”, liền nhướn mày hỏi Quý Lưu Lưu: “Giờ thì hiểu rồi chứ?”

Sắc mặt Quý Lưu Lưu lại thay đổi mấy lần.

Cô ta nhớ rõ giữa Lâm Thiên Vi và Quý Vân Tiêu vốn chẳng có tình cảm gì, dạo trước còn vì chuyện Quý Vân Tiêu đánh chửi Lâm Du Nhiên mà bị phát hiện, Lâm Thiên Vi tức giận đến mức muốn ly hôn.

Nghĩ tới đây, Quý Lưu Lưu hơi mạnh tay cắn môi.

Nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: “Vậy tôi có thể gọi cô là Vân Tiêu không?”

Quý Vân Tiêu nhàn nhạt đáp: “Ừ.”

Cô vừa trả lời, vừa cầm điện thoại nhắn tin cho Lâm Thiên Vi: 【Cà phê có ngon không?】

Khung trò chuyện phía trên hiện lên dòng chữ “đối phương đang nhập...”, nhưng Quý Vân Tiêu đợi một lúc lâu vẫn không thấy phản hồi.

Ngược lại, Quý Lưu Lưu lại lên tiếng: “Vân Tiêu, cô có muốn lên ngồi một lát không?”

Quý Vân Tiêu đáp: “Không cần.”

Quý Lưu Lưu lại nói: “Cô còn bỏ quên đồ ở chỗ tôi.”

Quý Vân Tiêu ngẩng mắt lên: “Là gì?”

Quý Lưu Lưu cup mi mắt xuống: “Lần trước cô về đây ở, dì giúp việc đã làm lẫn quần áo của hai chúng ta, giờ trong tủ tôi có mấy món là của cô.”

Quý Vân Tiêu nói: “Vậy cô lấy xuống giúp tôi là được rồi.”

Quý Lưu Lưu tỏ vẻ khó xử: “Nhưng mà hai chúng ta có một chiếc áo lót trong giống hệt nhau, giờ để chung, tôi cũng chẳng phân biệt nổi đâu là của ai.”

Trong mắt Quý Vân Tiêu thoáng qua một tia khác lạ.

Cô lại nhìn điện thoại, Lâm Thiên Vi vẫn chưa trả lời, dòng “đang nhập...” cũng biến mất rồi.

Quý Vân Tiêu thở dài trong lòng, đứng dậy nói: “Dẫn đường đi.”

Phòng của Quý Lưu Lưu ở trên lầu, phải đi qua một đoạn cầu thang xoắn. Đi được vài bước, Quý Lưu Lưu như hạ quyết tâm, đột nhiên nắm lấy cổ tay Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu: “?”

“Tôi biết cô ghét tôi, từ trước đến nay cô luôn muốn đuổi tôi ra khỏi nhà họ Quý.” Quý Lưu Lưu khẽ cười, giọng lại có chút buồn bã: “Nhưng tôi cũng ghét cô mà.”

Quý Vân Tiêu liếc nhìn cổ tay bị nắm chặt, trầm giọng nói: “Muốn nói gì thì nói, đừng có kéo kéo giằng giằng.”

Cô định gỡ ra, nhưng Quý Lưu Lưu lại nắm càng chặt hơn, thấy vậy Quý Vân Tiêu liền hơi dùng lực.

Thế nhưng ngay giây sau, Quý Lưu Lưu lại chủ động buông tay, ngã ngửa ra sau.

Quý Vân Tiêu: “?”

Ánh mắt thoáng liếc qua chiếc camera giám sát trong phòng khách, Quý Vân Tiêu lập tức nhớ ra tình tiết trong nguyên tác.

Chiều hôm ấy, cô đọc rất nhanh, nhiều đoạn chỉ lướt qua, bỏ sót không ít chi tiết, nhưng cô vẫn nhớ rõ có đoạn nhắc rằng: Lâm Thiên Vi cuối cùng hạ quyết tâm đuổi Quý Vân Tiêu ra khỏi nhà, chính là vì Quý Vân Tiêu đã đẩy Quý Lưu Lưu ngã từ cầu thang xuống.

Khi đó, mẹ của Lâm Thiên Vi còn nói với cô: “Quý Vân Tiêu đúng là một người phụ nữ độc ác. Hôm nay cô ta có thể đẩy Quý Lưu Lưu xuống lầu, thì ngày mai cũng có thể làm ra chuyện điên rồ hơn nữa. Con không thấy sợ sao?”

Sau khi chuyện ngược đãi Lâm Du Nhiên bị phát hiện, bản thân nguyên chủ cũng từng khóc lóc cầu xin hối cải, hứa sẽ thay đổi, nhưng chưa được mấy ngày lại xảy ra chuyện này. Dù cô ta khẳng khái nói mình không đẩy Quý Lưu Lưu, thì cũng chẳng ai tin.

Tất cả những suy nghĩ ấy chỉ thoáng qua trong nháy mắt — thực tế là, ngay khoảnh khắc Quý Lưu Lưu ngã ra sau, Quý Vân Tiêu đã phản ứng cực nhanh, lập tức đưa tay ôm lấy cô ta kéo về.

Quý Lưu Lưu không ngờ Quý Vân Tiêu lại phản ứng như vậy, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc không tin nổi.

Quý Vân Tiêu buông tay, đỡ cô ta đứng lại, bất đắc dĩ nói: “Hà tất phải thế này?”

Sắc mặt Quý Lưu Lưu đột nhiên biến đổi, vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Vốn dĩ cô ta có vẻ ngoài thuần khiết, không hề mang dáng dấp công kích, nhưng lúc này ngũ quan đã hơi méo mó, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cô ta giận dữ nhìn Quý Vân Tiêu, định tiếp tục giả vờ ngã, nhưng Quý Vân Tiêu vẫn chuẩn xác tóm lấy cổ áo cô ta, kéo lại một lần nữa.

“Đủ rồi đó.” Quý Vân Tiêu nhíu mày, trong mắt còn mang ý cười: “Không ngờ cô bé trông yếu đuối thế mà gan cũng to đấy, dám ngã từ độ cao này xuống, không sợ đau sao?”

Nghe cô nói vậy, Quý Lưu Lưu không thể tiếp tục giả vờ dịu dàng nữa. Nước mắt rưng rưng, mắt đỏ hoe, cô ta nghẹn giọng nói: “Cô đừng giả vờ làm người tốt nữa, Quý Vân Tiêu.”

Quý Vân Tiêu cảm thấy đau đầu: “Muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Nói xong liền quay người bước xuống cầu thang.

Dù sao cô cũng chẳng có hứng dễ dàng dành người phụ nữ khác.

Lúc này, Quý Hồng Hải cũng từ thư phòng đi ra. Ông thậm chí chẳng để ý đến Quý Lưu Lưu đang lau nước mắt trên cầu thang, mà chỉ nhiệt tình nhìn con gái ruột của mình — Quý Vân

Tiêu, cười sảng khoái: “Tiêu Tiêu, bản kiến nghị của con ta xem rồi, thật sự rất có giá trị. Nhưng có vài chi tiết ta muốn bàn thêm, bây giờ con có rảnh không?”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Có chứ.”

Hai người đổi chỗ sang phòng khác nói chuyện, từ vấn đề hiện tại của công ty đến định hướng phát triển tương lai. Quý Vân Tiêu không chỉ chỉ ra chính xác ưu khuyết điểm mà còn đưa ra phương án giải quyết, kèm kế hoạch khả thi rõ ràng.

Điều đó khiến Quý Hồng Hải phải nhìn cô bằng con mắt khác hẳn.

Ông vui mừng chưa dứt, cuối cùng cũng nhớ ra hỏi: “Tiêu Tiêu, dạo này con thay đổi nhiều quá đấy.”

Màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, Quý Vân Tiêu nhìn thấy tin nhắn của Lâm Thiên Vi, bèn lơ đãng đáp qua loa Quý Hồng Hải: “Chắc là con hết giai đoạn phản nghịch rồi. Trước kia là con không hiểu chuyện, khiến ba chê cười rồi.”

Quý Hồng Hải cũng không nghi ngờ gì, còn cảm khái nói: “Là ba không đủ hiểu con. Hai mươi năm tình thân thiếu hụt, chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều.”

Ông lải nhải nói muốn bù đắp cho Quý Vân Tiêu, nói xong còn không quên tự khen: “Ba đã bảo mà, con gái ruột của Quý Hồng Hải này sao có thể là đứa vô dụng được chứ? Dù gì trên người con cũng có một nửa gen của ba cơ mà.”

Quý Vân Tiêu: “...”

Đúng là đàn ông, tự tin thật đấy.

Cô qua loa ứng phó với Quý Hồng Hải, đợi đến khi rời khỏi nhà thì lập tức mở điện thoại, tập trung nhắn tin với Lâm Thiên Vi.

Lâm Thiên Vi cuối cùng cũng trả lời, chỉ có hai chữ: **【Tạm được.】**

Quý Vân Tiêu có thể tưởng tượng ra dáng vẻ vợ mình cân nhắc từng chữ rồi mới gõ ra hai từ này, khóe môi cô không khỏi cong lên sâu hơn.

Cô quá hiểu khẩu vị của Thiên Thiên rồi.

Lần trước ở quán cà phê, biểu cảm của Lâm Thiên Vi rõ ràng là rất thích.

Ấy thế mà lại phải nói “tạm được”.

Đúng là miệng thì cứng, lòng thì mềm.

Không biết nếu hôn một cái thì có mềm ra không nhỉ.

Trong đầu Quý Vân Tiêu lướt qua vô số hình ảnh không thể miêu tả, nhưng ngón tay cô vẫn rất kiềm chế, chỉ gõ chữ: 【Tổng Giám đốc Lâm thấy chỗ nào cần cải thiện không?】

Lần này Lâm Thiên Vi trả lời rất nhanh: 【Tự cô xem mà làm.】

Cô ấy thậm chí còn gửi thêm hai tin: 【Không có việc gì thì đừng nhắn cho tôi.】

【Sẽ ảnh hưởng đến công việc của tôi.】

Nhưng chẳng bao lâu sau, dòng cuối cùng đã bị thu hồi.

Rõ ràng toàn là lời nghiêm túc, vậy mà Quý Vân Tiêu lại bị chọc cho ngứa ngáy trong lòng, cô đang định gõ thêm gì đó thì Quý Lưu Lưu lại đuổi theo ra ngoài, gọi tên cô: “Quý Vân Tiêu.”

Quý Vân Tiêu hơi mất kiên nhẫn, quay đầu hỏi: “Có chuyện gì?”

Quý Lưu Lưu nắm chặt vạt váy, ánh mắt mơ hồ: “Chuyện vừa nãy cô có nói với ba không?”

Quý Vân Tiêu bật cười: “Tôi không rảnh đến mức đó.”

Cô chỉ cảm thấy thật buồn cười.

Quý Lưu Lưu lại muốn tự ngã từ cầu thang xuống, dùng chính thương tích của mình để vu oan cho cô — thủ đoạn như vậy quá ấu trĩ rồi.

Không biết có phải xem quá nhiều phim truyền hình máu chó không.

Mặc dù theo tình tiết phía sau trong nguyên tác, cú ngã này quả thật có tác dụng, nhưng nếu phải đánh đổi bằng việc tự gãy xương, thì đúng là chẳng đáng chút nào.

“Cô đúng là khác hẳn rồi.” Quý Lưu Lưu nhìn cô chằm chằm, hồi lâu mới nói tiếp: “Nhưng tôi vẫn ghét cô.”

Quý Vân Tiêu chẳng mấy bận tâm, thản nhiên đáp: “Tùy cô.”

Nói xong cô tự mình lái xe rời đi.

Nhìn dáng vẻ Quý Vân Tiêu lái xe thành thạo, trong mắt Quý Lưu Lưu lại hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Nhưng Quý Vân Tiêu hoàn toàn không để ý cô ta nghĩ gì.

Giờ trong lòng cô chỉ có chuyện theo đuổi vợ.

May mắn là vài tiếng sau, Lâm Thiên Vi lại chủ động nhắn tin cho cô: 【Cô qua đây một chút.】

Quý Vân Tiêu vui mừng khôn xiết: 【Chị muốn tôi đến đâu?】

Lâm Thiên Vi đáp: 【Nhà tôi.】

—

Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Tiêu: Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Chương 10

Chương 10

Khi Quý Vân Tiêu đến, thì Lâm Thiên Vi vẫn chưa trở về.

Người giúp việc mở cửa cho cô, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, dường như chưa từng quen biết người phụ nữ trước mặt này.

Đây thật sự là Quý Vân Tiêu sao?

Hôm nay cô mặc một chiếc váy nhung xanh đuôi cá, tay dài hở vai, cổ được trang trí bằng vòng cổ đính hoa hồng, bên hông là đường xẻ cao, đường cong đôi chân lấp ló mờ ảo, vừa gợi cảm vừa duyên dáng.

Cô giống như làn sương mỏng khi bình minh lên, lại như nàng tiên cá tự do tung tăng giữa biển sâu.

Giờ đây cô giống như mọi thứ tươi đẹp trên đời — chỉ là, không còn giống Quý Vân Tiêu của ngày trước nữa.

Ánh mắt người giúp việc càng lúc càng hoang mang.

Ban đầu nghe nói Quý Vân Tiêu sẽ đến, bà vốn chẳng mấy để tâm, cũng không định tiếp đón tử tế, nhưng nhìn người phụ nữ trước mặt khí thế bức người, bà lại dè dặt hỏi thử: “Cô Quý muốn uống gì không?”

Nghe hỏi vậy, Quý Vân Tiêu mới nhận ra mình quả thật hơi khát.

Vì để gặp Lâm Thiên Vi, cô đã đặc biệt ăn mặc chỉnh tề, đến cả nước cũng quên uống.

“Cho tôi ly nước cam,” Quý Vân Tiêu nhìn người giúp việc nói, “Cảm ơn.”

Người giúp việc lại giật mình lần nữa.

Trước kia Quý Vân Tiêu luôn hống hách ra lệnh, từ bao giờ cô biết nói cảm ơn rồi?

Mang theo bao nhiêu thắc mắc, bà đi rót nước cam cho Quý Vân Tiêu, lúc đưa qua còn không quên lén quan sát kỹ, mà Quý Vân Tiêu vẫn bình thản, mặc bà nhìn.

Quý Vân Tiêu không biết Lâm Thiên Vi sẽ về lúc nào.

Cô rất nhớ cô ấy.

Ngồi yên một lúc, Quý Vân Tiêu liền đứng dậy.

Căn biệt thự này là nơi Lâm Thiên Vi từng sống, chắc hẳn còn lưu lại rất nhiều dấu vết của cô ấy, Quý Vân Tiêu tò mò nên định đi xem xung quanh.

Thấy cô bước đến gần cầu thang, người giúp việc vội đuổi theo ngăn lại: “Tổng giám đốc Lâm có dặn, cô không được lên lầu.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Vậy sao?”

Bề ngoài tỏ ra nhẹ nhàng, nhưng trong lòng Quý Vân Tiêu lại chua xót.

Dù sao trước kia cô và Thiên Thiên cũng từng thân mật biết bao.

Quý Vân Tiêu rời khỏi cầu thang, chỉ đi dạo quanh tầng trệt.

Cô vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều điều thú vị.

Ví như cách trang trí nơi đây, đều là phong cách mà Thiên Thiên khi xưa rất thích; lại như những món đồ nghệ thuật, những bức thư pháp và hội họa treo tường, cũng đều hợp với gu thẩm mỹ của cô ấy.

Gần khung cửa sổ sát đất đón ánh sáng tuyệt đẹp, đặt một cây đàn tam giác màu trắng, bên cạnh là ghế đàn kiểu Âu giản dị, hai chậu lan chi trắng, phía trên còn treo vài chậu dây leo xanh rũ xuống.

Những tán lá xanh của cây trầu bà vàng rậm rạp, chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới, Quý Vân Tiêu nhớ lại quá khứ, trong lòng ngập tràn cảm khái, cô khẽ giơ tay chạm vào lá.

Mọi thứ hiện ra trong tầm mắt, đều quá giống căn biệt thự nhà Tống khi Tống Thiên Thiên còn sống, điều đó khiến Quý Vân Tiêu càng thêm chắc chắn — Lâm Thiên Vi chính là Thiên Thiên của cô.

Nhưng Thiên Thiên rốt cuộc đã xuyên qua từ khi nào?

Là vừa đến thế giới này liền quên hết mọi chuyện, hay là về sau mới quên?

Những vật dụng, cách bày trí y hệt quá khứ này, là do cô ấy vẫn còn nhớ, hay chỉ là vô thức mà tái hiện lại thôi?

Trong lòng Quý Vân Tiêu chất chứa quá nhiều nghi hoặc.

Cô chìm vào dòng suy nghĩ của mình, đến mức không nhận ra Lâm Thiên Vi đã trở về, mà Lâm Thiên Vi thì vì đáng lưng ấy mà sững sờ đứng nhìn, thật lâu sau mới hoàn hồn lại.

Cô không hài lòng với khoảnh khắc thất thần của bản thân, gương mặt xinh đẹp thoáng ửng chút ngượng ngùng và bực bội, nhưng may là Quý Vân Tiêu không phát hiện, nên Lâm Thiên Vi liền thu lại cảm xúc, lạnh mặt, bước trên giày cao gót đến phía sau Quý Vân Tiêu.

“Cô đang làm gì vậy?” – Lâm Thiên Vi lạnh giọng hỏi.

Nghe tiếng, Quý Vân Tiêu giật mình quay lại.

Trên tay cô vẫn còn cầm ly nước cam, vốn định giữ tư thế tao nhã như đang thưởng thức rượu, nhưng vì bất ngờ nhìn thấy Lâm Thiên Vi, lòng vui mừng mà tay lại luống cuống, suýt ngã nghiêng, làm đổ nửa ly nước cam lên ngực áo Lâm Thiên Vi.

Quý Vân Tiêu vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, tôi...”

Lâm Thiên Vi liếc nhìn chỗ bị ướt, nhú mày, giọng điệu như khẳng định: “Cô cố ý.”

Quý Vân Tiêu phản bác yếu ớt: “Tôi không có...”

Lâm Thiên Vi vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, giọng băng giá: “Vậy tiếp theo cô định giúp tôi lau sao?”

Tay Quý Vân Tiêu đang cầm khăn giấy khựng lại, cô vội giải thích: “Tôi... định đưa cho cô, dù tôi cũng rất muốn giúp lau, nhưng... như vậy thì hơi giống quấy rối.”

Lâm Thiên Vi trừng cô một cái, rõ ràng càng thêm xấu hổ và tức giận.

Cô không nhận lấy khăn giấy mà Quý Vân Tiêu đưa, chỉ cời chiếc áo khoác bị dính bẩn.

Hôm nay cô mặc bộ vest xanh lam trong suốt thanh khiết, từ bên ngoài nhìn vào toát lên vẻ trí thức, tao nhã, lại thêm vài phần lạnh lùng kiêu ngạo. Nhưng khi chiếc áo khoác trượt xuống, Quý Vân Tiêu mới phát hiện bên trong là một chiếc váy hai dây lụa mỏng mềm mại.

Phần dưới chiếc váy vẫn kín đáo nghiêm chỉnh, nhưng phần trên vốn bị áo khoác che mắt lại được thiết kế mỏng nhẹ, thoáng lạnh; từ góc nhìn của Quý Vân Tiêu, có thể thấy rõ bờ vai trắng mịn cùng đường xương quai xanh gợi cảm của người phụ nữ.

Trong thoáng chốc, Quý Vân Tiêu không thể rời mắt.

Cô không khỏi nghĩ — thì ra bên dưới lớp vest băng lam ấy, lại là cảnh sắc tuyệt đẹp như vậy.

Mãi đến khi Lâm Thiên Vi lại trừng cô lần nữa.

Quý Vân Tiêu vội hắng giọng, nhìn thấy vết ướt trên váy cô, giả bộ nghiêm túc nói: “Bên trong của cô cũng ướt rồi.”

Nhưng lời này nghe sao lại không đúng đắn lắm.

Quý Vân Tiêu lập tức chữa lại: “Ý tôi là váy.”

Lâm Thiên Vi bị cô chọc cho không nói nên lời, chỉ trừng mắt mấy lần rồi xoay người bỏ đi.

Quý Vân Tiêu nhìn theo bóng dáng yêu kiều ấy khuất dần, khẽ bật cười.

Vợ cô ngay cả lúc trừng người ta cũng đáng yêu thế này sao?

Nếu Quý Vân Tiêu đoán không lầm, Lâm Thiên Vi chắc là đi tắm. Dù sao chiếc váy hai dây bên trong cũng bị dính bẩn, trên người cô ấy hẳn cũng vương mùi cam dính nhớp.

Mà Thiên Thiên thì tuyệt đối không thể chịu được điều đó.

Quả nhiên, phải rất lâu sau, Lâm Thiên Vi mới xuất hiện trở lại. Cô đứng nơi cầu thang, mái tóc vừa sấy xong mềm mượt buông trên vai, chiếc đồ ngủ lụa tơ tằm màu sen phấn cổ chữ V ôm sát dáng người hoàn mỹ, chỉ cần đứng đó thôi, đã đủ khiến hồn phách Quý Vân Tiêu như bị hút đi.

Quý Vân Tiêu ngẩn ngơ nhìn, chẳng lấy làm lạ. Còn người đẹp trên bậc thang chỉ lạnh lùng buông hai chữ, rồi quay người rời đi.

Lâm Thiên Vi nói: “Lên đây.”

Là muốn làm gì vậy?

Quý Vân Tiêu không khỏi chờ mong.

Nửa phút sau, Lâm Thiên Vi dẫn cô vào phòng làm việc.

Nhìn mặt bàn rộng rãi, sạch sẽ, trong đầu Quý Vân Tiêu bỗng dấy lên ý nghĩ mơ hồ — nếu có thể bế Thiên Thiên ngồi lên đó thì tốt biết mấy.

Đến lúc đó thì...

Nhưng dòng suy nghĩ của cô lập tức bị cắt đứt, vì Lâm Thiên Vi đã mở màn hình lớn, chiếu một đoạn video.

Nhìn khung hình quen thuộc kia, mí mắt Quý Vân Tiêu giật mạnh, trong lòng thầm kêu không ổn.

Giọng cô hơi gập: “Thiên Vi, tôi có thể giải thích...”

Lâm Thiên Vi khoanh tay, lạnh lùng nói: “Xem xong rồi nói.”

Trong video, Cao Tiểu Hồng và Quý Vân Tiêu phiên bản tóc đỏ trang điểm đậm bước vào phòng bao, hai người ôm nhau, rót rượu, cười đùa uống giao bôi.

Người trong video — bản thể trước đây — nói châm chọc: “Lâm Thiên Vi thì đúng là xinh thật, nhưng cô ta không chịu ngủ với tôi thì có ích gì? Tôi cũng là phụ nữ, tôi cũng có nhu cầu chứ!”

Quý Vân Tiêu bất giác đưa tay đỡ trán.

Dù người trong video không phải cô, khí chất cũng hoàn toàn khác, nhưng dù sao vẫn là gương mặt giống hệt nhau.

Hơn nữa, Lâm Thiên Vi đâu tin chuyện xuyên sách; cho dù cô có nói “người trong đó không phải tôi”, Lâm Thiên Vi cũng sẽ cho rằng cô đang tìm cơ để chối tội.

Còn nữa... Cao Tiểu Hồng lại giữ bản sao của đoạn video này? Không những không xóa, mà còn gửi thẳng cho Lâm Thiên Vi?!

Giữa chân mày Quý Vân Tiêu thoáng hiện lên một tia sát khí.

Dù hôm đó nguyên thân và Cao Tiểu Hồng không hề hôn nhau, cũng chưa kịp làm điều gì quá giới hạn thì cô đã xuyên tới, nhưng sau đó trong lúc vùng vẫy thoát ra, cô vẫn có xô xát với Cao Tiểu Hồng, thậm chí còn cúi xuống trói cổ tay của Cao Tiểu Hồng.

Nếu ai cố tình lấy chuyện này ra để làm bài, muốn ly gián quan hệ giữa cô và Lâm Thiên Vi, thì quá dễ dàng.

Chỉ cần chỉnh sửa một chút đoạn phim thôi.

Quý Vân Tiêu càng nghĩ sắc mặt càng khó coi.

Thực tế Cao Tiểu Hồng quả thật đã làm như vậy. Cô ta đầu tiên gửi cho Lâm Thiên Vi một đoạn video đã qua chỉnh sửa, còn nói rằng trong tay mình có thứ còn “nóng bỏng” hơn, nhưng Lâm Thiên Vi không tin.

Lâm Thiên Vi chỉ hơi dùng vài thủ đoạn, đã khiến Cao Tiểu Hồng không dám làm loạn nữa, lần này cô ta không chỉ ngoan ngoãn đưa ra bản đầy đủ của video mà còn xóa sạch toàn bộ bản sao lưu.

Còn đoạn video Lâm Thiên Vi cho Quý Vân Tiêu xem chính là bản đầy đủ đó.

Phát hiện đoạn video không bị cắt ghép ác ý, Quý Vân Tiêu hơi ngạc nhiên, tia sát khí giữa chân mày cũng vơi đi đôi chút.

Cuối cùng cũng xem hết, Quý Vân Tiêu nhìn về phía Lâm Thiên Vi, dò dẫm nói: “Nếu tôi nói... người trong nửa đoạn đầu của video đó không phải tôi, cô có thể hiểu không?”

Lâm Thiên Vi cười lạnh: “Cô nghĩ tôi dễ bị lừa sao?”

Quý Vân Tiêu thở dài: “Được thôi.”

Cô nói toàn lời thật, nhưng đáng tiếc những lời thật này nghe lên lại chẳng có chút sức thuyết phục nào.

Lâm Thiên Vi liếc cô hai cái, ngẫm nghĩ một lát, rồi lại bật đoạn video lên lần nữa.

Quý Vân Tiêu đầu đầu: “Có thể đừng xem nữa được không?”

Lâm Thiên Vi mắt không rời màn hình, lạnh giọng: “Không thể.”

Quả thật như đang xử tội công khai.

Quý Vân Tiêu thật sự không ngờ, Lâm Thiên Vi gọi mình tới lại là để xem thứ này.

Cuối cùng sau lần phát thứ ba, Lâm Thiên Vi tắt video, nhìn thẳng Quý Vân Tiêu, hỏi: “Ít nhất nửa đoạn sau của video đó là cô, đúng không?”

Quý Vân Tiêu hơi sửng: “Đúng.”

Lâm Thiên Vi tiến về phía cô, nhìn chăm chăm: “Đã như vậy, những lời phía sau cũng là phát ra từ đáy lòng rồi?”

Quý Vân Tiêu nhìn người trong mộng ở ngay trước mặt, hơi ngần ngại: “Lời gì?”

Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm: “Cần tôi nhắc lại giúp cô không?”

Quý Vân Tiêu chân thành: “Cần.”

“Cô...” Lâm Thiên Vi dường như lại có chút bực, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại, đứng thẳng, nghiêm túc tái hiện cảnh tượng hôm đó, lạnh lùng đọc lời thoại của ngày ấy: “Em gái hoang dại như vậy, cô không thích sao?”

Nghे cô nghiêm trang nói ra câu này, Quý Vân Tiêu suýt nữa bật cười.

Quý Vân Tiêu không đáp mà hỏi ngược: “Vợ ơ, em chỗ nào hoang dại?”

Lâm Thiên Vi thấy cô như thế, trên mặt vô thức ửng đỏ. Cô muốn qua chất vấn Quý Vân Tiêu, ai ngờ chân lại vấp phải gì đó, Quý Vân Tiêu liền vội đỡ lấy, hai người kéo kéo đẩy đẩy rồi cùng ngã vào ghế sofa.

Cảm nhận được đường cong mềm mại áp lên mặt mình, tim Quý Vân Tiêu lập tức đập thành thịch không kìm nổi.

Còn Lâm Thiên Vi sau khi chống người dậy thì vừa xấu hổ vừa tức giận, định rời đi lại bị Quý Vân Tiêu nắm lấy cổ tay.

Quý Vân Tiêu đè cô xuống, nói: “Đã chiếu đoạn video này rồi, chúng ta cũng nói nốt chuyện sau đêm hôm đó đi.”

Ánh mắt Quý Vân Tiêu rực sáng: “Thiên Vi, tôi biết người đưa tôi đến khách sạn hôm đó là cô.”

Cô hạ giọng, nhẹ nhàng nói: “Thật ra tôi vẫn luôn muốn hỏi, hôm đó... tôi có làm cô đau không?”

Chương 11

Chương 11

Hai người họ đứng gần nhau quá.

Gần đến mức hơi thở quấn vào nhau, Lâm Thiên Vi có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ toát ra từ cơ thể của Quý Vân Tiêu.

Còn làn da ở cổ tay bị Quý Vân Tiêu nắm trong lòng bàn tay thì nóng rực lên, như thể giấy tiếp theo sẽ bốc cháy. Thế nhưng Lâm Thiên Vi lại quên mất phải giãy ra, chỉ ngẩn ngơ ngẩng đầu lên nhìn.

Quý Vân Tiêu rất xinh đẹp.

Cô có đôi mày mắt sắc sảo, sống mũi cao thẳng, toát lên vẻ anh khí, bờ môi đầy đặn mềm mại, trông vô cùng thích hợp để hôn.

Lâm Thiên Vi nhìn cô, bỗng nhiên như bị ma xui quỷ khiến, đưa tay khẽ chạm vào đôi môi đỏ ấy.

Tựa như có luồng điện tê tê li ti truyền từ đầu ngón tay trắng nõn của cô đến tận tim, Lâm Thiên Vi khẽ run hàng mi dài, rồi ánh mắt liền phủ một tầng hơi nước mờ mịt.

Cô cũng không biết phải nói rõ đây là cảm xúc gì.

Cô nhớ lại trước khi kết hôn, mẹ cô – Lâm Viên từng đầy nghi hoặc hỏi: “Vi Vi, mẹ thật sự không hiểu. Con nói kết hôn là để tìm người chăm sóc cho Du Nhiên, nhưng có cần thiết đến mức đó không? Chúng ta có thể thuê bảo mẫu, mời gia sư, nếu thật sự không được, mẹ còn có thể nghĩ việc để chuyên tâm trông con, sao con phải đem cả hôn nhân của mình ra đánh đổi?”

Khi đó Lâm Thiên Vi chỉ nhàn nhạt đáp: “Tình huống hơi phức tạp, không phải ba lời hai câu là có thể nói rõ.”

Nhưng thực ra, Lâm Thiên Vi cũng như bây giờ — chỉ là bị khuôn mặt này làm cho mê mẩn mất hồn.

Cô không thể nói rõ vì sao, chỉ mới nhìn thấy Quý Vân Tiêu một lần, lại như bị ma dẫn lối mà muốn kết hôn với cô ta.

Dù về sau Quý Vân Tiêu không ngừng gây chuyện, hoàn toàn trái với kỳ vọng của cô, Lâm Thiên Vi vẫn nhẫn nhịn chịu đựng.

Rốt cuộc là vì điều gì chứ?

Đầu ngón tay của Lâm Thiên Vi khẽ vuốt theo bờ môi Quý Vân Tiêu, từ môi đến khóe miệng, đến cằm, rồi men theo đường nét khuôn mặt rõ ràng thanh thoát ấy, ánh mắt dần trở nên mê loạn.

Những sợi tóc mềm mảnh của cô rủ xuống, có một lọn vừa khéo lướt qua mắt Quý Vân Tiêu. Tầm nhìn bị che, Quý Vân Tiêu liền giơ tay giúp cô vén mấy sợi tóc vụn ra sau tai.

Vành tai của Lâm Thiên Vi vốn rất nhạy cảm, bị chạm nhẹ một cái, cô mới bừng tỉnh, vội vàng rút tay về.

Lâm Thiên Vi không hiểu, vừa rồi mình đã làm cái gì vậy?

Cô đang nhìn Quý Vân Tiêu đến mức mắt hồn sao?

Hơi nóng từ sau gáy lan dần lên má, Lâm Thiên Vi vừa tức giận vừa thấy xấu hổ. Cô muốn đứng dậy rời khỏi đây, tránh xa kẻ khiến mình mất tự chủ này, nhưng Quý Vân Tiêu lại ôm cô vào lòng.

Quý Vân Tiêu nói: “Đừng đi.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Thiên Vi đỏ rực, nhưng vẫn cố gắng giữ giọng lạnh nhạt: “Buông tôi ra.”

Quý Vân Tiêu khẽ cong môi: “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi mà.”

Lâm Thiên Vi mặt không đổi sắc: “Câu hỏi gì?”

Giọng Quý Vân Tiêu dịu dàng như lụa: “Hôm đó, tôi có làm em đau không?”

Lâm Thiên Vi bật cười lạnh: “Tại sao lại là cô làm tôi đau? Sao không phải tôi làm cô đau?”

Quý Vân Tiêu nhướn mày: “Chẳng lẽ Tổng giám đốc Lâm có thể làm số 1 sao?”

Giọng điệu đó khiến Lâm Thiên Vi nổi giận, trừng mắt quát: “Cái gì gọi là chẳng lẽ tôi có thể làm 1? Tôi vốn dĩ chính là 1!”

Quý Vân Tiêu ghé sát bên tai cô, khẽ nói: “Được thôi, Tổng giám đốc Lâm giỏi nhất rồi. Không biết vị Tổng giám đốc lợi hại như vậy, có hài lòng với tôi không?”

Giọng Quý Vân Tiêu trầm thấp, như đang cọ sát bên tai cô: “Nói chính xác hơn là — với cơ thể của tôi.”

“Cô nói nhằm gì đó?” Lâm Thiên Vi không thể ngồi yên nữa, định đứng dậy rời đi, nhưng Quý Vân Tiêu lại giữ chặt cổ tay cô.

Quý Vân Tiêu khẽ chạm vào vành tai đỏ rực của cô, giọng khàn khàn nói: “Trả lời đi.”

Lâm Thiên Vi càng thêm tức giận.

Cô nhin không nổi quát lên: “Quý Vân Tiêu, cô đừng có trêu chọc tôi nữa! Còn nữa, đêm đó chúng ta căn bản không xảy ra quan hệ thực sự gì cả! Cô đừng có tưởng bở!”

Quý Vân Tiêu nhớ lại vài chi tiết sau đó, khẽ nhú mày: “Nhưng sáng hôm sau tôi tỉnh dậy, cổ tay đau nhức mà.”

Lâm Thiên Vi trừng cô: “Là tôi bẻ đó! Cô ngủ rồi mà còn kéo tay tôi không buông, trách tôi được à?”

“Đương nhiên không trách em,” Quý Vân Tiêu cười khế, dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nhưng mà... sau lưng tôi còn có dấu móng tay cào nữa.”

Lâm Thiên Vi kiềm chế cảm xúc, gắng giữ giọng bình tĩnh: “Ồ, là tôi cào đó. Tôi thấy cô ngứa mắt nên cào vài cái, không được à?”

Quý Vân Tiêu suýt nữa bật cười.

Chỉ có mèo con mới vì “ngứa mắt” ai đó mà giơ vuốt ra cào thôi, phải không?

Lâm Thiên Vi không định dây dưa với cô thêm nữa, liền muốn đứng dậy khỏi lòng cô.

Lần này Quý Vân Tiêu không ngăn cản, nhưng Lâm Thiên Vi vẫn không thể rời đi.

Vì tóc cô mắc vào vòng cổ hoa hồng của Quý Vân Tiêu.

Lâm Thiên Vi càng nghĩ càng bực, chỉ có thể bực bội ngồi trở lại trên đùi Quý Vân Tiêu, mặt lạnh ra lệnh: “Mau gỡ ra.”

Quý Vân Tiêu bèn đưa tay giúp cô gỡ.

Nhưng vì động tác của Quý Vân Tiêu quá chậm, lại chọc giận mỹ nhân thêm lần nữa. Lâm Thiên Vi nhìn đôi tay đang gỡ tóc của cô, đột nhiên trách móc: “Tại sao cô lại đeo thứ không đứng đắn như vậy?”

Quý Vân Tiêu sửng ngời: “Cô nói... cái vòng cổ hoa hồng này?”

Lâm Thiên Vi: “Đúng.”

Quý Vân Tiêu kiên nhẫn giải thích: “Nó giống như dây chuyền thôi, đều là để trang trí cổ, có gì là không đứng đắn?”

Lâm Thiên Vi không nói gì nữa.

Quý Vân Tiêu lại hỏi: “Hay là... cô đang nghĩ đến chuyện khác?”

Lâm Thiên Vi: “Không có!”

Quý Vân Tiêu mỉm cười, tiếp tục giúp Lâm Thiên Vi gỡ những sợi tóc đang vướng vào hoa hồng.

Khi sắp gỡ xong, cô ngẩng lên nhìn Lâm Thiên Vi một cái, giọng mềm nhẹ: “Tuy hơi đáng tiếc, nhưng nhiều hơn là tôi thấy may mắn.”

Lâm Thiên Vi không hiểu: “May mắn vì gì?”

Quý Vân Tiêu lại cúi đầu nhìn những sợi tóc rối, khẽ than: “Có thể hơi mạo phạm, chắc tôi không nên nói.”

Nhưng Lâm Thiên Vi không buông tha, lạnh giọng: “Không được.”

Quý Vân Tiêu hỏi: “Nhất định phải nói sao?”

Lâm Thiên Vi: “Nhất định.”

Quý Vân Tiêu nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, giọng rõ ràng: “Chuyện tuyệt vời và vui vẻ như thế, tôi vẫn muốn làm cùng cô khi cả hai đều tỉnh táo.”

Lâm Thiên Vi nghe xong, sắc mặt quả nhiên hiện lên vẻ giận dữ.

Quý Vân Tiêu lập tức đổi sang vẻ tủi thân, nói nhỏ: “Vợ à, là cô bảo tôi nói đấy nhé.”

Lâm Thiên Vi tức giận: “Không được gọi tôi là vợ.”

Quý Vân Tiêu ngoan ngoãn gật đầu: “Được rồi, vợ.”

Lâm Thiên Vi tức đến mức khóe môi mím thành một đường thẳng, Quý Vân Tiêu thấy vậy liền vội vàng sửa lời: “Xin lỗi Tổng giám đốc Lâm, là tôi quá thích cô rồi, thấy cô liền muốn gọi vợ, nên tạm thời chưa sửa được.”

Quý Vân Tiêu nhìn cô đầy tội nghiệp: “Sau này tôi sẽ chú ý hơn.”

Nhưng đúng lúc Lâm Thiên Vi mềm lòng, lại nghe Quý Vân Tiêu nói thêm: “Sau này tôi không gọi trước mặt cô, nhưng lén gọi trong lòng thì được không?”

Lâm Thiên Vi lập tức tỉnh táo lại, lạnh giọng hỏi ngược: “Cô nói xem?”

Cuối cùng gỡ được tóc ra, Lâm Thiên Vi dứt khoát tách khỏi Quý Vân Tiêu.

Cô ngồi xuống ghế làm việc phía sau bàn, cảm hơi nâng lên, khí thể bật ra, lại khôi phục vẻ lạnh nhạt thường ngày.

“Tôi gọi cô đến đây không chỉ để xem video,” Lâm Thiên Vi nói.

Quý Vân Tiêu mỉm cười hỏi: “Vậy Tổng giám đốc Lâm còn có gì dặn dò?”

Lâm Thiên Vi hờ hững buông hai chữ: “Ly hôn.”

Nụ cười trên môi Quý Vân Tiêu tắt ngấm.

Cô nói: “Tôi không ly.”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, lạnh nhạt: “Cô nên hiểu, nếu tôi muốn ly hôn, tôi có vô số cách để chấm dứt mối quan hệ này, căn bản không cần xem cô có đồng ý hay không.”

“Em nói đúng,” Quý Vân Tiêu chống tay lên bàn, nở nụ cười lười nhác: “Nhưng cuối cùng em vẫn chọn tiếp tục cuộc hôn nhân này. Điều đó chứng tỏ em đã mềm lòng với tôi rồi, phải không, Thiên Vi?”

Lâm Thiên Vi không thừa nhận, đáp: “Tôi và tập đoàn Quý thị vẫn còn hợp tác, tôi dung túng cô hoàn toàn là vì nhà họ Quý.”

Quý Vân Tiêu nhướn mày: “Thật vậy sao?”

Lâm Thiên Vi nghiêm túc: “Đúng vậy.”

Quý Vân Tiêu quan sát sắc mặt cô, cảm thấy cô dường như không thật sự muốn ly hôn.

Suy nghĩ một lát, Quý Vân Tiêu thử dò: “Chuyện ly hôn... không còn cách nào cứu vãn sao?”

Lâm Thiên Vi đáp: “Vẫn có.”

Quý Vân Tiêu lập tức hứng thú: “Là gì?”

Lâm Thiên Vi nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ nói: “Du Nhiên sắp trở về rồi.”

Quý Vân Tiêu hỏi: “Đứa nhỏ đó sao?”

“Ừm,” Lâm Thiên Vi nói, “tôi cho cô ba tháng. Nếu trong ba tháng đó, cô có thể khiến Du Nhiên tha thứ, chấp nhận cô, và giúp con bé trở lại hoạt bát vui vẻ như trước, thì cuộc hôn nhân của chúng ta có thể tiếp tục. Ngược lại, nếu cô làm không được, tôi sẽ không nể tình thêm nữa.”

Bảo cô đi dỗ con nít à?

Quý Vân Tiêu giỏi rất nhiều việc, chỉ riêng dỗ trẻ con là thật sự không có kinh nghiệm.

Người duy nhất cô từng dỗ dành chính là Thiên Thiên khi còn nhỏ, mà chuyện đó đã từ rất rất lâu rồi.

Quý Vân Tiêu lập tức cảm thấy đau đầu.

Nhưng cô dĩ nhiên không thể từ chối.

Quý Vân Tiêu nói: “Được.”

Sau đó, Lâm Thiên Vi lấy ra hai bản hợp đồng giống nhau.

Quý Vân Tiêu cầm lên xem, vừa nhìn vừa buồn cười: “Trang trọng đến vậy sao?”

Lâm Thiên Vi cầm bút đưa qua, lạnh giọng: “Những gì cô nói với tôi chẳng đáng tin chút nào, nên viết rõ ràng trắng đen ra giấy vẫn yên tâm hơn.”

Quý Vân Tiêu cong môi cười, cầm bút lên, phóng khoáng ký tên vào chỗ cần ký.

Nét chữ bay bướm như rồng bay phượng múa, phóng túng mà vẫn có khí cốt — quả thật khác hẳn với Quý Vân Tiêu trước kia.

Trong mắt Lâm Thiên Vi thoáng hiện chút tán thưởng, nhưng khi Quý Vân Tiêu ngẩng đầu nhìn lại, cô đã nhanh chóng giấu đi cảm xúc đó.

Lâm Thiên Vi lập tức đuổi người: “Cô cầm hợp đồng đi, có thể về rồi.”

Quý Vân Tiêu trêu: “Lạnh lùng vậy sao? Không mời tôi ở lại ăn tối à?”

Lâm Thiên Vi trừng cô: “Cô mơ đẹp thật đấy.”

Dù trong lòng vô cùng luyến tiếc, Quý Vân Tiêu vẫn quay người rời đi.

Hai ngày sau, Lâm Thiên Vi gửi tin nhắn, thông báo thời gian và địa điểm máy bay hạ cánh của Lâm Du Nhiên và Lâm Viên.

Quý Vân Tiêu ăn mặc chỉnh tề rồi ra ngoài.

Cô còn đặc biệt mang theo bóng bay hình thú và kẹo mút, hy vọng có thể khiến đứa nhỏ vui lên.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Lâm Viên đã biến sắc, vội che chắn trước mặt Lâm Du Nhiên: “Cô đến đây làm gì? Lại muốn giờ trò gì nữa? Con gái tôi chắc đã ly hôn với cô rồi chứ? Hay cô định đến bám riết không buông?”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Mẹ, con và Thiên Vi chưa ly hôn.”

“Còn chưa ly à?” Lâm Viên trợn mắt, lộ rõ vẻ chán ghét: “Dù có ly hay chưa, cô cũng đừng gọi tôi là mẹ. Nghe thấy xui xẻo.”

Nói xong, bà bé Lâm Du Nhiên định rời đi, còn ra hiệu cho vệ sĩ chặn Quý Vân Tiêu lại.

Quý Vân Tiêu hơi bất đắc dĩ, đang tính thôi thì về trước, thì bỗng thấy cô bé im lặng kia lại vùng vẫy, muốn được thả xuống.

Lâm Viên đành đặt con bé xuống, dịu dàng hỏi: “Sao vậy, Du Nhiên?”

Cô bé nhỏ nhắn trắng trẻo như búp bê sứ, nắm tay Lâm Viên, quay đầu nhìn về phía Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu chớp mắt, vội nở nụ cười hiền hòa.

Lâm Du Nhiên – bé con tròn trịa như viên kẹo – cất giọng non nớt nói: “Cô ấy mặc đẹp quá.”
(Editor: hên quá còn cứu đc)

Chương 12

Chương 12

Đẹp à?

Vì lời của Lâm Du Nhiên, Lâm Viên lại liếc nhìn Quý Vân Tiêu thêm một lần nữa.

Lúc này bà mới phát hiện, hôm nay Quý Vân Tiêu quả thật ăn mặc nổi bật hơn hẳn, trông cũng xinh đẹp hơn nhiều so với trước kia.

Nhưng thì sao chứ?

Cho dù người phụ nữ này có thay đổi về ngoài, phong thái và khí chất khác xưa đến đâu, thì cô ta vẫn là Quý Vân Tiêu thôi.

Chỉ có trẻ con ngây thơ mới dễ bị vẻ ngoài mê hoặc.

Lâm Viên khó chịu trừng mắt nhìn Quý Vân Tiêu, rồi cúi xuống xoa đầu Lâm Du Nhiên, nói: “Bảo bối, con tỉnh táo chút đi, đó là Quý Vân Tiêu đấy — chính là người phụ nữ xấu xa từng đánh mắng con, còn bóp tay con sưng lên nữa! Con để ý gì đến việc cô ta mặc có đẹp hay không?”

Tuy Lâm Viên nói vậy, nhưng Lâm Du Nhiên vẫn nhìn chăm chăm vào bộ đồ của Quý Vân Tiêu.

Hôm nay Quý Vân Tiêu mặc một chiếc váy chiffon điểm xuyết hoa diên vĩ tím, thắt nơ ở eo, phần tay áo thiết kế bèo nhẹ, chân váy xếp tầng mềm mại, tạo nên vẻ mơ mộng, nhẹ nhàng mà quyến rũ — khi bước đi lại càng duyên dáng uyển chuyển.

Chiếc váy này tuy không phải loại tinh xảo nhất, nhưng thắng ở sự mềm mại và thanh thoát, toát ra cảm giác thân thiện.

Thấy ánh mắt cô bé nhìn mình, Quý Vân Tiêu liền giơ tay vẫy chào.

Lâm Du Nhiên ngẩng đầu nhìn rõ gương mặt Quý Vân Tiêu, đôi mắt trong veo thoáng hiện vẻ bối rối.

“Du Nhiên!” Lâm Viên càng tức giận hơn, “Sao con còn nhìn cô ta! Chúng ta phải tránh xa người đàn bà độc ác đó mới đúng!”

Nói xong, Lâm Viên bế Lâm Du Nhiên lên, bế con đi mà không hề ngoái đầu lại.

Cô bé nằm trên vai Lâm Viên, đôi mắt tròn xoe vẫn dõi về phía Quý Vân Tiêu.

Thấy vậy, Quý Vân Tiêu liền nháy mắt với cô bé, còn khẽ nhắc váy lên cho con bé xem hoa văn diên vĩ tím tinh tế trên đó.

Đôi mắt Lâm Du Nhiên lập tức sáng rực lên.

Tiểu là chẳng bao lâu sau, Lâm Viên đã bế cô bé khuất dần trong đám đông.

Xem ra phải tìm cơ hội khác rồi — Quý Vân Tiêu nghĩ.

Sau khi về nhà, Lâm Viên vẫn không nguôi giận, liền gọi điện cho Lâm Thiên Vi.

“Vi Vi, chẳng phải con nói sắp ly hôn với Quý Vân Tiêu rồi sao?”

“Ừ,” Lâm Thiên Vi đáp lạnh nhạt, “nếu không có gì thay đổi thì ba tháng nữa sẽ ly.”

“Ba tháng?” Lâm Viên nghe vậy liền thất sắc: “Sao lại lâu thế?”

“Tình hình hơi phức tạp, để hôm khác con kể,” Lâm Thiên Vi liếc về phía bóng người bên cạnh máy pha cà phê, khẽ mím môi nói nhỏ: “Con còn cuộc họp, con cúp máy đây.”

Cô quay lại bàn làm việc, đúng lúc Quý Vân Tiêu mang cà phê vừa pha xong đến.

“Lâm tổng, mời dùng.”

Lâm Thiên Vi đưa tay nhận lấy, còn Quý Vân Tiêu — không biết là vô tình hay cố ý — đầu ngón tay khẽ lướt qua lòng bàn tay cô.

Một luồng tê dại truyền qua chỗ chạm, khiến Lâm Thiên Vi giật mình, rồi lập tức bực dọc, nghiêm giọng cảnh cáo: “Không được trêu ghẹo tôi.”

Quý Vân Tiêu nhướn mày: “Tôi trêu cô chỗ nào?”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, không nói nữa.

Quý Vân Tiêu dễ dàng: “Đừng giận nữa, ném thử xem cà phê lần này có hợp khẩu vị không?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng đáp: “Không có tâm trạng.”

Cô đặt tách cà phê xuống, ánh mắt lại lướt qua chiếc váy diên vĩ tím trên người Quý Vân Tiêu, rồi không nhin được hỏi: “Cô ăn mặc lòe loẹt thế này làm gì?”

Quý Vân Tiêu bật cười: “Tôi đi gặp mẹ và Du Nhiên, dĩ nhiên phải ăn mặc tử tế chứ.”

Nói rồi, cô làm nũng trách: “Nhưng mẹ vẫn còn ghét tôi lắm, chẳng cho tôi đến gần Du Nhiên. Tôi phải làm sao đây?”

Cô bước đến trước mặt Lâm Thiên Vi, dùng ngón út móc nhẹ ngón út của cô, giọng kéo dài mềm mại: “Lâm tổng thật sự không chịu giúp tôi nghĩ cách sao?”

Lâm Thiên Vi như bị bỏng, vội rút tay lại.

Nhịp tim rối loạn, cô cố giữ vẻ bình tĩnh: “Tôi sẽ không giúp cô. Cô tự nghĩ cách đi.”

Quý Vân Tiêu khẽ thở dài: “Lạnh lùng thật đấy.”

Lâm Thiên Vi không chút biểu cảm: “Đúng, tôi chính là người phụ nữ lạnh lùng như thế. Giờ mời cô ra ngoài.”

Theo lý mà nói, cô vốn không nên để Quý Vân Tiêu bước vào văn phòng. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt kia, cô lại không thể khống chế nổi sự mềm lòng của mình, cuối cùng cứ mơ mơ hồ hồ mà dẫn người ta vào đây.

“Vậy tôi đi nhé?” Quý Vân Tiêu nói lời tạm biệt.

“Không tiễn.” Lâm Thiên Vi quay lưng lại, không muốn nhìn cô.

Quý Vân Tiêu lại chào một tiếng rồi ra ngoài, lúc này Lâm Thiên Vi mới chuyển ánh mắt sang hướng khác.

Bóng dáng uyển chuyển kia đã biến mất, lẽ ra cô nên thấy nhẹ nhõm mới phải, nhưng thực tế, trong lòng Lâm Thiên Vi chỉ tràn đầy trống rỗng, xen lẫn một nỗi mất mát khó tả.

Cô dường như không nỡ để Quý Vân Tiêu rời đi.

Nhưng Lâm Thiên Vi không muốn thừa nhận điều đó.

Rất nhanh, cô rũ bỏ cảm xúc lạ lẫm ấy, tiếp tục vui đầu vào công việc bận rộn. Còn ở một góc khác của thành phố, Lâm Viên đang phiền não đến mức rối tung cả đầu, bèn gọi Kiều Hi tới.

Lâm Viên vẫn không hiểu vì sao Lâm Thiên Vi chưa chịu ly hôn, nên muốn hỏi xem Kiều Hi có biết nguyên nhân không.

Nhưng Kiều Hi cũng chẳng nói ra được điều gì rõ ràng.

Lâm Viên nhớ lại cảnh ban ngày, cau mày nói: “Quý Vân Tiêu quả thực thay đổi rồi, chắc là đã thuê một stylist giỏi, lại còn rèn luyện dáng vẻ và phong thái nữa.”

Kiều Hi không biết nên nhận xét sao, cô cũng nghe nói Quý Vân Tiêu khác trước, nhưng cho tới giờ, vẫn chưa gặp “phiên bản mới” đó.

Lâm Viên càng nghĩ càng tức: “Cô chưa thấy thôi, hôm nay cô ta ăn mặc y như hồ ly tinh ấy! Tôi thật sự sợ Vi Vi lại bị cô ta mê hoặc, rồi lại chẳng muốn ly hôn nữa.”

Quý Vân Tiêu giống hồ ly tinh ư?

Lâm Viên sốt ruột: “Phải làm sao bây giờ, Tiểu Hi? Cô cũng biết mà, tôi tuyệt đối không thể chịu nổi khi Quý Vân Tiêu — một người độc ác và chẳng ra gì — lại làm vợ của Vi Vi.”

Bà nói tiếp: “Tiểu Hi, cô giúp tôi đi.”

Kiều Hi hỏi: “Tôi giúp kiêu gì đây?”

Cô cũng ghét Quý Vân Tiêu, thậm chí còn mong Lâm Thiên Vi ly hôn ngay lập tức, nhưng chuyện Lâm Thiên Vi nghĩ thế nào, cô không thể can thiệp được.

Lâm Viên gợi ý: “Tôi khuyên không nổi Vi Vi, hay là cô thử khuyên lại xem?”

Kiều Hi bắt đầu dõng dạc: “Tôi cũng từng khuyên rồi, vô ích thôi.”

Lâm Viên đau đầu: “Để tôi nghĩ xem còn cách nào không.”

Nhưng nghĩ mãi, bà cũng không tìm ra được biện pháp hữu hiệu nào.

Rời khỏi biệt thự nhà họ Lâm, Kiều Hi lại càng tò mò về Quý Vân Tiêu bây giờ.

Lâm Thiên Vi nói cô ta đã hoàn toàn khác trước, Lâm Viên thì bảo cô ta giống hồ ly tinh — vậy rốt cuộc Quý Vân Tiêu hiện tại là người như thế nào?

Kiều Hi quyết định tìm thời gian gặp thử Quý Vân Tiêu.

Ngày mai cô còn phải dự buổi dạ tiệc cao cấp của một thương hiệu xa xỉ, e là không rảnh — vậy thì để ngày kia vậy.

Kế hoạch rất hoàn hảo, nhưng cô không ngờ rằng, ngay ngày hôm sau, Quý Vân Tiêu lại trực tiếp xuất hiện trước cửa nhà cô, khiến mọi kế hoạch đều tan thành mây khói.

“Cô là... Quý Vân Tiêu?”

Kiều Hi suýt nữa không nhận ra.

Quý Vân Tiêu mặc bộ vest đen cắt may tinh xảo, bên trong là áo hai dây ngắn để lộ eo, phối cùng quần dài đen thời thượng. Tóc buộc gọn, để lộ toàn bộ khuôn mặt xinh đẹp nổi bật — chỉ cần đứng đó thôi đã khiến người ta không khỏi động lòng.

Kiều Hi nhìn đến ngây dại.

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Tôi là Quý Vân Tiêu.”

Khi nghe nói Kiều Hi cũng tồn tại trong thế giới này, Quý Vân Tiêu đã khá kinh ngạc. Dù sao trong cuốn tiểu thuyết “Ngọt sủng mật ái” kia vốn không hề có nhân vật tên Kiều Hi. Cô từng nghĩ ngờ rằng Kiều Hi cũng giống mình — là người xuyên đến đây — nhưng giờ có vẻ không phải vậy.

Bởi vì sự kinh ngạc trong mắt Kiều Hi là thật. Cô ấy thật sự không biết gì về “Quý Vân Tiêu của thế giới khác”.

Người quen bỗng trở nên xa lạ, trong lòng Quý Vân Tiêu dấy lên muôn vàn cảm xúc, nhưng giờ cô chẳng có tâm trí để nghĩ nhiều.

Cô đi thẳng vào vấn đề: “Kiều Hi, tôi cần cô giúp tôi một việc.”

Kiều Hi chợt tỉnh, nghe vậy liền có chút không vui: “Tôi dựa vào đâu mà phải giúp cô?”

Chỉ vì cô ấy đẹp lên sao?

Phải thừa nhận, Quý Vân Tiêu lúc này đúng là hoàn toàn khác trước.

Nhưng cô ấy không giống “hồ ly tinh” trong miệng Lâm Viên, ngược lại còn toát ra khí chất “chị đẹp” vừa A vừa ngầu.

Kiều Hi chợt nghĩ đến điều gì đó, đồng tử lập tức giãn ra.

Cô ấy bỗng nhận ra, Quý Vân Tiêu trước mặt trông thật sự có thể trở thành người “1” của Lâm Thiên Vi.

Liệu Vi Vi nhà họ có thật sự bị áp đảo sao?

Kiều Hi đang mãi tưởng tượng, thì Quý Vân Tiêu ung dung nói: “Vài giờ nữa, cô sẽ tham dự một buổi dạ tiệc haute couture công khai đúng không?”

Kiều Hi khoanh tay, cảnh giác quan sát cô: “Vậy sao? Liên quan gì đến cô? Hay lại là mưu đồ gì khác của cô?”

Giọng điệu và thái độ này thật sự khó chịu, nhưng Quý Vân Tiêu chẳng mấy để tâm, chỉ nửa cười nửa nói báo cho cô một tin: “Theo tôi biết, cô tiểu hoa trong giới giải trí mà cô không hợp cũng sẽ tham dự tối nay — Trình Chỉ Di.”

Quý Vân Tiêu chậm rãi nói tiếp: “Và bộ váy cô ấy chuẩn bị y hệt như bộ của cô.”

Kiều Hi sửng sờ, mắt mở to: “Làm sao có thể?”

Quý Vân Tiêu ngược lại hỏi: “Sao lại không thể?”

Kiều Hi không muốn tin, truy vấn tiếp: “Dù là vậy, cô sao biết được?”

Quý Vân Tiêu thản nhiên đáp: “Điều tra thôi mà.”

Cô quay sang mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, rồi hạ cửa kính nói với Kiều Hi: “Lên xe đi, cô không định đến studio của Eilene lấy bộ váy đó sao?”

Kiều Hi bối rối: “Cô cũng biết chuyện này nữa sao?”

Quý Vân Tiêu cười, không nói gì thêm.

Kiều Hi ngồi vào ghế sau với đầy nghi vấn, lấy điện thoại nhắn cho Lâm Thiên Vi: 【Vi Vi, cô có phải là người nói những chuyện đó với Quý Vân Tiêu không?】

Lâm Thiên Vi trả lời: 【?】

Lâm Thiên Vi: 【Chuyện gì cơ?】

Kiều Hi: 【Tôi sắp tham dự dạ tiệc, còn phải đến Eilene lấy váy nữa.】

Lâm Thiên Vi: 【Tôi không nói.】

Vậy Quý Vân Tiêu sao lại biết được chứ?

Eilene là stylist nổi tiếng trong và ngoài nước, rất “hạng A”, nhiều sao muốn mời cũng phải xếp hàng. Kiều Hi nhờ mối quan hệ gia đình mới hẹn được lần này, dù vậy Eilene với cô vẫn giữ thái độ không mặn không nhạt.

Nhưng ngay khi Quý Vân Tiêu bước vào studio, Eilene tự mình ra đón, nhiệt tình hết mức, còn cười tươi như hoa: “Cô ơi, Vân Tiêu của tôi, cuối cùng cũng đến rồi!”

Kiều Hi: “?”

Chuyện gì vậy?

Quý Vân Tiêu thân mật trò chuyện với Eilene, nói đến bộ váy của Kiều Hi, cô bảo: “Tôi muốn chỉnh sửa một chút kiểu dáng bộ váy đó.”

Kiều Hi lập tức từ chối: “Không được! Bộ váy của tôi sao có thể để cô tự ý thay đổi?”

Eilene cực kỳ ngạc nhiên: “Vân Tiêu muốn tự tay chỉnh váy cho cô mà, cơ hội tốt thế, sao cô lại từ chối?”

Kiều Hi: “???”

Chương 13

Chương 13

Kiều Hi hơi bối rối.

Cô hoàn toàn không hiểu nổi tình hình trước mắt.

Trong ký ức của cô, Quý Vân Tiêu chỉ là một cô nàng hỗn láo, chẳng ra gì, vậy mà giờ Eilene đột nhiên bảo cô ấy rất giỏi thiết kế và chỉnh sửa trang phục, làm sao cô tin được?

“Vả lại, thẩm mỹ của Quý Vân Tiêu cũng không tốt mà.” Kiều Hi vẫn cố thử làm lần cuối cùng chống đối.

Ai ngờ Eilene nghe vậy liền nổi giận: “Cô có thể nghi ngờ thẩm mỹ của tôi, nhưng không được nghi ngờ thẩm mỹ của Vân Tiêu.”

Kiều Hi vội vàng thanh minh: “Làm sao tôi dám nghi ngờ chị chứ?”

Eilene danh tiếng vang xa, được quốc tế công nhận, là một trong những stylist có ảnh hưởng nhất trong làng thời trang, kinh nghiệm dày dặn, thành tích ấn tượng, gần đây còn nhờ tài năng tạo hình xuất sắc mà nâng tầm hai người mẫu nổi tiếng, trong giới đánh giá cao, bảo rằng chị ấy có đôi tay biến tấu tuyệt diệu.

Kiều Hi lại càng bối rối hơn.

Cô không hiểu tại sao một người xuất sắc như Eilene lại ra sức bảo vệ Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu chẳng phải chỉ là một kẻ xảo quyệt, chẳng ra gì sao?

Liệu nhận thức của cô về Quý Vân Tiêu có sai lầm chăng?

Nhìn Eilene nổi giận, Quý Vân Tiêu liền nói lời an ủi, nhưng lần này Kiều Hi không hiểu gì cả.

Bởi vì Quý Vân Tiêu đang nói bằng một thứ ngôn ngữ khác.

Kiều Hi nghe mà mù mịt, liền kéo trợ lý nhỏ của Eilene lại hỏi: “Họ đang nói gì vậy?”

Trợ lý nhỏ dịch lại: “Vẫn đang nói về việc chỉnh sửa váy của cô.”

Kiều Hi nhớ Eilene lớn lên ở Ý, liền dò hỏi: “Chẳng lẽ họ đang nói tiếng Ý sao?”

Trợ lý gật đầu: “Đúng vậy.”

Kiều Hi không tin nổi: “Quý Vân Tiêu nói được tiếng Ý sao?”

Trợ lý tiếp tục gật: “Đương nhiên rồi, Quý tiểu thư nói tiếng Ý vừa lưu loát, vừa chuẩn, vừa hay nghe nữa.”

Kiều Hi cảm thấy thế giới này thật sai lầm, cô nghi ngờ: “Quý Vân Tiêu thật sự có năng khiếu ngôn ngữ sao? Cô biết đấy, cô ấy còn chưa qua trình độ tiếng Anh cấp bốn cơ mà...”

Lần này đến trợ lý nhỏ cũng hơi không vui, bĩu môi: “Rõ ràng tiếng Anh của Quý tiểu thư rất tốt, sao cô lúc nào cũng nghĩ xấu về cô ấy vậy?”

Kiều Hi trong lòng đau khổ: “Tôi nghĩ xấu về cô ấy sao?”

Kiều Hi đang hoang mang, bỗng nghe Quý Vân Tiêu gọi mình:

“Kiều Hi, qua đây một chút.”

Kiều Hi miễn cưỡng bước lại.

Eilene đã cho người bê ra hộp quà cao cấp màu trơn.

Mở ra, một chiếc váy công chúa thanh lịch nằm yên trong đó.

Kiều Hi nâng lên xem, ánh mắt tràn đầy thích thú: “Đẹp quá đi! Sao cần chỉnh sửa nữa? Tôi thấy hoàn hảo rồi mà.”

“Chiếc váy này thật sự không chê vào đâu được.” Quý Vân Tiêu nói xong, bình thản nhắc cô: “Nhưng đừng quên, hôm nay Trình Chỉ Di cũng sẽ mặc chiếc này.”

Eilene bên cạnh bổ sung: “Cùng màu cùng kiểu với cô luôn nhé.”

Mặt Kiều Hi lập tức biến sắc.

Cô và Trình Chỉ Di quả thật có ân oán, lại là ngôi sao, mà thân hình Trình Chỉ Di so ra còn đẹp hơn cô, nếu trùng váy, cô sẽ thật sự lúng túng.

Chỉ nghĩ đến cảnh đó thôi, Kiều Hi đã thấy ghệt thờ.

“Hay tôi đổi một bộ khác đi?” Kiều Hi hỏi.

“Hiện tại chưa tìm được bộ váy nào hợp hơn với cô.” Quý Vân Tiêu khéo léo hướng dẫn: “Hơn nữa cô muốn lấn át Trình Chỉ Di trực diện chứ? Bộ váy cùng màu cùng kiểu với cô ấy, chỉ cần chỉnh chút chi tiết, cô mặc vào sẽ hoàn toàn vượt qua cô ấy.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Cô chắc không muốn thử sao?”

Kiều Hi hơi xao động: “Tôi tất nhiên muốn, nhưng thật sự được sao? Trình Chỉ Di còn cao hơn tôi...”

Eilene khinh thường: “Rốt cuộc cô vẫn không tin Vân Tiêu.”

Eilene bênh Quý Vân Tiêu: “Theo tôi, Vân Tiêu, cô đừng quan tâm cô ấy nữa.”

Quý Vân Tiêu lắc đầu, giọng lộ chút ngọt ngào: “Kiều Hi dù sao cũng là bạn tốt của vợ tôi, liên quan đến vợ tôi, tôi không thể không quan tâm.”

Kiều Hi: “.....”

Được rồi.

Mặc dù cô vẫn chưa thực sự tin tưởng Quý Vân Tiêu, nhưng Eilene đã bày tỏ thái độ rõ ràng, nên cô đành phải giữ thể diện cho Eilene.

Cách buổi dạ tiệc chỉ còn vài tiếng, lý ra thời gian rất hạn hẹp, nhưng Quý Vân Tiêu vẫn điềm tĩnh, không hề vội vàng.

Cô cầm chiếc váy, đo thử trên Kiều Hi, rồi quả quyết tháo lớp lót phía sau của váy.

Kiều Hi không nhịn được, thốt lên: “Như vậy thật sự được sao?”

Vừa dứt lời, cô đã cảm nhận một ánh mắt sắc lẹm từ Eilene.

Kiều Hi đành phải im lặng.

Thực ra, cho đến lúc này, cô vẫn còn hoài nghi Quý Vân Tiêu, nhưng chẳng bao lâu, Quý Vân Tiêu đã dùng hành động thực tế để dập tắt mọi nghi ngờ.

Chiếc váy vốn đã đẹp, nhưng quá kín đáo; Quý Vân Tiêu thành thạo tháo lớp lót, biến phần lưng kín thành thiết kế hở lưng, tiếp đó sửa phần váy trước ngắn sau dài, phá vỡ sự đối xứng cứng nhắc, đồng thời xếp nếp váy chồng lên nhau, tạo nên sự lãng mạn và tinh tế.

Một chiếc váy công chúa nghiêm trang, sau các chỉnh sửa của cô, trở nên quyến rũ, vừa giữ được nét tinh khôi vừa khơi gợi sự gợi cảm một cách tinh tế.

Dưới lớp voan ở phần váy sau còn ẩn vài bông hoa, xung quanh được tán màu hòa hợp với toàn bộ váy – đó là chi tiết Quý Vân Tiêu vừa vẽ bằng màu nhuộm.

Kiều Hi ngạc nhiên phát hiện ra khả năng hội họa của Quý Vân Tiêu cũng rất xuất sắc, từng nét vẽ tinh xảo rõ ràng.

Phần tóc được Eilene trực tiếp thiết kế; khi đến khâu trang điểm khuôn mặt, Eilene còn hứng thú hỏi Quý Vân Tiêu có muốn thử không.

Kiều Hi đã thấy khả năng của Quý Vân Tiêu, nên lúc này tự nhiên không còn hoài nghi nữa.

Nhưng khi Quý Vân Tiêu cúi xuống gần, nâng cằm cô để trang điểm kỹ lưỡng, cô vẫn không thể kiềm chế sự căng thẳng.

Lần đầu tiên cô nhận ra, Quý Vân Tiêu đẹp một cách đầy áp lực, gây cảm giác xao xuyến mạnh mẽ.

Kiều Hi hơi mất tập trung, bất giác di chuyển vài lần, rồi bị Quý Vân Tiêu nắm chặt cầm.

Quý Vân Tiêu mặt không biểu cảm, giọng có chút sốt ruột: “Đừng động.”

Kiều Hi không khỏi nín thở.

Ai đó hãy giải thích giúp cô tại sao Quý Vân Tiêu lúc này lại có sức hút hoàn toàn khác, khiến cô không thể diễn tả nổi?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Kiều Hi hơi phát rối, trong lòng tự nhủ: Tỉnh lại đi! Đây là Quý Vân Tiêu! Đây là vợ của bạn tốt của cậu – Lâm Thiên Vi cơ mà!

Quý Vân Tiêu “tặc lưỡi”, buông tay hỏi: “Cậu không sao chứ, Kiều Hi?”

Kiều Hi: “Tôi... tôi...”

“Chỉ là trang điểm thôi, không cần phải căng thẳng thế,” Quý Vân Tiêu cũng thấy vô lý: “Hơn nữa, cậu làm thế trông như tôi có lỗi với Tống Thiên Thiên vậy.”

Kiều Hi chưa hiểu: “Tống Thiên Thiên là ai?”

Quý Vân Tiêu nói: “Là vợ tôi, Lâm Thiên Vi.”

Kiều Hi nghi hoặc: “Cậu gọi cô ấy là Thiên Thiên sao? Chúng tôi đều gọi cô ấy là Vi Vi mà.”

Quý Vân Tiêu nhướn mày: “À, Thiên Thiên là tên thân mật, chỉ dành riêng cho tôi.”

Kiều Hi: “.....”

Nhờ cuộc trò chuyện này, Kiều Hi mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Trang điểm xong, Kiều Hi đứng trước gương nhìn bản thân, suýt không nhận ra.

Kết quả thật sự quá ấn tượng.

Chiếc váy được cải biến ôm sát cơ thể, giấu hoàn hảo mọi khuyết điểm, đồng thời phô bày tối đa ưu điểm.

Lớp trang điểm cũng hoàn hảo, hòa hợp tuyệt đối với chiếc váy.

Kiều Hi rất hài lòng, chụp nhiều ảnh và gửi cho Lâm Thiên Vi.

Bây giờ cô phải thừa nhận, Quý Vân Tiêu hiện tại thực sự khác hoàn toàn so với trước.

Cô không nhận được trêu: “Này, Quý Vân Tiêu, cậu không phải là bị xuyên không đúng không?”

Quý Vân Tiêu thẳng thắn thừa nhận: “Đúng, tôi chính là xuyên không đến đây.”

Nhưng nhìn cô ấy bây giờ, Kiều Hi lại không tin.

Dù có thật sự xuyên không, chuyện như vậy cũng nên giấu kỹ để người ngoài không biết chứ?

Hơn nữa, thế giới thực đâu có xuyên không, đó chỉ xảy ra trong tiểu thuyết, anime hay phim thôi.

Cuối cùng, trước khi lên xe, Kiều Hi nghiêm túc cảm ơn Quý Vân Tiêu, không quên việc cô nhờ giúp, và hỏi: “Cậu tốt cuộc muốn tôi giúp gì?”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Không gấp.”

Không gấp sao?

Trời đã bắt đầu tối, ánh mắt của Kiều Hi từ gương mặt xinh đẹp nổi bật của Quý Vân Tiêu trượt xuống phần eo hở ra một chút, chỉ thấy nơi đó trắng tinh đến chói mắt.

Kiều Hi không dám nhìn nữa, vội lấy điện thoại nhắn với Lâm Thiên Vi để nhận lỗi: 【Vi Vi, tớ sai rồi, hôm nay tớ suýt bị Quý Vân Tiêu quyến rũ.】

【May mà lúc đó tớ nhớ ra cô ấy là vợ cậu, mà tớ là người dị tính mà.】

Lâm Thiên Vi chỉ nhắn lại ba dấu chấm.

Kiều Hi tiếp tục gõ tin nhắn, nhưng còn chưa gõ hết câu, điện thoại của Lâm Thiên Vi đã gọi đến.

Nghe giọng nói, Kiều Hi biết Lâm Thiên Vi không vui lắm.

Lâm Thiên Vi hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Cách thời điểm dạ tiệc vẫn còn một quãng, tài xế lái xe phía trước, Kiều Hi ngồi ở ghế sau kể sơ lược mọi việc.

“Tớ hiểu rồi.” Giọng Lâm Thiên Vi có chút trầm.

Xe sắp đến nơi, Kiều Hi cúp máy, nhờ vào phong cách hôm nay, cô tỏa sáng rực rỡ tại dạ tiệc, ngay cả Trình Chỉ Di – người vốn không ưa cô – cũng phải tới làm lành, nói: “Hôm nay cậu còn xinh hơn tớ.”

Trong lòng Kiều Hi cực kỳ thoải mái, còn tươi cười với Trình Chỉ Di một cách rõ ràng: “Biết là tốt rồi đó.”

Trình Chỉ Di nhìn cô chăm chú, mỉm cười. (Editor: cười gì? cho thành cp phụ giờ =]])

Nhưng Kiều Hi không nhìn thấy.

Vì không mang điện thoại, cô cũng không thấy tin nhắn mà Lâm Thiên Vi gửi.

Sau khi dạ tiệc kết thúc, cô cầm điện thoại lên mới thấy Lâm Thiên Vi hiếm hoi nhắn rất nhiều tin cho mình.

【Hi Hi, tớ có chuyện muốn nói với cậu, cậu có ở đó không?】

【Không có à?】

【Dạ tiệc chưa kết thúc à?】

【Khi nào kết thúc vậy?】

【Nhận được tin nhắn thì trả lời tớ nhé.】

【Kết thúc chưa?】

Khi nào Lâm Thiên Vi mới nhắn như vậy chứ, Kiều Hi giật mình, vội gọi lại cho cô.

“Vi Vi?”

“Ừ.”

Kiều Hi lo lắng: “Sao giọng cậu không ổn? Cậu rất cuộc muốn nói gì với tớ vậy?”

Lâm Thiên Vi: “Tớ chỉ muốn nói với cậu...”

Kiều Hi: “Nói đi chứ.”

Lâm Thiên Vi im lặng một lát: “Thôi, không nói nữa.”

Kiều Hi bị câu này câu, lúng túng: “Không được, bảo bối, cậu phải nói.”

Lâm Thiên Vi dừng một chút, rồi mở lời, giọng trầm: “Hi Hi, cậu có thể... đừng thích Quý Vân Tiêu được không?”

Kiều Hi vừa buồn cười vừa khó xử: “Tớ sẽ không thích cô ấy đâu, làm sao tớ có thể thích vợ cậu chứ, tớ không phải kiểu người đó, mà tớ thật sự là đồng tính nữa, dù lúc đó tớ có hơi bị Quý Vân Tiêu mê hoặc một chút, nhưng đó hoàn toàn chỉ là vì ngưỡng mộ vẻ đẹp thôi, cậu biết mà, trên đường thấy một con chó xinh tớ cũng rung động mà.”

Lâm Thiên Vi nhỏ giọng nói: “Nhưng Quý Vân Tiêu không phải là chó.”

“Ừ ừ,” Kiều Hi cười nói: “Quý Vân Tiêu là vợ cậu mà, thực ra ban đầu tớ còn không hiểu cậu, nhưng nếu là Quý Vân Tiêu hôm nay này, thì cậu thích cô ấy cũng là điều hết sức bình thường thôi...”

Lâm Thiên Vi vội vàng ngắt lời cô ấy: “Tớ không thích cô ấy.”

Lâm Thiên Vi ngay thẳng phản bác: “Tớ hoàn toàn không thích Quý Vân Tiêu.”

“Được rồi được rồi,” Kiều Hi nhớ ra lúc ở studio, lại nói thêm: “Nhưng mà, Vi Vi, Quý Vân Tiêu bây giờ, hình như thật sự khá dễ gây chú ý người khác ấy, cậu biết Eilene chứ? Chính là stylist tầm cỡ bậc thầy, cũng từng làm kiểu tóc cho cậu, hôm nay cô ấy hoàn toàn là fan cuồng của Quý Vân Tiêu, tớ cũng không hiểu nổi.”

Lâm Thiên Vi giọng lạnh đi: “Cô ấy với Eilene thế nào? Nói kỹ đi.”

Sáng hôm sau, Quý Vân Tiêu vẫn chạy bộ như thường lệ, nhưng khi về đến nhà thì lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc dưới tầng.

“Tổng Giám đốc Lâm?”

Lâm Thiên Vi quay người lại, mím môi, mặt lạnh lùng, lại xen lẫn vài phần ủy khuất như mơ hồ.

Quý Vân Tiêu vội lau mồ hôi trên mặt, chạy đến hỏi: “Sao cô lại đến đây? Là đến thăm tôi à?”

Lâm Thiên Vi trừng mắt nhìn cô, không thừa nhận: “Đừng tự nghĩ linh tinh, tôi chỉ là đi ngang thôi.”

Quý Vân Tiêu cười một cách chiều chuộng, hơi cúi người hỏi: “Vậy tại sao Tổng Giám đốc lại đi ngang qua đây?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng nói: “Đi dạo.”

Quý Vân Tiêu bật cười: “Cô đi dạo tận mười hai dặm, lại vừa đúng vào khu chung cư của chúng tôi? Sao có thể trùng hợp đến thế được?”

Bị vạch trần, Lâm Thiên Vi tức giận xấu hổ, quay người định đi, Quý Vân Tiêu vội nắm lấy cổ tay cô, dịu dàng mà mềm mại nói: “Đừng đi, để tôi nhìn cô thêm một lần nữa.”

Chương 14

Chương 14

Lâm Thiên Vi cũng không biết mình bị làm sao nữa.

Bị đổ vài câu, cô một cách khó hiểu lại theo Quý Vân Tiêu trở về nhà.

“Em còn phải tắm một chút, Tổng Lâm có thể đợi em một lát không?” Quý Vân Tiêu nhìn thẳng, tóc mai bị mồ hôi làm ướt, ánh mắt toát lên cái nóng sau khi vận động, cả người toát ra một thứ gọi cảm khó tả.

Lâm Thiên Vi như bị bỏng, hoảng hốt co ngón tay lại quay người, giọng càng lạnh lùng: “Muốn đi thì đi, nói với tôi làm gì?”

Cô cũng không thể cùng Quý Vân Tiêu đi tắm được.

Rõ ràng là logic bị sai, nhưng Lâm Thiên Vi lại không nhận ra, cô càng thêm hoảng loạn, trái lại Quý Vân Tiêu vẫn dửng dưng nói: “Vậy thì tôi đi đây.”

Lâm Thiên Vi không để ý tới cô.

Một lúc sau, đến khi nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, Lâm Thiên Vi mới cứng ngắc quay người.

Cánh cửa phòng tắm đóng kín, bên cạnh cũng là tường chứ không phải kính mờ khiến người ta liên tưởng, nhưng Lâm Thiên Vi vẫn không tìm được mà tưởng tượng ra cảnh bên trong.

Một lúc sau, khi nhận ra, Lâm Thiên Vi đỏ mặt đến tận cùng.

Cô vừa nãy sao có thể nghĩ những chuyện như vậy chứ?

Lâm Thiên Vi vừa xấu hổ vừa bực mình, chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức, nhưng khi đặt tay lên cửa, cô bỗng cảm thấy không cam tâm.

Những điều muốn hỏi chưa hỏi, những điều muốn làm rõ chưa làm rõ, sao cô có thể cứ thế bỏ đi như vậy?

Lâm Thiên Vi vò đầu bứt tai trước cánh cửa một hồi lâu, cuối cùng mới điều chỉnh được tâm trạng, quay trở lại ngồi xuống sofa.

Độ nóng trên má đã tan, Lâm Thiên Vi bình tĩnh lại, tự cho rằng mình sẽ không còn xao động, nhưng khi nhìn thấy Quý Vân Tiêu bước ra từ phòng tắm, tim cô vẫn không tìm được mà đập nhanh.

“Sao tai đỏ thế?” Quý Vân Tiêu nhếch môi, hỏi cố tình: “Tổng Lâm có nóng không?”

Lâm Thiên Vi ngẩng mắt trợn cô một cái, định quay đi, nhưng lại không tự chủ được mà quay lại nhìn.

Khi nhìn rõ bộ đồ của Quý Vân Tiêu, cô lập tức nổi giận: “Sao cô có thể mặc như vậy?”

Quý Vân Tiêu nhìn xuống chiếc váy ngủ hai dây của mình, vẻ mặt vô tội: “Mặc như vậy có sao đâu?”

“Sao không mặc nội y?” Lâm Thiên Vi cắn môi rồi thả ra, lạnh lùng chất vấn: “Cô không biết váy ngủ đó trong suốt sao?”

Quý Vân Tiêu giải thích: “Vừa tắm xong, bị bó buộc không thoải mái, hơn nữa ở đây chỉ có mình cô...”

Nghe thấy lời cô nói, cơn ghen tích tụ cả đêm của Lâm Thiên Vi bỗng trào ra vô lý: “Chỉ có mình tôi cô lại có thể mặc thế sao? Tôi thấy rõ ràng cô là không đứng đắn, cố tình dụ dỗ người khác, nếu Eilene đến chờ cô tắm, e là cô cũng sẽ mặc thế để cho cô ấy xem đúng không?”

Quý Vân Tiêu nhướn mày: “Eilene?”

Chẳng lẽ là Kiều Hi đã thuê dợt chuyện Eilene cho vợ nghe rồi sao?

Lâm Thiên Vi trong lòng có cảm giác uất ức không nói nên lời, nhưng sau khi trút giận xong, mắt cô lại hiện lên nhiều vẻ bàng hoàng.

Cô đang làm gì vậy?

Là cô đã từ chối tình cảm của Quý Vân Tiêu, nói rằng sẽ không thích cô, chỉ có thể làm vợ danh nghĩa, giờ lại vì chuyện này mà nổi giận.

Cô thật vô lý.

Cô cũng không nên như vậy.

Lâm Thiên Vi cúi xuống, hàng mi dài rậm nhẹ chạm xuống, tìm lại giọng nói của mình, lạnh lùng nói: “Giả như tôi vừa nãy không nói gì đi, cô không cần để tâm.”

Nói xong, Lâm Thiên Vi định quay người rời đi. (Editor: ủa? =]] tới để ghen v th á hã)

“Đừng đi.”

Lâm Thiên Vi không thể rời đi, vì Quý Vân Tiêu đã chạy theo, ôm cô từ phía sau.

Quý Vân Tiêu siết chặt cánh tay, đặt cằm lên vai Lâm Thiên Vi, cười khế.

Cô nói: “Cô biết không? Thiên Vi, tôi rất vui.”

Lâm Thiên Vi chỉ hơi cựa mình, giả vờ thờ ơ: “Tôi không biết, buông tôi ra.”

“Cô nhắc đến Eilene là vì cô vẫn còn quan tâm đến tôi một chút đúng không?” Quý Vân Tiêu cười khẽ bên tai cô.

Lâm Thiên Vi cảm thấy lưng tê dại, chân tay cũng mềm nhũn, nhưng cô vẫn cố cứng rắn, không chịu thừa nhận: “Tôi hoàn toàn không quan tâm đến cô, chỉ là trong thỏa thuận hôn nhân có ghi, trong thời gian hôn nhân, chúng ta không được lãng nhăng với người khác, nên tôi mới đến hỏi về Eilene thôi...”

Quý Vân Tiêu quay cô lại, nâng tay giữ khuôn mặt cô nghiêm túc nói: “Eilene chỉ là bạn của tôi.”

Lâm Thiên Vi hiếm khi nhăn nhó mà nhăn mặt: “Là loại bạn có thể phát triển thành người yêu sao?”

Quý Vân Tiêu thấy vợ ghen dễ thương vô cùng, nhưng vẫn giải thích nghiêm túc: “Thật sự chỉ là bạn, giữa tôi và Eilene trong sáng hoàn toàn, không thể phát triển thành tình yêu, và tôi chẳng có bất cứ ý nghĩ gì về Eilene theo kiểu đó.”

Lâm Thiên Vi tiếp tục hỏi: “Kiểu đó là kiểu gì?”

Quý Vân Tiêu dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt má mềm của cô, giọng trầm trầm nói: “Muốn ôm, muốn hôn, muốn ngủ cùng, muốn chiều chuộng, muốn yêu thương, muốn trao tất cả những điều đẹp đẽ trên thế gian này cho người ấy.”

Quý Vân Tiêu cúi xuống, chạm mũi vào mũi Lâm Thiên Vi, thì thầm: “Giống như những gì tôi muốn làm với cô vậy.”

Lâm Thiên Vi thở dốc hoàn toàn, cô đẩy vai người kia, nói lời từ chối: “Không, không được.”

Lâm Thiên Vi nhắm mắt, lông mi rung nhẹ, nói nhỏ: “Không được hôn tôi.”

Nhưng cô cũng không thật sự đẩy Quý Vân Tiêu ra, bàn tay đặt trên vai cô ấy lại siết chặt hơn.

Cổ họng khô rát, hơi thở hòa vào nhau, mái tóc vừa tắm xong của Quý Vân Tiêu thoang thoảng mùi cam ngọt, rơi lên cổ Lâm Thiên Vi, tạo cảm giác ngứa ngáy dễ chịu.

Nhưng nụ hôn như dự đoán lại không đến.

Quý Vân Tiêu buông tay cô, kiềm chế nói: “Được, vậy thì không hôn.”

Lâm Thiên Vi bàng hoàng.

Cô nhìn người phụ nữ xinh đẹp đó khoác lên một chiếc áo khoác, che đi cảnh tượng trước đó, trong lòng nảy sinh chút hối hận.

Quý Vân Tiêu quay lại trêu cô: “Sao có vẻ không vui? Chẳng lẽ cô muốn tôi hôn tiếp sao?”

Lâm Thiên Vi vội vàng đáp: “Tôi không có.”

Quý Vân Tiêu buộc tóc trước mặt cô, mỉm cười dịu dàng: “Cô đến sớm thế này chắc chưa ăn sáng, thử xem tay nghề của tôi thế nào nhé?”

Lâm Thiên Vi quên đi sự khác lạ trước đó, ngạc nhiên hỏi: “Cô biết nấu ăn sao?”

“Đương nhiên.” Quý Vân Tiêu lấy tạp dề ra mặc, vốn đã cột dây ở eo, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp đến khó tin của Lâm Thiên Vi, cô hơi nhú mào, tay dừng lại, sau đó linh hoạt tháo dây ra.

Quý Vân Tiêu đến trước mặt Lâm Thiên Vi, quay người, cầu xin: “Tổng Lâm, cô có thể giúp tôi một chút được không?”

Lâm Thiên Vi giơ tay lên rồi lại hạ xuống, nghi ngờ: “Chẳng lẽ cô không tự cột được à?”

Quý Vân Tiêu nhún nhảy, giả vờ dễ thương: “Giúp tôi một chút đi.”

Lần này chưa kịp nói xong, Lâm Thiên Vi đã giơ tay.

Thôi, giúp một chút vậy.

Lâm Thiên Vi nghĩ thầm, cô cũng muốn xem, Quý Vân Tiêu thật sự có nấu ăn giỏi không.

Cô giúp Quý Vân Tiêu cột dây xong, rồi theo cô ấy vào bếp mở một nửa.

Quý Vân Tiêu thương cô, nói: “Đứng lâu vất vả lắm, cô qua ngồi bên cạnh một chút đi.”

Lâm Thiên Vi phản bác: “Chẳng lẽ tôi nhìn cô nấu ăn sẽ làm cô căng thẳng sao?”

“Chỉ là nấu bữa sáng thôi, có gì mà căng thẳng?” Quý Vân Tiêu khéo léo đập vài quả trứng, vừa khuấy vừa nói: “Nhưng khi cô ở đây thì tôi quả thật có phân tâm.”

Lâm Thiên Vi nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không làm phiền cô đâu.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười, nói với cô: “Chủ yếu là, có một người vợ xinh đẹp thế này ở bên cạnh, tôi sẽ không thể kiềm chế mà muốn hôn.”

Lâm Thiên Vi quả nhiên lại nổi giận.

Cô tức giận trợn mắt nhìn Quý Vân Tiêu, rồi đi sang chỗ bên cạnh ngồi xuống.

Chỗ ngồi này vẫn có thể nhìn thấy Quý Vân Tiêu.

Cô nhìn thấy Quý Vân Tiêu mỉm cười với mình, rồi tập trung hoàn toàn vào việc nấu bữa sáng.

Lâm Thiên Vi ngẩn cảm, nhìn chăm chú.

Cô nhận ra khi Quý Vân Tiêu tập trung nghiêm túc, khóe môi hơi siết lại, khiến cả khuôn mặt thêm phần xa cách, nhưng điều này không làm mất đi vẻ đẹp mà càng khiến cô bị mê hoặc.

Lâm Thiên Vi không dám nhìn nữa, liền quay mắt ra ngoài cửa sổ.

Nhìn một lúc, Lâm Thiên Vi nhớ ra điều gì đó, lấy điện thoại từ túi ra, nhắn tin cho Quý Lưu Lưu hỏi: 【Quý Vân Tiêu có biết nấu ăn không?】

Bên kia trả lời rất nhanh: 【Thiên Vi chị sao lại hỏi vậy?】

Lâm Thiên Vi gõ: 【Chỉ hỏi chơi thôi.】

Một lúc sau, Quý Lưu Lưu gửi tin nhắn thoại, giọng trong trẻo và ngọt ngào, nói: “Chị tôi không biết nấu ăn đâu, tuy không lớn lên ở nhà họ Quý, nhưng thầy Quý và vợ nuôi dạy cô ấy rất yêu thương, chẳng nỡ để cô ấy xuống bếp. Còn tôi, vì có hứng thú với nấu nướng, nên làm được vài món. Có dịp, Thiên Vi chị đến thử món tôi làm nhé?”

Lâm Thiên Vi gần như mở tin nhắn thoại ngay trước mặt Quý Vân Tiêu, nên Quý Vân Tiêu nghe rõ mồn một.

Cô không để tâm, mỉm cười nhẹ, tiếp tục công việc, chưa đầy vài phút, bữa sáng đã được bày ra bàn.

Món đầu tiên là bánh crepe xoài mềm thơm ngọt.

Món thứ hai là bánh sandwich đậu giòn bên ngoài, mềm bên trong.

Món thứ ba là soufflé mịn như mây, tan ngay trong miệng.

Lâm Thiên Vi thử từng món, mắt vô thức sáng lên.

Bữa sáng này không chỉ đẹp mắt, mà hương vị còn tuyệt vời, hoàn toàn không thua bữa sáng ở khách sạn năm sao cô từng ăn.

Vậy Quý Lưu Lưu nói linh tinh cái gì?

Quý Vân Tiêu rõ ràng nấu ăn rất giỏi, ít nhất là bữa sáng này làm rất ngon.

Nhìn cô ăn vui vẻ, Quý Vân Tiêu cũng hài lòng, cô rót cho Lâm Thiên Vi một cốc sữa chua, ép hai cốc nước trái cây, rồi mới ngồi xuống cùng ăn.

Ăn xong, Lâm Thiên Vi nâng ống hút uống nước trái cây từng ngụm nhỏ, uống xong, cô thanh lịch lau miệng, kiêu kỳ nói: “Cũng không tệ.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười.

Lâm Thiên Vi ngay sau đó hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Quý Vân Tiêu nhướn mày: “Sao vậy? Ăn bữa sáng cũng phải trả tiền sao?”

“Ừ,” Lâm Thiên Vi lạnh lùng nói: “Tôi không muốn ăn bữa sáng miễn phí ở đây.”

Quý Vân Tiêu thở dài, đứng dậy đến bên cô, giả vờ đồng tình: “Đúng, tôi thực sự nên lấy chút thù lao, không chỉ tiền nguyên liệu, mà còn cả công sức nữa.”

Lâm Thiên Vi thoải mái: “Cô cứ đưa số ra đi.”

Quý Vân Tiêu xoa cằm: “Để tôi nghĩ đã... này, cô nhìn kia là gì vậy?”

Lâm Thiên Vi quay theo hướng Quý Vân Tiêu chỉ, rồi bất ngờ, một nụ hôn không báo trước đã rơi lên má cô.

Lâm Thiên Vi sửng người.

Tim cô đập như trống, bàng hoàng vô định, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Là Quý Vân Tiêu nhẹ nhàng xoay cầm cô lại, nói: “Thù lao của tôi đã nhận xong rồi.”

Chương 15

Chương 15

Ngày hôm đó, Lâm Thiên Vi bước đi vội vã, như đang chạy trốn.

Khi ngồi vào ghế lái, lòng cô vẫn đập rộn ràng.

Cô không thể lái xe, chỉ có thể úp mặt vào vô lăng để bình ổn hơi thở.

Một lúc lâu sau, Lâm Thiên Vi mới ngẩng lên.

Cô nhìn mình qua gương, thấy khóe mắt ửng hồng, hơi nổi giận, nhưng ngón tay lại vô thức đưa lên, chạm vào bên má vừa bị hôn.

Cô không phải chưa từng hôn với Quý Vân Tiêu.

Chẳng phải mới hôm trước, trong nhà vệ sinh quán bar, Quý Vân Tiêu say rượu cũng từng không màng gì hôn cô, sau đó lên khách sạn, sự năng nịu của người phụ nữ ấy hoàn toàn biến mất, còn giữ cô trong lòng cắn môi cô.

Khi đó, cảnh tượng còn dữ dội hơn bây giờ, nhưng Lâm Thiên Vi lại không có cảm giác lạ lẫm như lúc này.

Cô tiếp tục dùng ngón tay chạm vào chỗ trên má, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoay tròn, hồi tưởng cảm giác mềm mại, nhẹ nhàng khi bị Quý Vân Tiêu hôn, không nhịn được mà mỉm cười.

Nhưng ngay lúc ấy, có người gõ cửa kính xe.

Lâm Thiên Vi vội thu lại biểu cảm, lạnh mặt quay đầu nhìn, nhưng khi nhận ra người đến lại trở nên bàng hoàng.

Cô ngồi thẳng, siết chặt vô lăng.

Quý Vân Tiêu mở cửa xe, mỉm cười hỏi: “Cô có muốn tôi chở cô về không?”

Lâm Thiên Vi không quay đầu, chỉ nhìn thẳng phía trước, lạnh lùng đáp: “Không cần cô lo.”

Quý Vân Tiêu cười nhẹ, lại nhắc cô lên trong tay.

Lâm Thiên Vi vừa giận vừa kinh ngạc: “Cô...”

“Nhìn cô bây giờ không hợp để lái xe đâu.” Quý Vân Tiêu đặt cô vào ghế phụ, giúp cài dây an toàn, dịu dàng nói: “Để tôi chở cô đi.”

“Tôi có thể gọi tài xế đến.” Lâm Thiên Vi nhìn cô với ánh mắt nghiêm nghị.

Quý Vân Tiêu tự nhiên ngồi vào ghế lái, nói với cô: “Hôm nay tôi chính là tài xế của cô.”

Lâm Thiên Vi nhìn cô hai lần, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không thốt ra lời.

Quý Vân Tiêu chờ Lâm Thiên Vi đến công ty.

Khi chia tay, Lâm Thiên Vi không nói lời nào, thậm chí không ngoái lại nhìn Quý Vân Tiêu, vội bước vào tòa nhà. Nhưng ngay khi Quý Vân Tiêu chuẩn bị rời đi, cô nhận được tin nhắn từ Lâm Thiên Vi.

【Cô lên đây, tôi còn vài chuyện muốn hỏi.】

Nhưng chẳng bao lâu, tin nhắn đó lại bị thu hồi.

Quý Vân Tiêu cười, nhấn vào ghi âm: “Cô thu hồi cái gì? Tôi đã nhìn thấy hết rồi mà.”

Lâm Thiên Vi đổi lời: 【Thôi, cô vẫn đừng lên nữa đi.】

Cô gửi tin nhắn thoại cho Quý Vân Tiêu, Quý Vân Tiêu lập tức nhận, nói với cô: “Tôi đang trên đường đến rồi.”

“Đừng,” Lâm Thiên Vi hơi hoảng: “Tôi bây giờ không muốn gặp cô.”

Quý Vân Tiêu: “Tại sao?”

“Cô...” Lâm Thiên Vi không đủ tự tin: “Sao cô có nhiều câu hỏi thế?”

“Được.” Quý Vân Tiêu biết cô vẫn còn ngại ngùng, quyết định cho cô không gian, nên dừng xe dưới lầu hỏi: “Vậy thì vừa nãy cô nói còn muốn hỏi tôi chuyện gì, rốt cuộc là muốn hỏi gì vậy?”

Lâm Thiên Vi: “Tôi chỉ là tò mò thôi.”

Quý Vân Tiêu: “Hử? Tò mò?”

Lâm Thiên Vi: “Nghe Kiều Hi nói, Eilene rất coi trọng cô, tôi muốn biết lý do cụ thể.”

Quý Vân Tiêu kiên nhẫn giải thích: “Mấy ngày trước cô ấy gặp bé tắc trong sáng tác, tôi liền tiện thể đưa cho cô ấy vài lời gợi ý, cô ấy nghe xong bừng tỉnh, liền hẹn tôi gặp mặt.”

Lâm Thiên Vi gần như sốt ruột hỏi tiếp: “Cô gặp nhau ở đâu? Gặp xong rồi làm gì?”

Nói xong cô cũng nhận ra mình hơi quá giới hạn, bẽn lẽn bổ sung: “Tôi chỉ hỏi cho vui thôi, cô cũng không cần trả lời cũng được.”

Nhưng Quý Vân Tiêu vẫn chi tiết trả lời hết tất cả.

Cô không hề khoe khoang, nhưng Lâm Thiên Vi vẫn qua lời nói này cũng như qua Kiều Hi và Eilene mà hiểu được, Quý Vân Tiêu thực sự có năng lực nổi bật trong lĩnh vực thời trang.

Lâm Thiên Vi suy nghĩ một lúc, nói với cô: “Tôi có một tạp chí thời trang, cô có muốn sang quản lý không?”

Giọng Quý Vân Tiêu dịu dàng: “Lâm tổng đối với tôi tốt vậy sao?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Tôi chỉ không muốn cô quá rảnh thôi.”

Quý Vân Tiêu hiểu ý tốt của Lâm Thiên Vi, nhưng vẫn thẳng thừng từ chối.

Quý Vân Tiêu nói: “Tôi còn phải dỗ trẻ con nữa mà, đúng không? Nếu ba tháng không dỗ được Lâm Du Nhiên, cô sẽ đòi ly hôn với tôi, hậu quả đó tôi không thể chấp nhận được.”

Lâm Thiên Vi đáp: “Thì tùy cô thôi.”

Trong ngày hôm đó, cô còn lấy từ Kiều Hi chiếc váy đã được Quý Vân Tiêu tự tay cải tạo.

“Chiếc váy này trước đây trông thế nào?” Lâm Thiên Vi hỏi.

Kiều Hi tìm giúp cô tấm ảnh.

Lâm Thiên Vi nhìn tấm ảnh trước – sau, dùng tay vuốt nhẹ lên vải, lòng dấy lên muôn vàn suy tư.

“Hi Hi.” Lâm Thiên Vi gọi Kiều Hi.

“Ở đây,” Kiều Hi chống cằm hai tay, trêu chọc: “Lâm tổng có lệnh gì ạ?”

Lâm Thiên Vi trầm ngâm nói: “Cô... giúp Quý Vân Tiêu một chút đi.”

Kiều Hi: “Hả?”

Kiều Hi vẫn đồng ý giúp Lâm Thiên Vi, nhưng cô không ngờ, ngay hôm sau, Quý Vân Tiêu cũng tìm đến cô.

Quý Vân Tiêu nói rõ lý do: “Tôi muốn gặp Lâm Du Nhiên, nhưng cô biết đấy, mẹ Thiên Vi không hài lòng với tôi, có bà ấy ở đó, tôi thậm chí còn không thể tiếp cận Du Nhiên.”

Kiều Hi cảm giác phức tạp.

Bởi vì chính Lâm Thiên Vi nhờ cô giúp việc này.

Có lời nhờ vả của Lâm Thiên Vi trước, cộng thêm Kiều Hi thực sự còn nợ Quý Vân Tiêu một ân tình, nên lúc này cô không chút từ chối, rất hợp tác, trực tiếp hỏi: “Cô cần tôi làm gì?”

Quý Vân Tiêu đưa cho cô một tấm vé buổi hòa nhạc.

Hai tiếng sau, Kiều Hi đến biệt thự nhà Lâm, khoác tay Lâm Viên, trò chuyện thân mật.

Nhìn tấm vé, Lâm Viên cũng vui mừng, nhưng liếc sang Lâm Du Nhiên đang ngồi yên đọc sách gần đó, thở dài: “Nếu tôi đi xem hòa nhạc, Du Nhiên sẽ thế nào?”

Kiều Hi liền nói: “Hôm nay tôi rảnh rồi, có thể giúp cô trông Du Nhiên, Lâm dì, thời gian vừa qua cô cũng vất vả, nên nghỉ ngơi một chút đi.”

Nhà còn vài người giúp việc khác, lại thêm Kiều Hi, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, Lâm Viên liền vỗ tay Kiều Hi, nói: “Vậy thì nhờ cô rồi.”

Kiều Hi cười tươi: “Không vất vả đâu.”

Chẳng bao lâu sau khi Lâm Viên rời đi, Kiều Hi đã đưa Quý Vân Tiêu vào trong.

Hôm nay, Quý Vân Tiêu lại mặc chiếc váy chiffon màu tím nhạt ấy, khi đến trước mặt Lâm Du Nhiên, cô bé vẫn nhìn chăm chú không rời mắt.

“Chào em nhé.” Quý Vân Tiêu cười vẫy tay với cô bé.

Cô bé nhỏ xinh như búp bê nhìn váy của cô, rồi lại liếc sang mặt cô, Quý Vân Tiêu quý xuống, đưa túi quà trên tay, dịu dàng nói: “Ta còn mang cho em một món quà nhỏ nữa, em có muốn xem không?”

Lâm Du Nhiên chớp mắt hai lần, rồi nhanh nhẹn chạy vụt đi.

Quý Vân Tiêu: “?”

Quý Vân Tiêu nhìn Kiều Hi, hai người nhìn nhau ngạc nhiên.

“Tôi qua xem thử thôi.” Quý Vân Tiêu nói.

Cô thật sự không có nhiều kinh nghiệm đỡ trẻ, nhưng cô bé là cháu gái ruột của Thiên Thiên trong thế giới này, có huyết thống với Thiên Thiên, lại có nét giống nhau, khiến cô không khỏi kiên nhẫn hơn một chút.

Lâm Du Nhiên chạy về phòng, trèo lên giường nhỏ của mình, còn quần mình trong chăn thật kín.

“Du Nhiên?” Quý Vân Tiêu bước tới, nhẹ nhàng hỏi: “Em sao vậy, Du Nhiên?”

Lâm Du Nhiên từ từ thò ra một cái đầu nhỏ, giọng ngây thơ hỏi: “Chị còn đánh em không?”

Quý Vân Tiêu nhìn cô bé trước mắt, tròn như một cục bông trắng, không khỏi thở dài.

Một em bé dễ thương như vậy, nguyên chủ trước kia sao có thể nỡ tay đánh được chứ?

Quý Vân Tiêu đặt tay lên đầu Lâm Du Nhiên, thấy cô bé không né, liền nhẹ nhàng xoa xoa.

Quý Vân Tiêu nói: “Chị sẽ không đánh em đâu.”

Cô dùng giọng dỗ trẻ con, nhẹ nhàng hết mức: “Hơn nữa, chị cũng không phải Quý Vân Tiêu trước đây nữa.”

Lâm Du Nhiên năm nay mới sáu tuổi, có lẽ chưa hiểu hết ý Quý Vân Tiêu, chỉ lờ mờ chớp mắt.

Quý Vân Tiêu tiếp tục nghiêm túc nói: “Quý Vân Tiêu trước đây, vì đánh em mà phạm vào Luật Bảo Vệ Em Bé Dễ Thương, đã bị yêu quái bắt đi rồi, chị không phải cô ấy, chị là tiên nữ được trời phái đến để bảo vệ em.”

Lâm Du Nhiên còn ngơ ngác hơn.

Cô bé cũng cảm nhận được người chị xinh đẹp này khác với người phụ nữ xấu xa trước kia, dù nhìn giống nhau, nhưng rõ ràng là người khác, mà bà ngoại yêu thương cô lại bảo rằng, chị xinh đẹp này chính là Quý Vân Tiêu.

Trước kia, mỗi khi thấy Quý Vân Tiêu, cô bé luôn muốn tránh đi, còn sợ hãi không thôi, nhưng trước người chị này, hoàn toàn không có cảm giác đó.

Thậm chí còn nảy sinh cảm giác thân thiết.

Quý Vân Tiêu thấy Lâm Du Nhiên không còn cuộn mình trong chiếc chăn nhỏ, liền bế cô bé ra phòng khách, lấy ra món quà.

Đó là một chiếc váy voan tím oải hương cùng kiểu với Quý Vân Tiêu, chỉ khác là đã được thu nhỏ theo tỷ lệ, đổi thành cỡ vừa cho Lâm Du Nhiên.

Khi Lâm Du Nhiên nhìn rõ chiếc váy, đôi mắt cô bé lập tức sáng lên.

“Thích không?” Quý Vân Tiêu hỏi.

Lâm Du Nhiên gật đầu.

Quý Vân Tiêu dịu dàng nói: “Vậy cậu có muốn thử mặc thử không? Xem có vừa không?”

Lâm Du Nhiên suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu.

Cô bé ôm chặt chiếc váy, còn tiến đến kéo tay Quý Vân Tiêu. Quý Vân Tiêu khom người đi cùng cô bé vào phòng ngủ, thấy cô lấy ra một con búp bê vải, rồi nói: “Em muốn cho nó mặc.”

Quý Vân Tiêu xác nhận: “Cậu muốn cho nó mặc chiếc váy này à?”

Lâm Du Nhiên gật đầu mạnh mẽ.

Chiếc váy đối với Lâm Du Nhiên vừa vặn, nhưng đối với búp bê thì rất to, nhưng điều này không làm khó được Quý Vân Tiêu.

Cô nhờ Kiều Hi tìm kéo, kim chỉ và các dụng cụ khác, không lâu sau, đã chỉnh chiếc váy sao cho phù hợp với búp bê.

Lâm Du Nhiên ôm búp bê mặc váy mới, càng thêm yêu thích, còn tiến đến cảm ơn Quý Vân Tiêu, cư xử rất lễ phép: “Cảm ơn chị tiên nữ.”

Nghe vậy, Kiều Hi ở bên suýt bật cười: “Chị tiên nữ á?”

Quý Vân Tiêu thần nhiên: “Có vấn đề gì sao?”

Kiều Hi vẫy tay: “Thôi được, được.”

Quý Vân Tiêu lại chơi với Lâm Du Nhiên một lúc, đến khi cô bé buồn ngủ và ngủ say, Kiều Hi mới thở dài nói: “Trẻ con quả thật không để bụng chuyện cũ.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Còn tùy người mà.”

“Cũng đúng.” Kiều Hi một lần nữa chứng kiến tài năng của Quý Vân Tiêu, liền hỏi: “Tôi nghe nói Thiên Vi muốn cho cô một công ty nhỏ, cô từ chối rồi à?”

Quý Vân Tiêu: “Ừ.”

Kiều Hi: “Tại sao vậy?”

Quý Vân Tiêu thần nhiên: “Có đâu nhiều lý do đến vậy.”

Kiều Hi lại hỏi: “Vậy cô định làm gì sau này? Tôi thấy cô có năng khiếu trong thiết kế và cải tạo trang phục, có phải định theo hướng này không?”

Quý Vân Tiêu đáp: “Không.”

Kiều Hi tỏ vẻ tiếc nuối: “Nhưng tôi thấy cô thực sự khá giỏi lĩnh vực này mà.”

Quý Vân Tiêu cười nhẹ, không mấy bận tâm: “Tôi giỏi nhiều thứ lắm, thiết kế và cải tạo trang phục cũng chỉ biết sơ sơ thôi.”

Chỉ biết sơ sơ mà đã đạt đến mức này sao?

Kiều Hi nhú mày, không nhịn được hỏi: “Vậy cô giỏi nhất cái gì?”

“Có quá nhiều thứ,” Quý Vân Tiêu nhướn mày, bình thản đáp: “Nhiều đến mức không thể đếm được.”

Kiều Hi: “.....”

Không thể tiếp tục nói chuyện nữa, cô này đúng là biết “diễn” thật!

Chương 16

Chương 16

Không lâu sau khi Lâm Du Nhiên ngủ say, Quý Vân Tiêu đã rời đi.

Buổi tối, Kiều Hi đến văn phòng của Lâm Thiên Vi báo cáo, kể lại hết mọi chi tiết trong ngày khi ở cùng Quý Vân Tiêu.

“Cô ấy hoàn toàn khác với trước đây, chẳng hiểu sao lại vậy?” Kiều Hi đùa: “Chẳng lẽ thật sự bị xuyên hồn rồi sao?”

Lâm Thiên Vi hạ mắt, không nói gì.

Kiều Hi lại tiếp: “Nhưng cũng là chuyện tốt, Quý Vân Tiêu trước đây thật phiền phức, tôi nhìn thấy là muốn tránh xa, còn Quý Vân Tiêu bây giờ, dù đôi lúc hơi ‘diễn’, nhưng chẳng hề khó chịu.”

Lâm Thiên Vi khẽ hạ ánh mắt, tựa vào lưng ghế, hỏi nhẹ: “Cô ấy ở với Du Nhiên thế nào?”

“Rất tốt.” Kiều Hi trả lời.

“Ừ.” Lâm Thiên Vi đáp đơn giản.

Kiều Hi quan tâm hỏi: “Hôm nay cậu ngủ ở đây hay về biệt thự nhà họ Lâm?”

Lâm Thiên Vi: “Ở đây.”

Kiều Hi bất đắc dĩ thở dài: “Tôi biết cậu thích sống một mình, nhưng cũng nên về thăm nhà thường xuyên chứ.”

Lâm Thiên Vi vẫn dùng lý do cũ: “Có thời gian tôi sẽ về.”

Kiều Hi thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Trước khi đi, cô nhìn về phía Lâm Thiên Vi một lần nữa.

Người phụ nữ xinh đẹp, lạnh lùng đó đang đứng bên cửa sổ cao sát đất, dáng người uyển chuyển, chỉ một bóng lưng cũng đủ khiến người ta liên tưởng mông lung.

Ánh đèn lạnh rọi xuống, phủ lên người vài sắc thái mát, đột nhiên Kiều Hi nhận ra, thực ra trong Lâm Thiên Vi chất chứa vô vàn sự xa cách và cô quạnh.

“Cậu không thấy cô đơn sao?” Kiều Hi bỗng cảm thấy hơi không ổn, lùi hai bước, nhún nhẩy hỏi: “Có muốn tôi ở lại cùng không?”

Lâm Thiên Vi không quay lại, chỉ hơi nghiêng đầu, nhắc nhở bình thản: “Kiều cô nương, đừng quên tôi đã có vợ.”

Kiều Hi bật cười.

“Được rồi, vậy tôi đi đây.” Kiều Hi vẫy tay, khi ra ngoài còn giúp Lâm Thiên Vi đóng cửa lại.

Kiều Hi vừa rời đi, dường như cả thế giới trở nên tĩnh lặng, Lâm Thiên Vi một mình ngắm nhìn màn đêm, để cảm giác cô đơn vô bờ tràn ngập trong lòng.

Lâm Thiên Vi lại thêm kẹo.

Tiếc là trong văn phòng không còn, tìm cả nửa ngày cũng không thấy loại kẹo trái cây mình muốn.

Tâm trạng bỗng trở nên khó chịu, Lâm Thiên Vi bực bội tắt đèn, định rời đi một mình, thì màn hình điện thoại bỗng sáng lên.

Là tin nhắn của Quý Vân Tiêu gửi đến.

Lâm Thiên Vi mở xem, không trả lời, chưa đầy nửa phút sau, Quý Vân Tiêu gọi điện.

Lâm Thiên Vi do dự nhưng vẫn nhấc máy, giọng lạnh lùng, mang tính cảnh cáo: “Tôi đang không vui, tốt nhất đừng đến làm phiền tôi.”

Quý Vân Tiêu cười nhẹ, giọng dịu dàng: “Sao lại không vui?”

Lâm Thiên Vi vẫn thờ ơ: “Không liên quan đến cô.”

Quý Vân Tiêu dỗ dành: “Nói với tôi đi, biết đâu tôi có thể giúp chị giải tỏa phiền muộn.”

Nghe giọng cô ấy, giọng Lâm Thiên Vi cũng vô tình mềm đi: “Tôi chỉ hơi phiền chút thôi.”

Quý Vân Tiêu: “Lý do thì sao?”

Lâm Thiên Vi ánh mắt trống rỗng: “Không có lý do.”

Quý Vân Tiêu không hỏi thêm, chỉ nói: “Đợi tôi nhé.”

Chẳng bao lâu, Quý Vân Tiêu đã xuất hiện dưới tòa nhà của Tập đoàn Lâm. Lâm Thiên Vi nhìn người chạy về phía mình, khóe môi bất giác cong lên, nhưng ngay sau đó, cô lại nhanh chóng nén đi nụ cười ấy.

“Đây.” Quý Vân Tiêu đưa túi đồ trong tay cho cô.

Lâm Thiên Vi chưa nhận, còn hơi ngạc nhiên: “Cái gì vậy?”

Quý Vân Tiêu: “Kẹo.”

Lâm Thiên Vi bỗng nhiên ngẩng mắt.

Quý Vân Tiêu thấy cô không nhận, liền đặt túi sang bên, tự lấy ra một viên kẹo, bóc vỏ và đưa đến môi cô.

Lâm Thiên Vi hơi bực: “Hạn chế chút đi.”

Ở ngoài đường, còn có người qua lại, sao có thể làm chuyện này chứ?

Quý Vân Tiêu không bận tâm đến xung quanh, chỉ tập trung nhìn cô, ánh mắt dịu dàng: “Thử đi, viên kẹo cứng này vị cam rất đậm mà ngọt thanh nữa, chắc chắn chị sẽ thích.”

Lâm Thiên Vi cuối cùng cũng đưa tay nhận.

Viên kẹo thật đúng như Quý Vân Tiêu mô tả, khi Lâm Thiên Vi ngậm vào, nếp nhăn trên trán vì phiền muộn cũng dần tan biến.

“Bây giờ cảm thấy vui hơn chưa?” Quý Vân Tiêu hỏi.

Lâm Thiên Vi không trả lời.

Tâm trạng cô đã tốt hơn nhiều, nhưng khuôn mặt vẫn không biểu lộ gì, chỉ nhìn Quý Vân Tiêu hỏi: “Sao lại tặng tôi kẹo?”

Quý Vân Tiêu tiến lại gần một chút, giọng khàn khàn: “Vì tôi đoán, khi chị bực bội sẽ muốn ăn kẹo.”

Quá gần.

Gần đến mức Lâm Thiên Vi có thể ngửi rõ mùi nước hoa trên người Quý Vân Tiêu.

Cô chợt không nhớ đó là loại nước hoa gì, chỉ biết mùi rất dễ chịu, thoang thoảng, hương đầu có lẽ là hoa anh đào và hoa nhài, hương cuối là hoa lan chuông.

“Đừng đứng gần tôi quá.” Lâm Thiên Vi đẩy viên kẹo từ bên trái sang bên phải, quay đi tránh ánh mắt.

“Được rồi,” Quý Vân Tiêu chủ động lùi lại, rồi mời: “Cô tiểu thư xinh đẹp này, tôi có thể đưa cô về nhà không?”

Lâm Thiên Vi không từ chối.

Cô ngồi lên xe của Quý Vân Tiêu, giữa đường chưa đợi viên kẹo cam cứng tan hết, đã bóc viên thứ hai ra.

Quý Vân Tiêu nhân lúc đèn đỏ quay đầu nhìn cô, ánh mắt chan chứa tình ý, khiến Lâm Thiên Vi chỉ kịp chớp mắt rồi vội cúi xuống.

“Cô nhìn tôi làm gì vậy?” Lâm Thiên Vi hơi bực.

Quý Vân Tiêu thẳng thắn: “Vì cô đẹp mà.”

Quý Vân Tiêu nói: “Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào đẹp hơn cô.”

Lâm Thiên Vi hoàn toàn không biết phải đáp lại sao.

Cô không thốt ra lời nào, chỉ cảm thấy viên kẹo trong miệng dường như càng ngọt hơn.

Quý Vân Tiêu liếc đường, rồi hỏi: “Sao không về biệt thự nhà họ Lâm?”

Lâm Thiên Vi đưa ra lý do: “Quá xa.”

Quý Vân Tiêu tinh ý: “Khi mẹ cô và Du Nhiên chưa về, cũng chẳng thấy cô than xa mà.”

Lâm Thiên Vi nhìn thẳng về phía trước: “Tôi thích sống một mình.”

Quý Vân Tiêu nắm vô-lăng chặt hơn một chút.

Khu dân cư này rất gần công ty Lâm Thiên Vi, hai người nhanh chóng tới nơi. Khi Quý Vân Tiêu đưa túi kẹo cho cô, Lâm Thiên Vi vẫn không nhin được hỏi: “Rất cuộc cô đoán ra bằng cách nào vậy?”

Cô cũng đoán: “Chẳng lẽ khi cô bực bội cũng thích ăn kẹo?”

Quý Vân Tiêu lắc đầu.

Trước đây, trong thế giới cũ, Thiên Thiên mỗi khi phiền lòng đều muốn ăn kẹo.

Nhưng bây giờ không phải là chuyện của quá khứ, Quý Vân Tiêu chuyển đề tài một cách tự nhiên, hỏi cô: “Cô có muốn đoán xem khi tôi bực bội thì thích làm gì không?”

Lâm Thiên Vi: “Tôi đoán không ra.”

Quý Vân Tiêu nhìn về phía chân trời, thở dài: “Khi còn trẻ, bực bội là tôi đi lái xe tốc độ cao.”

Có một lần suýt gặp chuyện, cô ấy còn không để tâm, nhưng Thiên Thiên lại sợ hãi ôm cô mà khóc rất lâu, từ đó cô mới không dám tùy tiện làm liều nữa.

Nhưng trước mặt Lâm Thiên Vi lúc này, cô lại thấy buồn cười: “Giờ cậu chẳng phải còn trẻ đầy nhiệt huyết sao?”

Quý Vân Tiêu chợt tỉnh, nở nụ cười rục rịch: “Ừ, ở đây tôi mới hai mươi tuổi, thật trẻ quá.”

Lời nói này có phần hơi trêu người, Lâm Thiên Vi không muốn để tâm, nhưng Quý Vân Tiêu lại nói: “Tôi đưa cô lên lầu nhé.”

Lâm Thiên Vi ôm túi kẹo, quay hẳn người, lạnh lùng: “Không cần.”

Nhưng Quý Vân Tiêu vẫn bám theo.

Hai người đi cạnh nhau, chờ thang máy lại tiếp tục trò chuyện vặt.

Lâm Thiên Vi hỏi: “Sao cô thay đổi nhiều như vậy?”

Chưa đợi Quý Vân Tiêu trả lời, cô tiếp: “Đừng dùng mấy chuyện xuyên sách hay truyện huyền huyền để lấp liếm tôi.”

Quý Vân Tiêu chợt nhớ ra gì đó, không khỏi mỉm cười.

Cô mở lời: “Ai cũng có lúc làm chuyện ngông cuồng mà.”

“Thời tôi còn trẻ...” Quý Vân Tiêu ngập ngừng một chút, rồi giải thích: “Ý tôi là lúc tôi vừa trưởng thành, những chuyện nổi loạn thì thật sự không ít đâu.”

Lâm Thiên Vi: “Chẳng hạn?”

Quý Vân Tiêu nhướn mày: “Hút thuốc, uống rượu, uốn tóc...”

Lâm Thiên Vi nghe vậy không nhịn được cười khế.

Quý Vân Tiêu tiếp tục: “Còn trốn học nữa, tất nhiên tôi trốn học cũng là số một chuyên môn.”

Lâm Thiên Vi lập tức lạnh lùng: “Đừng khoác lác.”

Nói chuyện xong thì đã đến nơi, ánh mắt Quý Vân Tiêu lưu luyến dõi theo gương mặt Lâm Thiên Vi, giọng lại nhẹ nhàng: “Vậy tôi đi đây, chúc ngủ ngon.”

Lâm Thiên Vi bỗng thấy không nhớ để cô rời đi.

Nhưng Lâm Thiên Vi không nói lời níu giữ nào.

Trời đã khuya, sau khi rửa mặt, Lâm Thiên Vi lấy điện thoại, mở trang trò chuyện với Quý Vân Tiêu, trong lòng thoáng lo lắng.

Sau một hồi cân nhắc, cô vẫn gửi một tin nhắn: **【Về nhà nhớ nói một câu nhé.】**

Quý Vân Tiêu nhanh chóng trả lời: **【Về sớm rồi, sao còn chưa ngủ?】**

Lâm Thiên Vi: **【Muốn xác nhận cô an toàn.】**

Quý Vân Tiêu: **【Quan tâm tôi vậy sao? Tổng giám đốc Lâm, không lẽ chị đã có chút thích tôi rồi à?】**

Lâm Thiên Vi nhìn tin nhắn đó, vừa xấu hổ vừa bức bối, cắn môi trắng bệch.

Cô gõ mạnh lên màn hình rồi lại xóa, sau một hồi cân nhắc, cuối cùng chọn cách chặn Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu nhanh chóng gọi điện, giọng cười hỏi: “Lại chặn tôi à?”

Lâm Thiên Vi kìm nén cơn nóng giận bất ngờ, lạnh lùng: “Gọi thêm lần nữa, tôi chặn luôn số điện thoại của cô.”

Quý Vân Tiêu giọng chiều chuộng: “Được, vậy tôi không làm phiền chị nữa, Thiên Vi, chúc ngủ ngon.”

Cúp máy, Lâm Thiên Vi tưởng mình sẽ trần trọc cả đêm, nhưng thực tế, cô nhanh chóng chìm vào giấc mơ.

Trong mơ, thoang thoảng hương hoa anh đào, hoa nhài và lan chuông, người phụ nữ chân dài cười xe máy dẫn cô phiêu bạt khắp thành phố, rồi đến bãi cỏ mềm mại, nằm xuống, người ấy bóc viên kẹo cam cứng, ngậm bằng răng, kẹp cằm cô đưa cho cô.

Và cô vui vẻ nhận lấy.

Khi tỉnh dậy, Lâm Thiên Vi đã không nhớ rõ từng chi tiết, chỉ cảm giác mình như mơ thấy Quý Vân Tiêu.

Trong lòng có chút xấu hổ, nhưng sau bữa sáng, cô vẫn gỡ Quý Vân Tiêu ra khỏi danh sách đen.

Hôm nay, Quý Vân Tiêu định lại dùng chiêu cũ.

Cô lại tìm cách đưa Lâm Viên ra ngoài, và dưới sự giúp đỡ của Kiều Hi, đã tới biệt thự nhà họ Lâm. Chỉ tiếc hôm nay Lâm Viên về sớm, Quý Vân Tiêu còn chưa kịp rời đi đã bị bắt gặp.

“Sao cô đến đây? Ai cho cậu đến! Ngay lập tức rút ra ngoài! Nhà chúng ta không chào đón cậu!” Lâm Viên nổi giận, không còn nét thanh lịch thường ngày.

Quý Vân Tiêu muốn giải thích: “Mẹ...”

Lâm Viên hoàn toàn không nghe, chỉ xô đẩy cô: “Ra ngoài ngay! Tôi đã bảo rút ra ngoài mà cô không nghe à? Ai cho cô tới nhà chúng tôi gây rối hả?”

Quý Vân Tiêu bối rối tột độ.

Lâm Viên quá chống đối cô, dù có mánh khóe cũng không thể dùng lúc này.

Nhưng Quý Vân Tiêu vẫn chưa rời đi, ngay khi cô quay người, một bóng dáng thon thả bước tới, đứng bên cạnh cô.

Lâm Thiên Vi bình thản nói: “Là con cho phép.”

Chương 17

Không khí bỗng trở nên im lặng.

Lâm Viên nhìn con gái mình với ánh mắt khó tin, đầy kinh ngạc: “Con đang bảo vệ cô ấy?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng nhắc nhở: “Mẹ, bây giờ Quý Vân Tiêu vẫn là vợ của con.”

Lâm Viên nghe vậy gần như tức giận đến phát nổ, tay ôm ngực, nước mắt lưng tròng: “Con nói sẽ ly hôn với cô ấy mà? Sao cô ta làm gì con cũng quên hết rồi sao? Cô ta phá hỏng dự án của con, làm xấu mặt con ở tiệc tùng, còn đánh đập Du Nhiên, loại họa này sao lại được ở lại nhà họ Lâm?”

Lâm Thiên Vi nhẫn nại giải thích: “Cô ấy đang sửa sai rồi.”

Lâm Viên hoàn toàn không tin, còn ghen ngào nói: “Chẳng lẽ con chưa nghe câu ‘giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’ sao? Ai biết giờ cô ta có đang giả vờ không?”

Lâm Thiên Vi đau đầu vô cùng.

Quý Vân Tiêu nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô, ân cần như nước đổ dành: “Không sao đâu.”

Quý Vân Tiêu quay người, đưa cho Lâm Viên một gói khăn giấy.

Cô cũng không ngờ mình có thể làm mẹ vợ khóc.

Nhưng Lâm Viên không nhận, còn đầy bất nhẽ đập gói khăn khỏi tay Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu cũng không giận, mỉm cười, cúi xuống nhặt gói khăn, điềm tĩnh và kiên định nói: “Dì, tôi sẽ chứng minh cho dì thấy, tôi xứng đáng với Thiên Vi, và tôi nhất định sẽ trở thành một người vợ tốt.”

Lâm Viên ngay lập tức cười nhạo.

Quý Vân Tiêu không bận tâm thái độ của bà, chỉ nhìn sang Lâm Thiên Vi, ân cần nói: “Tôi đi trước nhé.”

Đường viên môi Lâm Thiên Vi lập tức căng thẳng.

Quý Vân Tiêu chuẩn bị rời đi, nhưng cô bé xinh xắn Lâm Du Nhiên lại chạy ra tấp nập.

Lâm Viên dùng tay lau vết ướt nơi khóe mắt, điều chỉnh biểu cảm và chặn Lâm Du Nhiên lại, cười dịu dàng: “Du Nhiên, cô dì đến thăm con đây, lại đây, nói vài câu với dì ấy đi.”

Lâm Du Nhiên quả thật ngẩng đầu nhìn Lâm Thiên Vi.

Khi hai ánh mắt chạm nhau, Lâm Thiên Vi vẫn lạnh lùng, không nói gì, Lâm Du Nhiên bấu môi, giấy khỏi tay Lâm Viên, tiếp tục chạy theo Quý Vân Tiêu.

“Du Nhiên! Con định đi đâu!” Lâm Viên hốt hoảng.

Lâm Du Nhiên đến bên Quý Vân Tiêu, dang đôi tay nhỏ ôm lấy chân cô, giọng ngây thơ: “Chị ơi, em vẫn muốn ăn cá.”

Quý Vân Tiêu nắm lấy bàn tay mềm mại của cô bé, cúi xuống xoa đầu hỏi: “Là món cá sóc chứ?”

Lâm Du Nhiên gật đầu mạnh.

Lâm Viên không hiểu, hỏi Kiều Hi, người vừa xem “hội thoại” vừa rồi: “Cá sóc gì cơ?”

Kiều Hi vội nói: “Trưa nay Quý Vân Tiêu nấu vài món cho Du Nhiên, trong đó cá sóc ngoài giòn trong mềm, chua ngọt vừa phải, rất hợp khẩu vị Du Nhiên.”

* 松鼠鳜鱼: cá quýt hình sóc, món ăn nổi tiếng trong ẩm thực Giang Tô, nguồn gốc Tô Châu.

Nói thật, cô cũng không ngờ Quý Vân Tiêu còn biết nấu ăn.

Hơn nữa, tay nghề hoàn toàn không thua đầu bếp chuyên nghiệp.

Lâm Viên kinh ngạc, ánh mắt nhìn Kiều Hi cũng đầy trách móc: “Cái món Quý Vân Tiêu nấu ăn được sao? Cô ấy không định lợi dụng cơ hội đầu độc Du Nhiên chứ?”

Lâm Viên thậm chí định dẫn Lâm Du Nhiên đi khám ở bệnh viện, nhưng Lâm Thiên Vi ngăn lại.

Thấy Lâm Thiên Vi kiên quyết, Lâm Viên lại khóc: “Quý Vân Tiêu rốt cuộc đã ‘tắm mê hồn trà’ con thế nào? Dù sao ta cũng là mẹ ruột của con, ta vất vả sinh ra con, nuôi nấng con lớn khôn, bây giờ vì một người phụ nữ không ra gì, con lại nổi giận với ta...”

Lâm Thiên Vi nói: “Con không hề nổi giận với mẹ.”

Nhìn tình hình sắp căng thẳng lại, Quý Vân Tiêu đành giao Lâm Du Nhiên cho Kiều Hi, một mình rời đi.

Lâm Thiên Vi lấy khăn giấy đưa Lâm Viên lau nước mắt, bắt lực nói: “Người ta đã đi rồi, mẹ, đừng khóc nữa được không?”

Lâm Viên dần ngừng khóc, nhưng Lâm Du Nhiên bắt đầu nổi cáu.

Đến giờ cơm tối, cô bé không chịu ăn một hạt cơm nào, dù đầu bếp nấu món cá sóc thơm ngon, chỉ thử một miếng đã bĩu môi, còn ngước đôi mắt hổ phách trong suốt lên nhìn Lâm Viên: “Con muốn ăn cá do chị Tiêu Tiêu nấu.”

Lâm Viên tức giận đến mức không biết trút giận vào đâu: “Lâm Du Nhiên, con chỉ biết ăn chứ không biết đau đúng không? Quý Vân Tiêu đối xử với con thế nào, con quên hết rồi sao?”

Lâm Du Nhiên phồng hai má, không nói gì.

Lâm Viên gấp đồ ăn cho cô bé, dỗ dành: “Ngoan nào, Du Nhiên, há miệng ra, bà cho con ăn cá nhé.”

Lâm Du Nhiên quay đi, rồi tự xuống ghế trở về phòng.

Lâm Viên tức giận trào dâng: “Cái đứa này một đứa một đứa thế này sao được?”

Tối hôm đó, Lâm Du Nhiên không ăn lấy một hạt cơm nào, Lâm Viên lo lắng nhưng lại nghĩ, có lẽ con bé ăn nhiều đồ vặt, nên không thấy đói, liền không thúc ép nữa.

Nhưng sang hôm sau, Lâm Du Nhiên cũng không ăn sáng, Lâm Viên dỗ cô bé, nhưng cô bé nói: “Con muốn ăn cá do chị Tiêu Tiêu nấu.”

Lâm Viên: “.....”

Được rồi.

Lâm Viên chịu thua hoàn toàn.

Mặc dù vẫn bực, nhưng vì sức khỏe của cháu gái, bà đành nín nhịn, nói với Lâm Thiên Vi: “Con gọi Quý Vân Tiêu đến đây một chút.”

Lâm Thiên Vi hỏi: “Gọi cô ấy đến làm gì?”

Lâm Viên không vừa ý: “Tất nhiên là để cô ấy nấu cá cho Du Nhiên chứ còn gì!”

Lâm Thiên Vi không khỏi mỉm cười: “Hiểu rồi.”

Chẳng bao lâu, cô gọi điện cho Quý Vân Tiêu, vừa kết nối, giọng nói lười biếng mà dịu dàng vang lên từ ống nghe, như mang điện chạy qua, khiến vành tai Lâm Thiên Vi tê rần.

Cô trở mắt một lúc, bỗng nhớ ra, mình vẫn chưa từng ăn món cá chim kiểu sóc do Quý Vân Tiêu nấu.

Đầu dây bên kia, Quý Vân Tiêu cười hỏi: “Sao không nói gì vậy?”

Lâm Thiên Vi lấy lại tinh thần, thì thầm hỏi: “Giờ cô có rảnh không?”

Quý Vân Tiêu: “Sao? Muốn hẹn tôi à?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Là Du Nhiên muốn ăn cá do cô nấu.”

Quý Vân Tiêu hỏi: “Mẹ cô đồng ý để tôi qua không?”

Lâm Thiên Vi: “Đồng ý, cũng là bà ấy bảo tôi gọi cô.”

Quý Vân Tiêu gật đầu: “Vậy tôi ngay lập tức qua.”

Lâm Thiên Vi nói: “Phiền cậu cô.”

“Đâu có phiền đâu, bé cưng,” Quý Vân Tiêu cố tình nhấn nhá từng chữ: “Cô biết mà, tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho con bé.”

“Đừng nói mấy câu kiểu này, theo thỏa thuận trước hôn nhân, cậu chăm sóc Du Nhiên chu đáo, tôi sẽ trả thù lao cho cô.” Lâm Thiên Vi nói xong, vội vàng cúp máy.

Quý Vân Tiêu thở dài nhẹ: “Vẫn không chịu nổi sự khiêu khích mà.”

Cô thay một bộ sườn xám Trung Hoa mới, chất liệu lụa satin mượt mà, màu xanh núi trong sương mờ, mặc lên người vừa dịu dàng vừa sang trọng, toát lên vẻ thanh bình theo thời gian.

Bộ trang phục này đương nhiên là để lấy lòng Lâm Viên, Quý Vân Tiêu đã nghiên cứu kỹ sở thích thẩm mỹ của bà mới chọn ra bộ này, nhưng khi đến nhà họ Lâm, Lâm Viên vẫn không vừa mắt cô.

“Tôi bảo cô đến nấu ăn, cô lại ăn diện lòe loẹt thế này làm gì? Hơn nữa, cô mặc thế này còn đảo chảo được không?” Lâm Viên trực tiếp lườm cô.

Quý Vân Tiêu nhẹ cười: “Bà yên tâm, tôi đeo tạp dề là nấu ăn được, không ảnh hưởng gì đâu.”

Lâm Viên hoàn toàn mất kiên nhẫn, cũng không thèm thiện cảm: “Vậy thì nhanh đi nấu đi, không biết Du Nhiên còn đói không?”

Quý Vân Tiêu: “Vâng.”

Lâm Viên định chờ Quý Vân Tiêu nấu xong thì đuổi cô đi, nào ngờ cô bé xinh xắn như cục bông trắng Lâm Du Nhiên thấy Quý Vân Tiêu lại chạy lại ôm chân cô.

Lâm Viên bất lực: “Du Nhiên!”

Cánh tay Lâm Du Nhiên không chịu buông, còn nhìn Lâm Viên, ngây thơ nháy mắt.

Lâm Viên hoàn toàn bị đánh bại.

Bữa ăn này vẫn là Quý Vân Tiêu ăn cùng Lâm Du Nhiên, ăn xong, cô bé hơi buồn ngủ, ngáp nhỏ, Quý Vân Tiêu tự nhiên bế cô lên dỗ ngủ.

Khi bảo mẫu đến dọn bát đĩa, Lâm Viên ngăn lại, chắc chắn Quý Vân Tiêu không có mặt, bà cầm đôi đũa sạch, gắp một miếng cá còn thừa thử nếm.

Hương vị thật sự ngạc nhiên là ngon.

Nhưng Lâm Viên vẫn cười lạnh rồi đặt đũa xuống.

Đội Quý Vân Tiêu đỡ Lâm Du Nhiên ngủ xong ra ngoài, Lâm Viên mỉa mai: “Đừng nghĩ chỉ vì cô biết nấu ăn là có thể nắm được Du Nhiên, cũng đừng nghĩ nấu xong món ăn là có thể xứng với Thiên Vi. Dù cô có nấu giỏi đến đâu cũng chỉ là một đầu bếp mà thôi.”

Quý Vân Tiêu không tranh cãi, chỉ lịch sự đồng ý: “Bà nói đúng hết.”

Lâm Viên như đám phải bông, càng thêm tức giận.

Bà hỏi Quý Vân Tiêu: “Hôm qua cô còn nói sẽ chứng minh cô xứng với Thiên Vi, đúng không?”

Quý Vân Tiêu: “Đúng vậy.”

“Nhìn rõ thân phận của mình đi, cô Quý,” Lâm Viên tiếp tục công kích: “Tôi có học vị tiến sĩ, từng là giáo sư âm nhạc, Thiên Vi có học vị thạc sĩ, giờ lại là chủ tịch hội đồng quản trị Tập đoàn Lâm. Còn cô? Chỉ học hết trung học, vô công rồi nghề, sống nhờ người khác, mà còn dám nghĩ xứng với Thiên Vi? Cô dựa vào cái gì? Dựa vào việc nấu ăn à, rồi sau này làm đầu bếp chắc? Cô cũng soi gương xem, mình rốt cuộc là cái gì đi!”

Cạnh đó là cửa sổ lớn phản chiếu bóng người, Quý Vân Tiêu liếc nhìn, thâm cảm khái: có lẽ mình chỉ là một cô nàng xinh đẹp thôi, bộ đồ hôm nay thật đẹp, giá mà Thiên Thiên nhìn thấy được.

Quý Vân Tiêu cúi đầu, dịu dàng trả lời Lâm Viên: “Tôi thực sự không là cái gì cả.”

Lâm Viên: “.....”

Lâm Viên bỗng cạn lời trước cô.

Trước mắt bà, Quý Vân Tiêu quả thật khác xa so với trước kia, có lẽ đã được ai đó chỉ dạy.

Nhưng Lâm Viên hoàn toàn không tin cô thực sự có thể cải tà quy chính, dù Quý Vân Tiêu bây giờ thế này, bà cũng cho rằng cô chỉ đang giả vờ.

Quý Vân Tiêu vẫn lịch sự, điềm tĩnh: “Dì, những gì dì nói tôi đều ghi nhớ. Tôi nghĩ nếu tôi ở lại đây, dì cũng sẽ không vui, vậy thì tôi vẫn nên quay về.”

Rời biệt thự nhà họ Lâm, Quý Vân Tiêu gọi điện cho Lâm Thiên Vi.

Lâm Thiên Vi hỏi: “Mẹ có làm khó cô không?”

Quý Vân Tiêu mỉm cười, khoe mắt và khoe mi đều toát lên sự vui vẻ, nói: “Không có đâu.”

Thực ra, những thử thách lúc nãy của Lâm Viên hoàn toàn không ảnh hưởng đến cô.

Cô thậm chí còn thấy hơi buồn cười.

Quý Vân Tiêu chỉ tập trung vào trước mắt, hỏi Lâm Thiên Vi: “Cô đang quan tâm tôi sao?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Cô nghĩ nhiều rồi.”

Quý Vân Tiêu nghe ra sự trái ngược giữa lời nói và ý nghĩ của cô, nhưng không để tâm, vẫn dịu dàng hỏi: “Khi nào tan làm, tôi đến đón cô nhé?”

Lâm Thiên Vi nói: “Tối nay có một buổi tiếp khách.”

Quý Vân Tiêu cười: “Vậy thì tốt, tôi đi cùng cô nhé.”

Lâm Thiên Vi nhú mày: “Cô đi cùng tôi làm gì?”

Quý Vân Tiêu trêu: “Làm vệ sĩ bảo vệ hoa* cho cô, được không?”

*hoa: hàm ý nói Thiên Vi xinh đẹp thôi, làm vệ sĩ bảo vệ người đẹp.

Cuối cùng, Lâm Thiên Vi cũng không từ chối.

Hôm nay buổi làm ăn diễn ra ở một quán bar, Quý Vân Tiêu theo cùng, nhướn mày: “Nhiều người quá nhỉ.”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, lạnh lùng: “Không náo nhiệt bằng hôm cô và Cao Tiểu Hồng đến mở phòng riêng đâu.”

Quý Vân Tiêu dấm nhẹ vào chân mày, hơi ngượng: “Vẫn nhớ à.”

Lâm Thiên Vi: “Không quên được.”

May mà cô quen biết với chủ quán bar, hôm đó chủ quán thấy Quý Vân Tiêu đến cùng người khác, hành động thân mật, liền gọi điện cho cô, nhờ vậy mới kịp ngăn cản.

Nếu hôm đó là người khác nhất được Quý Vân Tiêu say mềm bất tỉnh... Lâm Thiên Vi không dám nghĩ tiếp, chỉ mặt lạnh như băng.

Đối tác lần này thích không gian náo nhiệt, nên Lâm Thiên Vi không thuê phòng riêng, mà ngồi tại sảnh tầng một để bàn công việc với cô.

Quý Vân Tiêu không hề tới quấy rầy, chỉ tựa vào quầy bar, nhìn xa xa về phía này.

Chỉ vậy thôi, cũng đủ khiến Lâm Thiên Vi cảm thấy ấm lòng.

Nhưng sự ấm lòng đó không kéo dài lâu, bởi khi cô ngẩng lên lần nữa, Quý Vân Tiêu đã bắt chuyện với cô bartender cá tính, sau đó còn vào quầy giúp pha chế.

Lâm Thiên Vi không khỏi mím chặt môi.

Quý Vân Tiêu lúc này mặc chiếc sườn xám cải biên màu xanh núi, dáng người cao ráo nổi bật, đứng đó cười duyên, từng cử chỉ đều toát lên vẻ phong nhã và lịch lãm khó tả.

Quá sức thu hút ánh nhìn.

Lâm Thiên Vi cắn chặt môi.

Cô vẫn chăm chú giải quyết công việc, nhưng khi xong, cô giải tán quản lý và thư ký, ngồi một mình uống rượu tại chỗ.

Cô không khỏi nghĩ, sao Quý Vân Tiêu không nhìn mình? Nói sẽ tới đón cô đi tiếp khách, vậy mà lại trò chuyện vui vẻ với người phụ nữ khác.

Cô đoán bừa, Quý Vân Tiêu có thật sự thích mình không? Nếu thật sự thích, sao lại thân mật với người khác?

Lâm Thiên Vi khó chịu uống rượu, vừa định nâng ly thêm lần nữa, bỗng cảm thấy cổ tay bị nắm chặt.

Quý Vân Tiêu tới hỏi: “Còn muốn uống không?”

Lâm Thiên Vi nhìn chằm chằm cô.

Quý Vân Tiêu chống cằm, ánh mắt đầy lưu luyến: “Nếu cô còn muốn uống, tôi có thể chờ, nhưng vì lát nữa còn phải lái xe đưa cô về, nên tôi không thể cùng uống được đâu.”

Lâm Thiên Vi muốn hỏi: vừa nãy cô không cùng bartender kia uống sao?

Nhưng cô lại nhin.

Cô chỉ im lặng tự rót rượu vào mình.

Cuối cùng, khi hai má ửng đỏ, gần như không chịu nổi nữa, Quý Vân Tiêu kịp chặn cô lại.

Cô hạ giọng, dỗ dành: “Cô đã uống nhiều rồi.”

Lâm Thiên Vi nhú mắt mi cong dầy, vai dựa vào lòng Quý Vân Tiêu, miệng lầm bầm: “Kệ tôi.”

Quý Vân Tiêu nhìn khuôn mặt tinh tế dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt càng thêm sâu thẳm.

Cô ôm nửa Lâm Thiên Vi rời khỏi quán.

Về tới nhà, Quý Vân Tiêu đưa nước cho Lâm Thiên Vi, cô không uống, còn nắm lấy cổ áo cô, say khướt mà nổi giận: “Tại sao cô lại tán tỉnh cô bartender kia hả?”

Quý Vân Tiêu hơi ngần ra: “Tôi chỉ biết tán tỉnh cô thôi, không thể tán tỉnh người khác được mà.”

Lâm Thiên Vi không còn vẻ lạnh lùng, kiều ngạo thường thấy, cô bấu môi, giọng lơ lớ vừa ủy khuất vừa khó chịu: “Nhưng cậu đã nói chuyện với cô ấy, còn... còn cười với cô ấy nữa...”

Quý Vân Tiêu vừa buồn cười vừa ngượng: “Ai cơ?”

Lâm Thiên Vi bỗng nhiên hùng hồn: “Cô bartender kia!”

Quý Vân Tiêu vẫn kiên nhẫn cho cô uống một ngụm nước, rồi giải thích: “Tôi chỉ lâu rồi chưa pha rượu, tay hơi ngứa, nên mới nói vài câu với cô ấy thôi, toàn chuyện bình thường, chẳng hề có chút mờ ám nào.”

Lâm Thiên Vi hừ hừ: “Thật sao?”

Quý Vân Tiêu sắp bị vẻ đáng yêu của cô làm chết mê, mạnh mẽ kiềm chế mới không hôn, chỉ nghiêm túc nói: “Thật mà.”

Nhưng Lâm Thiên Vi lại đưa tay qua đấm cô, còn chất vấn: “Sao cô lại biết pha rượu cơ chứ?”

Quý Vân Tiêu véo má cô, cười nói: “Thì vợ em là người như vậy đó, cái gì cũng biết một chút.”

Lâm Thiên Vi tròn tròn mắt: “Vợ em là ai?”

Quý Vân Tiêu chỉ vào mũi mình: “Ờ đây, chính là tôi.”

Lâm Thiên Vi tiến tới, trán chạm trán cô, đúng lúc Quý Vân Tiêu lơ đãng muốn làm trò nghịch ngợm, cô lại né ra, lẩm bẩm: “Nhưng mẹ tôi không thích cô, còn suốt ngày thúc tôi ly hôn, có lẽ sớm thôi... cô sẽ không thể là vợ tôi nữa.”

Quý Vân Tiêu nói: “Không sao, chuyện mẹ thì dễ giải quyết lắm.”

Lâm Thiên Vi hứng thú, nghiêng đầu hỏi: “Sao giải quyết được?”

Quý Vân Tiêu nắm lấy những ngón tay mềm mại trắng trẻo của cô, hôn nhẹ, rồi chậm rãi: “Mẹ trước là giáo sư âm nhạc, đúng không?”

Lâm Thiên Vi gật đầu, vẻ ngoan ngoãn hiện rõ.

Quý Vân Tiêu nói: “Không may, tôi cũng có chút năng lực trong âm nhạc, chỉ cần có cơ hội thể hiện phù hợp, tôi sẽ khiến bà ấy thay đổi nhìn nhận về tôi.”

Lâm Thiên Vi bất ngờ nâng mặt cô lên, áp sát và nói: “Quý Vân Tiêu, sao cô cái gì cũng biết thế?”

Trái tim Quý Vân Tiêu đập nhanh hơn.

Còn Lâm Thiên Vi vô thức lẩm bẩm: “Theo lý, tôi không nên tin đâu, trước đây cô đúng là đồ rác rưởi, nói cô hiểu âm nhạc, tôi cười muốn gãy răng, nhưng không hiểu sao, bây giờ nghe cô nói, tôi lại tin, như thể... như thể Quý Vân Tiêu trong trí nhớ của tôi vốn là người toàn năng...”

Đôi mắt Quý Vân Tiêu sáng lên, tay cô siết chặt sau gáy Lâm Thiên Vi, giọng run run: “Thiên Vi, em... em có nhớ ra điều gì à?”

“Nhớ ra gì? Tôi hình như thực sự quên một chuyện...” Lâm Thiên Vi đảo mắt xinh đẹp, bỗng nhiên hét lớn: “Ồ đúng rồi! Hôm nay cô đi giúp Du Nhiên nấu ăn, tôi nên trả cô thù lao.”

Hy vọng vừa mới lóe lên trong Quý Vân Tiêu vụt tắt, nhưng cô không thất vọng, chỉ hơi bất lực.

Cô nhẹ cười, dịu dàng nói: “Tôi không cần...”

Quý Vân Tiêu định nói “tôi không cần thù lao”, nhưng lời chưa kịp thốt ra, một nụ hôn lẫn rượu hơi rơi lên môi cô, cuốn trôi hết mọi suy nghĩ.

Quý Vân Tiêu sửng người, còn Lâm Thiên Vi lại hôn lên môi cô hai lần, cười ngọt ngào: “Như vậy được chưa? Tiêu Tiêu chị.”

Chương 18

Chương 18

Giọng cô mềm mại, vương theo cái hậu vị lười biếng, dính chặt lấy nhau, không còn vẻ lãnh đạm xa cách trước kia, mà giống như viên kẹo rơi vào hồ mật, từ trong ra ngoài toát lên vị ngọt.

“Thiên Thiên...”

Quý Vân Tiêu giọng khàn đi, ánh mắt cũng ươn ướt một lớp sương mờ.

Lúc Lâm Thiên Vi gọi cô là “Tiêu Tiêu chị”, ký ức lập tức kéo cô trở về nhiều năm trước.

Hồi đó, họ vẫn là đôi bạn thuở nhỏ, khi Thiên Thiên vui vẻ lại chạy vào lòng cô, đôi khi còn nói: “Tiêu Tiêu chị, cưới em về nhà đi.”

Quý Vân Tiêu luôn cười, không hề đẩy cô ra, chỉ véo má cô bé mà nói: “Chúng ta đều là con gái mà, chị làm sao cưới em được?”

“Con gái thì chẳng lẽ không thể cưới con gái sao?”

“Ừ, pháp luật cũng không cho phép đâu.”

Nói xong, cô bé đáng yêu ấy im lặng, chỉ dựa vào vai cô, cúi mắt xuống.

Quý Vân Tiêu nhìn hàng mi dày của cô rung rinh, đưa tay ra nghịch nghịch. Thiên Thiên mới đẩy cô ra, hơi hằn học nói: “Quý Vân Tiêu, cậu thật đáng ghét.”

Dù nói vậy, nhưng sau đó Thiên Thiên vẫn hay chui vào lòng cô. Có lúc cô bận làm bài tập chưa kịp đến, cô bé tinh tế trắng trẻo ấy sẽ ôm gối sang phòng bên.

Thiên Thiên sẽ ném chiếc gối vào cô, mặt nhăn nhó, giọng lạnh lùng: “Trả lại cho cậu.”

Rồi nói tiếp: “Sau này cậu đừng có đến nhà tôi ngủ nữa nhé.”

Quý Vân Tiêu quá hiểu cô.

Biết cô lại đang giận dữ mình, biết cô nói một đằng nghĩ một nẻo, liền nhặt chiếc gối của mình lên, lon ton đuổi theo giải thích rằng mình không hề quên sang ngủ cùng.

“Vốn dĩ tớ đã quen tự mình ngủ rồi.” Tống Thiên Thiên âm ỉm nói: “Là cậu không biết xấu hổ, cứ phải trèo lên giường tớ.”

Quý Vân Tiêu yếu ớt biện giải: “Bởi vì cậu ngủ hay đạp chân ra ngoài mà...”

Tống Thiên Thiên bức bối: “Dù sao cũng là cậu không biết xấu hổ!”

Quý Vân Tiêu giơ tay đầu hàng: “Được được được, là mình không biết xấu hổ.”

Tống Thiên Thiên hùng hân: “Dù sao cũng là lỗi của cậu, cậu cứ đòi chen vào chần với tớ, làm tớ quen rồi, làm tớ không rời được cậu, kết quả...”

Tống Thiên Thiên nói đến đây thì nghẹn ngào: “Kết quả hôm nay cậu không tới, cậu bỏ rơi tớ.”

Quý Vân Tiêu bị cô khóc làm tim đau nhói, vội vàng kéo người ôm vào, dỗ dành giải thích: “Mình không bỏ rơi cậu đâu, bảo bối, mấy hôm trước mình bận việc nên còn sót một đồng bài tập, mai lại khai giảng rồi, mình phải làm bù, mình tính xong thì sang...”

Tống Thiên Thiên mắt hoe đỏ: “Thật không?”

Quý Vân Tiêu giờ tay thè: “Đương nhiên là thật.”

Nhưng Tống Thiên Thiên vẫn bấu môi: “Cậu có thể sang nhà tớ làm bài tập mà, hoặc ít nhất báo tớ một tiếng chứ.”

Quý Vân Tiêu chân thành xin lỗi: “Lỗi của mình, lỗi của mình, tất cả là lỗi của mình, mình sơ suất rồi.”

Tống Thiên Thiên hừ một tiếng: “Cậu gọi tớ như khi nãy thì tớ mới tha thứ cho cậu.”

Quý Vân Tiêu: “Thiên Thiên?”

Tống Thiên Thiên giận: “Không phải cái đó!”

Quý Vân Tiêu chợt nghĩ ra: “Bảo bối?”

“Ừm,” Tống Thiên Thiên ngẩng cằm, giọng lạnh: “Gọi thêm lần nữa.”

Quý Vân Tiêu: “Bảo bối.”

Tống Thiên Thiên lại giận, hỏi cô: “Sao cậu chỉ gọi một lần vậy?”

Quý Vân Tiêu nói: “Vì cậu bảo mình gọi thêm lần nữa mà.”

Tống Thiên Thiên suýt khóc: “Cậu không biết gọi thêm nhiều lần à?”

Quý Vân Tiêu liền nói dồn dập: “Bảo bối bảo bối bảo bối bảo bối bảo bối bảo bối!”

Lúc này Tống Thiên Thiên cuối cùng mới ngọt ngào đáp lại, cô gật đầu: “Ừ, tớ là bảo bối của cậu.”

Quý Vân Tiêu cũng bật cười theo.

Sau này, khi họ lại lớn thêm chút nữa, vào mùa hè năm mười bảy tuổi, hai người lên đỉnh núi chờ cơn mưa sao băng đã báo trước sẽ đến, Tống Thiên Thiên kiễng chân, đặt cằm vào hõm vai cô, thì thầm hỏi: “Chị Tiêu Tiêu, em vẫn muốn lấy chị thì phải làm sao?”

“Đừng nói linh tinh,” Quý Vân Tiêu xoay người lại, khẽ nắm cằm cô lắc nhẹ: “Cậu nhìn cho kỹ, mình cũng là con gái mà.”

Dưới bầu trời đầy sao vô tận, nốt ruồi lệ dưới khóe mắt trái của Tống Thiên Thiên bị ánh sáng chiếu lên càng thêm quyến rũ mê người, đến Quý Vân Tiêu cũng nhìn ngẩn ngơ.

Tống Thiên Thiên ôm lấy cổ cô, hôn nhẹ lên má, hỏi: “Cậu nói xem có khả năng nào, em là một cô gái đồng tính, chỉ thích con gái thôi không?”

Quý Vân Tiêu không kìm được nhú mày, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn: “Em nghiêm túc đấy à?”

Tống Thiên Thiên quan sát biểu cảm của cô, cách một lúc lâu, cuối cùng vẫn buông tay ra, nhẹ nhàng cười: “Đương nhiên là đùa rồi, cậu không lẽ lại tưởng thật à?”

Quý Vân Tiêu cũng thả lỏng, còn kéo cô vào lòng, mạnh dạn hôn má cô, trêu ghẹo: “Nghịch ngợm.”

Khi đó Quý Vân Tiêu chưa nhìn ra nét cô đơn trong mắt cô bạn thanh mai.

Sau này mưa sao băng thật sự đến, hai người cùng nhắm mắt ước nguyện, đợi ngấm xong trở về lều, Quý Vân Tiêu xịt thuốc chống ngứa vào chỗ Tống Thiên Thiên bị muỗi cắn. Cô gái vốn dĩ hay nũng nịu lần này lại không than phiền, chỉ hơi thất thần.

Quý Vân Tiêu hỏi cô: “Đang nghĩ gì thế?”

Tống Thiên Thiên mím môi, không trả lời mà hỏi ngược: “Chị, chị có biết em vừa ước gì không?”

Quý Vân Tiêu vừa thổi chỗ muỗi đốt cho cô, vừa ngẩng mắt: “Ước gì?”

Tống Thiên Thiên chấp tay, lặp lại một lần nữa: “Em vừa nói, xin ông trời nhanh chóng đưa em và Quý Vân Tiêu đến một thế giới mà người cùng giới có thể kết hôn đi!”

Quý Vân Tiêu dở khóc dở cười: “Thật hay giả vậy?”

Tống Thiên Thiên gượng gạo cong khóe môi, khẽ cười: “Đương nhiên là lừa cậu rồi, cái này mà cũng tin, đồ ngốc.”

Quý Vân Tiêu phụ họa: “Được được được, mình là đồ ngốc.”

Hai người nhìn nhau, cuối cùng cùng bật cười thành tiếng.

Khi đó chẳng ai ngờ, nhiều năm sau, họ thật sự sẽ đến một thế giới như vậy.

Ở đây, phụ nữ có thể kết hôn với phụ nữ, không ai thấy kỳ quái, mọi người chỉ thấy chuyện bình thường như cơm bữa.

...

“Này, sao cậu không để ý đến tớ?”

Quý Vân Tiêu chìm trong hồi ức, hơi ngẩn ra, cho đến khi Lâm Thiên Vi bước tới lay cô.

Lâm Thiên Vi vẫn còn chệnh choáng, nhưng dù vậy cô vẫn nhạy bén bắt được sự thất thần của Quý Vân Tiêu.

“Chẳng lẽ em làm sai sao?” Lâm Thiên Vi má ửng hồng, nốt ruồi lệ nơi đuôi mắt dưới ánh đèn lộ ra vẻ quyến rũ động lòng, nhưng bản thân cô lại mang dáng vẻ ngây thơ, hoàn toàn không hay biết, còn bối rối bấm ngón tay: “Lần trước cũng vậy... chị nấu cho em bữa sáng, em định trả tiền nhưng chị không lấy, chị tới hôn em... nói là nhận được thù lao rồi...”

Lâm Thiên Vi cắn môi, ngẩng hàng mi đẹp lên, lảo đảo hỏi: “Chẳng lẽ là vì em hôn sai chỗ sao?”

Quý Vân Tiêu vội đỡ lấy người, dịu dàng dỗ: “Không có sai, chị cũng không hề không để ý em, em là bảo bối của chị mà, sao chị có thể không để ý bảo bối của mình được?”

Lâm Thiên Vi vịn tay cô ngồi dậy, Quý Vân Tiêu cũng lập tức ngồi dậy theo, nhưng còn chưa kịp ổn định thì cơ thể mềm mại ấy lại một lần nữa ngã nhào về phía cô.

Lâm Thiên Vi lại đè lên người cô, đưa ngón tay thon dài trắng nõn, ấn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của cô, như vừa ngộ ra: “Không đúng, em hôn sai chỗ rồi, không phải ở đây, không phải môi, mà là má.”

Nói xong, Lâm Thiên Vi lại hôn loạn lên má và trán cô.

Quý Vân Tiêu mềm lòng đến không chịu nổi, lòng dậy sóng mãnh liệt, trong đầu đã nảy ra vô số cách “ăn sạch” Lâm Thiên Vi, nhưng đến lúc quyết định, cô vẫn kiềm chế, nhắm mắt lại.

Không thể làm thế.

Chuyện này quá đẹp để, phải đợi Thiên Vi tỉnh mới được.

Cô không thể lợi dụng người đang say.

“Mệt quá, hôn chị mệt quá.” Lâm Thiên Vi dựa lên vai cô, lẩm bẩm than phiền.

Quý Vân Tiêu từ từ ôm trọn cô, giọng khàn khàn nói: “Vậy thì hẹn hôm khác hôn, chị dẫn em đi rửa mặt rửa tay sơ qua rồi về ngủ, được không?”

Nếu Lâm Thiên Vi còn tiếp tục quẩn quít, có lẽ cô thật sự sẽ không kiềm chế nổi.

“Được thôi.” Lâm Thiên Vi gật đầu.

May mà mỹ nhân say rượu còn tương đối ngoan ngoãn, Quý Vân Tiêu dẫn cô vào phòng tắm, giúp cô bóp kem đánh răng, rồi đứng phía sau đỡ, phòng khi cô đánh răng bị ngã.

Thế nhưng sự ngoan ngoãn của Lâm Thiên Vi chỉ kéo dài rất ngắn.

Cô mới đánh hai cái răng đã buông tay, vứt bàn chải, rồi ngã về phía sau, dồn toàn bộ trọng lượng lên Quý Vân Tiêu phía sau, rồi ngửa đầu than phiền: “Giờ tay mệt quá, em không muốn đánh răng nữa.”

Quý Vân Tiêu vừa muốn khóc vừa muốn cười, đành nhặt lại bàn chải rửa sạch, kiên nhẫn giúp cô đánh răng.

“Đây là kem đánh răng, không được ăn, phải nhổ ra nhé.” Quý Vân Tiêu sợ cô say mê mạnh, nên cẩn thận nhắc nhở.

Kết quả chỉ nhận lại sự chê bai của cô gái: “Em biết mà, phiền quá.”

Quý Vân Tiêu cười sâu hơn.

Cuối cùng rửa ráy xong cho Lâm Thiên Vi, lau sạch sẽ, thay quần áo xong, lại đỡ cô nằm vào chăn, Quý Vân Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Thiên Vi gối đầu lên chiếc gối mềm mại, nhanh chóng ngủ say.

Quý Vân Tiêu ngồi bên giường, nhìn khuôn mặt quen thuộc đến từng chi tiết, đưa tay vẽ nhẹ lên, thì thầm: “Sao có thể xinh đẹp thế này?”

Cô bé thanh mai trúc mã của cô đẹp như trăng trên núi lạnh, như tuyết trên cao, như đoá hoa thanh khiết nhất, nhan sắc hiếm thấy, cô đã vô số lần động lòng, vô số lần bị khuất phục, sao giờ mới nhận ra?

May mà bây giờ vẫn còn kịp.

“Chị sẽ không buông em nữa.”

Quý Vân Tiêu đặt nụ hôn lên trán Lâm Thiên Vi, rồi nắm bàn tay mềm mại của cô, nhìn chăm chú một lúc lâu, mới đứng dậy đi rửa ráy.

Vì nghĩ tới dáng vẻ kiều mỹ lại chủ động của “bà xã” lúc nãy, Quý Vân Tiêu không khỏi động lòng, nên đã ở trong phòng tắm làm chút chuyện “xấu”, khiến thời gian bị chậm trễ, đến khi ra ngoài thì Lâm Thiên Vi đã ngủ say.

Dáng ngủ của cô vẫn không tốt, chân bị đạp sang một bên, tư thế thì kỳ quặc, nếu cứ thế này thì ngày mai nhất định sẽ lạnh bụng.

Quý Vân Tiêu đầy bất đắc dĩ, cô đi tới đắp chăn lại cho Lâm Thiên Vi, nhưng bỗng nhớ tới câu cô đã nói với mình ban ngày: “Tôi thích sống một mình.”

Tim cô đau nhói trong một thoáng, Quý Vân Tiêu cúi thấp hàng mi, môi mím chặt.

“Xin lỗi.” Quý Vân Tiêu vén chăn lên, nằm xuống cạnh Lâm Thiên Vi, rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Quý Vân Tiêu nói: “Là chị đến quá muộn.”

Hôm nay hiếm khi Lâm Thiên Vi ngủ ngon được một giấc, nhưng vì say rượu, tỉnh dậy thì đầu vẫn đau không chịu nổi.

Trên tủ đầu giường đặt thuốc giải rượu và một bình giữ nhiệt, Quý Vân Tiêu còn để lại tờ giấy ghi chú: 【Trong bình giữ nhiệt là nước lê chưng đường phèn, cô dậy thì uống chút, sẽ đỡ khó chịu hơn.】

Chữ viết vẫn rất đẹp, Lâm Thiên Vi gỡ tờ ghi chú xuống, lật qua lật lại xem, cuối cùng ma xui quỷ khiến lại cất giữ tờ giấy ấy.

Nước lê chưng đường phèn trong bình rất ngọt, đúng vị Lâm Thiên Vi thích, cô ôm uống hết, rồi uống thuốc, lại nằm xuống chăn.

Đầu vẫn khó chịu, Lâm Thiên Vi định ngủ thêm một giấc, nhưng lúc này cô đột nhiên nhận ra quần áo trên người mình đã bị thay.

Lâm Thiên Vi: “!!!”

Khuôn mặt trắng nõn của cô lập tức nhuộm đỏ, cô do dự một lúc lâu, rồi vẫn gọi điện cho Quý Vân Tiêu, hỏi: “Cô... cô thay quần áo cho tôi à?”

“Ừ,” Quý Vân Tiêu cười giải thích: “Cô nôn lên người, không còn cách nào nên tôi mới thay cho, yên tâm, tôi không làm gì khác.”

Lâm Thiên Vi giận dữ: “Cô còn muốn làm gì nữa sao?”

Quý Vân Tiêu: “Có thể nói không?”

Lâm Thiên Vi: “Không được!”

Quý Vân Tiêu hạ giọng, nhẹ nhàng nói: “Thiên Vi, tôi muốn dọn sang ở cùng cô.”

Lâm Thiên Vi không thể tin nổi, cô nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, lạnh giọng nói: “Quý Vân Tiêu, cô đừng được một tác lại lần một thước!”

Đầu dây bên kia, Quý Vân Tiêu khẽ cười.

Cô dịu giọng: “Tôi đã tới cửa rồi, bà xã, cô có thể ra mở cửa cho tôi không?”

Lâm Thiên Vi: “???”

Lâm Thiên Vi cũng không biết vì sao mình lại đi ra mở.

Cô mặc bộ đồ ngủ Quý Vân Tiêu thay cho, đi dép lê, vừa mở cửa liền nhìn thấy bóng dáng yêu kiều ấy.

Quý Vân Tiêu đang kéo vali, ngẩng đầu nhìn cô đầy mong chờ, giọng còn có chút ảm ức: “Bà xã, tôi trả phòng rồi, nếu chị không chịu chứa chấp em thì em chẳng còn chỗ nào đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Chúc ngủ ngon nhé

Cảm ơn những tiểu thiên sứ đã tặng phiếu hoặc tưới dinh dưỡng cho mình từ 2022-04-18 15:32:16~2022-04-20 00:02:00~

Cảm ơn tiểu thiên sứ tặng địa lôi: CM霏 1 cái;

Cảm ơn tiểu thiên sứ tưới dinh dưỡng: 45999142 5 chai;

Cực kỳ cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình, mình sẽ tiếp tục cố gắng!

Chương 19

Chương 19

Tại sao lại có loại phụ nữ này?

Lâm Thiên Vi nắm chặt tay nắm cửa, điều chỉnh hơi thở một lúc, cô buông tay, bình tĩnh nhìn Quý Vân Tiêu, dừng dừng nói: “Ở đây không hoan nghênh cô.”

Quý Vân Tiêu tiếp tục giả vờ đáng thương: “Vậy tôi chỉ có thể ngủ ngoài đường thôi.”

Lâm Thiên Vi nhú mào, lạnh giọng: “Cô có thể về nhà họ Quý ở.”

Quý Vân Tiêu thở dài: “Nhà họ Quý không chào đón tôi.”

Lâm Thiên Vi sợ mình mềm lòng, liền quay đi không nhìn cô nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Vậy thì cô đi ở với Du Nhiên tiện chăm sóc Du Nhiên luôn đi.”

Quý Vân Tiêu đã kéo vali vào trong, còn tiến lại gần cô nói: “So với chăm Du Nhiên, tôi muốn chăm sóc cô hơn.”

Lâm Thiên Vi cuối cùng cũng không kiềm chế được, nhú mào, tức giận nói: “Tôi có cần cô chăm sóc đâu?”

Lâm Thiên Vi quá xinh đẹp, cô vốn tinh xảo, dễ nhìn, ngay cả khi tức giận, gương mặt với những đường nét ấy vẫn đủ mê hoặc lòng người.

Quý Vân Tiêu nhìn cô đắm đuối hai cái, lại dỗ: “Đừng giận nữa, Thiên Vi.”

Lâm Thiên Vi làm sao có thể không giận?

Cô giận là vì rõ ràng mình có thể đuổi Quý Vân Tiêu cùng cả vali ra ngoài, dù Quý Vân Tiêu không hợp tác, cô vẫn có thể gọi vệ sĩ tới cưỡng chế, nhưng không hiểu sao, cô lại không làm được.

Cô chỉ có thể bất lực nhìn Quý Vân Tiêu bước vào cửa, lòng tự nhiên bức bối.

Quý Vân Tiêu còn nói với cô: “Hôm qua dì nấu cơm nhắn tin báo sáng nay bận, không tới được, phải xin nghỉ.”

Chưa đợi Lâm Thiên Vi nói gì, Quý Vân Tiêu tiếp: “Vậy để tôi nấu sáng cho cô nhé.”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng từ chối: “Không cần.”

“Không thể để chị đói được chứ?” Quý Vân Tiêu đặt vali sang một bên, đi rửa tay trước bếp, quay sang hỏi Lâm Thiên Vi: “Tạp dề đâu rồi?”

Lâm Thiên Vi chỉ cho cô: “Bên kia.”

Vừa nói xong, Lâm Thiên Vi liền cắn môi.

Cô rút cuộc tại sao lại chỉ dẫn cho Quý Vân Tiêu?

Quý Vân Tiêu tự thất tạt dề, liếc nhìn vợ xinh đẹp lạnh lùng, cố ý nói: “Làm gì nhĩ? Hay chiên mấy cây quẩy đi?”

**油条 (quẩy): loại bánh chiên dài, giòn, thường ăn kèm cháo hoặc sữa đậu nành ở Trung Quốc. Ở Việt Nam cũng thường gọi là “quẩy Trung Hoa” hoặc “bánh quẩy”.*

Lâm Thiên Vi ghét loại đồ ăn này nhất, liền nhũu mày: “Tôi không ăn quẩy.”

Đó là phản ứng nằm trong dự đoán.

Quý Vân Tiêu lại nói: “Được, tôi nhớ rồi.”

Rồi cô rất tự nhiên hỏi: “Vậy cô Lâm muốn ăn gì nào?”

Lâm Thiên Vi: “Bánh crepe.”

Gần như tuôn ra miệng ngay lập tức.

Lâm Thiên Vi không khỏi hơi khó chịu, nhưng Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Được.”

Quý Vân Tiêu lấy bơ ra, đun cách thủy cho tan, rồi khéo léo đập trứng, thêm sữa khuấy đều, khi ngẩng lên, thấy Lâm Thiên Vi vẫn đứng trân trân tại chỗ, cô nhẹ nhàng nhắc: “Không cần ở lại với tôi đâu, chị đi ngủ thêm một giấc đi, tôi làm xong sẽ qua gọi chị.”

“Ai thèm ở với cô cơ chứ.” Lâm Thiên Vi quay đi, mặt vẫn hơi hậm hực.

Dù tiếng đóng cửa phòng khá lớn, nhưng cuối cùng cô vẫn không đẩy vali của Quý Vân Tiêu ra ngoài, thậm chí còn mặc nhiên chấp nhận việc Quý Vân Tiêu nấu sáng cho mình.

Lâm Thiên Vi đã không thể ngủ thêm, cô đi tắm, tiện kiểm tra xem trên người có để lại dấu vết gì không.

Bữa sáng Quý Vân Tiêu chuẩn bị rất phong phú, có bánh crepe chuối yến mạch, bánh mille-feuille khoai môn táo, bánh mì bơ trứng với bơ và tôm, pudding trà xanh phủ tuyết, salad rau, và hai bát cháo bí đỏ ngô mềm, vàng ươm, hấp dẫn.

Khi cháo bí đỏ được bưng lên, Lâm Thiên Vi cũng đã thay xong đồ, diện bộ trang phục công sở tối giản, áo tay ren eo thon kết hợp với chân váy bút chì, trang điểm nhẹ nhàng trong trẻo, trông vừa thanh lịch vừa xinh đẹp, khí chất tao nhã.

Quý Vân Tiêu không tiếc lời khen: “Hôm nay chị thật xinh đẹp.”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, rửa tay xong ngồi xuống.

Quý Vân Tiêu đưa muỗng vào bát cháo, đẩy qua: “Thử xem nào.”

Lâm Thiên Vi e dè mức một muỗng nhỏ.

Cô nếm thử, dừng lại một chút, rồi lại mức một muỗng to.

Quý Vân Tiêu không khỏi nhướn mày.

Xem ra là rất vừa ý.

Thấy vậy, Quý Vân Tiêu tháo tạp dề, ngồi xuống đối diện, chuẩn bị ăn cùng cô.

Lâm Thiên Vi vừa nuốt một miếng pudding, lau miệng, nhéo cô: “Cô giúp việc nấu ăn của tôi chưa bao giờ dùng bữa chung bàn với tôi cả.”

“Vậy sao?” Quý Vân Tiêu hoàn toàn không bận tâm, bình tĩnh đặt dụng cụ xuống, đứng dậy nói: “Vậy tôi sẽ đợi chị ăn xong rồi mới ngồi.”

Lâm Thiên Vi: “.....”

Quý Vân Tiêu sao có thể làm thế?

Cô thừa nhận, bản thân định làm khó Quý Vân Tiêu, vậy mà thấy Quý Vân Tiêu như vậy, cô lại cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

Lâm Thiên Vi lại bực mình, nhìn Quý Vân Tiêu thật sự định rời đi, chỉ còn lại bóng lưng, cô không khỏi siết chặt cán muỗng, mở miệng: “Cô quay lại.”

Quý Vân Tiêu quay lại.

“Ngồi xuống.” Lâm Thiên Vi giọng ngượng ngùng.

Giọng Quý Vân Tiêu vẫn lười biếng: “Thật sự muốn em ngồi sao?”

Lâm Thiên Vi giữ nguyên vẻ mặt xinh đẹp, ra lệnh: “Nhanh ngồi xuống, ăn đi.”

Quý Vân Tiêu ngồi lại, mỉm cười nhẹ: “Chị vừa nãy không nói là...”

Lâm Thiên Vi cắt ngang: “Cô là ai, bà giúp việc nấu cơm à?”

Quý Vân Tiêu nghiêm túc: “Nói thật, em muốn làm ‘bà giúp việc nấu cơm’ của chị, còn muốn nấu cho chị suốt đời nữa, Thiên Vi, hay chị cho nghỉ việc cô giúp việc nấu cơm đi? Để em thay thế.”

Lâm Thiên Vi tức giận: “Cô chẳng còn việc gì khác à?”

Quý Vân Tiêu: “Việc gì quan trọng bằng chị?”

Lâm Thiên Vi vẻ lãnh đạm: “Có thể có chút chí khí được không?”

Quý Vân Tiêu nhìn cô cười, Lâm Thiên Vi bất giác động lòng, cũng ngẩng mắt lên.

Hai người ánh mắt giao nhau giữa không trung.

Quý Vân Tiêu vừa ngồi đúng hướng nắng, gió từ cửa sổ thổi nhẹ, làm tóc cô vờn nhẹ, ánh sáng sớm mai phủ lên làn da ấm áp, Lâm Thiên Vi nhìn dung nhan ấy, tim đập loạn nhịp trong chốc lát.

Lâm Thiên Vi hạ mắt xuống, hàng mi đẹp như lông quạ rung lên nhẹ nhàng.

Lâm Thiên Vi lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không sa thải dì nấu cơm đâu.”

Cô nói tiếp: “Ăn cơm đi.”

Xong bữa sáng thịnh soạn đó, Lâm Thiên Vi đi làm, còn Quý Vân Tiêu đứng bên cửa sổ tiễn cô, đến khi bóng dáng cô khuất hẳn, cô mới gọi điện.

“Dì, cô có thể tới dọn dẹp được rồi.”

“Ừ”, hôm nay tôi có việc khác, tối nay vẫn là cô nấu cơm cho Thiên Vi.”

Quý Vân Tiêu thật sự bận rộn, cô tranh thủ ghé biệt thự nhà họ Lâm thăm Lâm Du Nhiên, dỗ Du Nhiên hơn một giờ, rồi lại vội vàng rời đi.

Trong lúc đó, Lâm Viên vẫn không chịu ra vẻ hòa nhã với Quý Vân Tiêu, còn dùng đủ loại câu nói để chọc cô, nhưng Quý Vân Tiêu hoàn toàn không để tâm, nhẹ nhàng hóa giải tất cả, như gió xuân tưới mưa.

Lâm Viên càng thêm tức giận.

Đợi đến khi xong việc, Quý Vân Tiêu mới thấy tin nhắn từ dì nấu cơm, nói rằng tối nay Lâm Thiên Vi không về ăn tối.

Không về sao?

Quý Vân Tiêu lái xe về, mở cửa, căn nhà tối om, đèn cũng tắt hết.

Cô lấy điện thoại ra, gọi cho Lâm Thiên Vi.

Bên kia một lúc lâu mới nghe máy.

“Có việc gì sao?” Lâm Thiên Vi giọng lạnh lùng.

Nhưng giọng Quý Vân Tiêu dịu dàng như nước: “Sao cô vẫn chưa về?”

Lâm Thiên Vi im lặng hai giây.

“Nếu cô muốn biết mật khẩu cửa, tôi nói cho.” Lâm Thiên Vi đọc mật khẩu ra.

“Mật khẩu à?” Quý Vân Tiêu nhướn mày, ấn điện thoại rồi lùi ra, đóng cửa lại.

Cô lùi ra, đứng lại trước cửa, hỏi Lâm Thiên Vi: “Nói lại lần nữa được không? Tôi vừa nãy không nghe rõ.”

Lâm Thiên Vi lặp lại một lần nữa.

Quý Vân Tiêu: “Ồ.”

Lâm Thiên Vi nghe thoáng tiếng mở cửa, liền hỏi: “Mở rồi hả?”

Quý Vân Tiêu: “Mở rồi.”

Lâm Thiên Vi: “Ừ, vậy tắt máy nhé.”

“Chờ đã,” Quý Vân Tiêu cười chặn cô lại, thẳng thắn nói: “Thật ra tôi đã biết mật khẩu rồi, vừa nãy đã vào trong rồi.”

Lâm Thiên Vi: “?”

Quý Vân Tiêu giải thích: “Hôm qua cô say, vân tay không đúng, tôi hỏi mật khẩu của cô để mở cửa rồi nhớ luôn.”

Lâm Thiên Vi: “.....”

Cô không biết nói gì, đành thốt: “Tùy đi.”

Rồi cô vẫn cúp điện thoại.

Quý Vân Tiêu gọi lại, cô cũng không nghe, cô chỉ nhận được tin nhắn thoại: “Khi nào cô về?”

Lâm Thiên Vi nhắn: 【Tôi không về nữa.】

Cô vẫn ở công ty, còn Kiều Hi ngồi trên ghế sofa lớn trong phòng cô, nét mặt khó tả.

Kiều Hi hỏi: “Sao cô lại nói mật khẩu cho cô ấy biết?”

Lâm Thiên Vi bình thản: “Không thể để cô ấy ngủ ngoài đường được chứ.”

Kiều Hi ôm trán: “Làm gì có chuyện cô ấy ngủ ngoài đường được?”

Lâm Thiên Vi nhíu mày, hơi bực mình, hờ hững: “Đằng nào cũng vậy rồi.”

Kiều Hi không hiểu nổi: “Cô bỏ trống nhà mình, cho Quý Vân Tiêu ngủ?”

Lâm Thiên Vi chỉnh lại cảm xúc: “Tôi có nhiều nhà mà.”

Kiều Hi giơ tay: “Điều đó quan trọng sao?”

Lâm Thiên Vi thêm vào: “Ờ đó cũng chẳng có bí mật kinh doanh gì, không sợ cô ấy lục lung tung.”

Kiều Hi ôm đầu: “Điều đó cũng không quan trọng chứ?”

Lâm Thiên Vi đã không muốn đáp lại nữa.

Nhưng Kiêu Hi tiếp tục: “Trong ký ức tôi, Lâm Thiên Vi không phải là người mềm lòng như vậy. Hồi đó mấy cổ đồng nhỏ của tập đoàn làm loạn, cô xử lý dứt khoát, ra tay nhanh gọn, bây giờ Quý Vân Tiêu tới nhà, ép buộc muốn sống chung với cô, cô không những không đuổi đi mà còn đưa mặt khẩu, rồi bỏ đi.”

“Tôi không bỏ đi,” Lâm Thiên Vi vẫn quanh co: “Tôi... tôi chỉ chán ở đó, muốn đổi chỗ khác thôi.”

Lời bào chữa quá kém cỏi, Kiêu Hi cũng chẳng buồn vạch trần.

Kiều Hi lắc đầu, không nhắc đến Quý Vân Tiêu nữa, chỉ đưa thiệp mời:

“Tiệc sinh nhật 70 tuổi của bà Lưu, Tổng giám đốc nhớ đến tham dự nhé.”

Bà Lưu này có đức cao vọng trọng, cũng là giáo viên âm nhạc của mẹ Lâm Thiên Vi, Lâm Viên, nên chắc chắn cô sẽ tham dự.

Cô chuẩn bị quà đầy đủ, đúng giờ có mặt, không ngờ Quý Vân Tiêu cũng tới.

Quý Vân Tiêu sao lại có mặt ở đây?

Theo lý, không ai gửi thiệp mời cho cô ấy.

Hội trường tiệc được trang trí lộng lẫy, nhìn không thấy tận cùng, các nhân vật danh tiếng tụ hội, trò chuyện, chào hỏi, đâu đâu cũng là hương áo, tiếng cười duyên dáng.

Nhân viên phục vụ chạy qua chạy lại, dễ làm rối mắt, nhưng Lâm Thiên Vi vẫn nhìn thấy chính xác bóng dáng Quý Vân Tiêu.

Hôm nay cô ấy mặc váy xanh bầu trời đầy sao, dạng quây ngực, để lộ xương quai xanh đẹp, eo thon được đính đá, váy xòe nhẹ như sương mù, nền váy tinh tế, điểm những chi tiết lấp lánh.

Không phải ai cũng diện được kiểu váy này, nhưng Quý Vân Tiêu mặc hợp tuyệt đối.

Chiếc váy xanh trên người cô như ngân hà rộng lớn, như biển sao mênh mông.

Ngân hà lấp lánh, biển sao rực rỡ.

Quý Vân Tiêu thật chói sáng.

Lâm Thiên Vi nhìn một lúc, hơi sửng lại.

Rồi Quý Vân Tiêu mỉm cười rạng rỡ, giơ ly chào từ xa, Lâm Thiên Vi mới tỉnh lại.

Hôm nay cô ấy đánh son đỏ nâu ánh vàng, môi mở ra khép lại, vừa đủ mê hoặc lòng người.

Nhưng khoảng cách quá xa, Lâm Thiên Vi không nghe được giọng nói, chỉ đoán qua hình dáng môi.

Quý Vân Tiêu hẳn gọi: “Cô.”

Lâm Thiên Vi quay đi, không nhìn nữa.

Tai cô hơi nóng, trong lòng nghĩ, Quý Vân Tiêu thật khó chịu.

Kiều Hi nhìn Quý Vân Tiêu cũng giật mình.

Hôm nay Quý Vân Tiêu đẹp quá, cô đứng ở đâu là nơi đó thành tâm điểm, một số người chưa nhận ra còn đến hỏi han, hỏi cô tiểu thư kia là ai, Kiều Hi vừa ngạc nhiên vừa phức tạp trong lòng, đáp: “Đó là vợ của Tổng giám đốc Lâm, Quý Vân Tiêu.”

Người hỏi há hốc miệng: “Thật sao? Trông như lột xác hoàn toàn vậy.”

Lâm Thiên Vi cũng đang tiếp khách với thái độ lịch sự, giữ khoảng cách, nhưng tranh lúc rảnh, cô vẫn gọi Kiều Hi lại, nói: “Giúp tôi để mắt tới Quý Vân Tiêu.”

“Cô ấy hôm nay thực sự quá xinh,” Kiều Hi bước tới nhỏ giọng hỏi: “Cô sợ người khác quyến rũ cô ấy, nên nhờ tôi trông chứ?”

Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm: “Cô ấy không hiểu lễ nghi tiệc tùng, lần trước còn gây chuyện cười. Tôi chỉ nhờ cô xem giúp, đừng để cô ấy làm chuyện quá quắt.”

Kiều Hi: “Được thôi.”

Nhưng hôm nay Quý Vân Tiêu không những không gây rối, còn cực kỳ đoan trang, cô trang điểm như vậy, tất nhiên nhiều người đến trò chuyện, nhưng cô đều xử lý nhẹ nhàng.

Kiều Hi hỏi: “Ồn chứ?”

Quý Vân Tiêu ngồi trên sofa, tư thế thoải mái, chân bắt chéo, nhưng vẫn toát lên vẻ cao quý, xinh đẹp, không chê vào đâu được.

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Danh xưng vợ tôi thật hữu dụng, vừa nói là vợ Lâm Thiên Vi, mấy anh muốn xin số liền lẳng lặng rút lui.”

Kiều Hi cười: “Thiên Vi còn nhờ tôi để mắt tới cô nữa.”

Quý Vân Tiêu ánh mắt sáng lên: “Cô ấy lo cho tôi sao?”

Kiều Hi nói thật: “Cô ấy nhờ tôi để mắt tới cô, phòng cô gây ra chuyện cười nữa.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Không có đâu.”

Nói chuyện giữa chừng, Lâm Viên cũng vào hội trường, đi cùng là Quý Lưu Lưu và một cô gái tóc dài khác.

Quý Vân Tiêu không nhận ra, liền hỏi: “Người kia là ai?”

“Nghiêm Lộ Lộ,” Kiều Hi nói, “là đệ tử xuất sắc của dì Lâm Viên, cũng là bạn thân của Quý Lưu Lưu.”

“VẬY À.” Ánh mắt Quý Vân Tiêu hơi tối đi.

Cô nhớ ra, trong cuốn tiểu thuyết đó đúng là có nhân vật Nghiêm Lộ Lộ, và Nghiêm Lộ Lộ này cũng là kẻ si mê Lâm Thiên Vi.

“Lập tức xuất hiện hai đối thủ tình trường sao.” Quý Vân Tiêu đứng lên, tặc lưỡi một cái.

Kiều Hi: “Đối thủ tình trường gì?”

Quý Vân Tiêu không nói gì, tiến thẳng về phía Lâm Viên.

Lâm Viên không chú ý đến sự tiến gần của Quý Vân Tiêu, vẫn nắm tay Nghiêm Lộ Lộ mà nói: “Lộ Lộ, con thật sự rất xuất sắc, nếu hỏi đó người cười Thiên Vi nhà chúng ta là con thì tốt biết mấy.”

Quý Vân Tiêu lười biếng ngắt lời, gọi một tiếng: “Mẹ.”

Lâm Viên giật mình, lập tức không vui: “Cô đến đây làm gì? Đây là tiệc mừng thọ của cô giáo tôi!”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Con biết mà.”

Lâm Viên suýt nổi giận đến mức ngã nhào, chỉ vào mũi Quý Vân Tiêu, giọng run hỏi: “Có phải Thiên Vi nhà chúng ta dẫn cô vào không? Cô ấy càng ngày càng quá quắt rồi!”

Nói xong, Lâm Viên định đi tìm Lâm Thiên Vi để hỏi rõ, Quý Lưu Lưu muốn ngăn cũng không kịp, đành quay sang Quý Vân Tiêu, gọi: “Chị.”

Quý Vân Tiêu không thèm để ý.

Cô chỉ nhìn Nghiêm Lộ Lộ.

Quý Vân Tiêu chủ động chào: “Xin chào.”

Nghiêm Lộ Lộ ánh mắt đầy phòng bị và thù địch, lời nói cũng thẳng thừng: “Đừng giả thân mặt với tôi.”

Quý Vân Tiêu khẽ nhếch môi.

Cũng khá thú vị.

Thực ra Nghiêm Lộ Lộ cũng đang quan sát Quý Vân Tiêu, người trước mắt cô quả thực khác xa tưởng tượng.

Bầu không khí tạm thời căng thẳng, nhưng Quý Vân Tiêu nửa cười hỏi: “Tôi nhớ, Nghiêm cô sẽ đánh đàn khổng hồ, phải không?”

**箜篌 (khổng hồ): là một loại đàn cổ truyền Trung Quốc, thuộc họ đàn hạc đứng (vertical harp), có từ thời cổ đại.*

Quý Lưu Lưu ở bên nói: “Đúng, Lộ Lộ rất giỏi, dì Lâm Viên còn là giáo viên hướng dẫn của Lộ Lộ.”

“Giỏi gì chứ, có mỗi việc đánh đàn khổng hồ thôi mà?” Quý Vân Tiêu đổi giọng, còn làm bộ trêu ghẹo, nói lơ đãng: “Đánh khổng hồ đơn giản lắm, có tay là được rồi.”

Nghiêm Lộ Lộ: “?”

Quý Lưu Lưu nhìn biểu cảm của Lộ Lộ, lặn mắt một cái rồi nói: “Chị, sao chị có thể nói vậy, vài hôm trước khi Lộ Lộ biểu diễn ở Liên hoan Âm nhạc Quốc tế...”

Quý Vân Tiêu không kiên nhẫn nghe hết, ngắt lời: “Có gì ghê gớm không? Chỉ là đánh đàn khổng hồ ở Liên hoan Âm nhạc Quốc tế thôi mà? Tôi cũng làm được.”

Nói xong, Quý Vân Tiêu quay người bỏ đi.

Nghiêm Lộ Lộ nổi cáu, hỏi bạn thân Quý Lưu Lưu: “Cô ấy thật sự biết hay chỉ đang giả vờ?”

Quý Lưu Lưu lắc đầu.

Cô nói nhỏ: “Tôi không biết, Quý Vân Tiêu trước đây chắc chắn không làm được, nhưng bây giờ... bây giờ tôi không dám chắc, cô ấy quả thực khác xưa rồi.”

Gương mặt trong sáng của Quý Lưu Lưu đầy vẻ hoang mang, tự nhủ: “Trước đây cô ấy không dám lái xe, bây giờ lại dám. Hôm qua trò chuyện với dì Lâm Viên, dì còn nói Quý Vân Tiêu nấu món Trung rất ngon...”

Nghiêm Lộ Lộ nhảy vào từ khóa: “Món Trung?”

Nghiêm Lộ Lộ hỏi: “Ý cô là Quý Vân Tiêu biết nấu ăn?”

“Ừ,” Quý Lưu Lưu nhẹ giọng: “Chuyện vài hôm trước, cô ấy trực tiếp làm món cá chim kiểu sóc cho Tiểu Du Nhiên, khiến Tiểu Du Nhiên nhớ mãi hương vị đó.”

Nghiêm Lộ Lộ đã hình dung ra, liền chế giễu: “Nếu thật sự có trình độ đánh đàn, chắc chắn sẽ chú ý dưỡng tay, sao có thể đi nấu ăn? Tôi chưa từng thấy ai vừa là nhạc công vừa là đầu bếp cả.”

Quý Lưu Lưu suy nghĩ, vẫn thận trọng: “Hay là chúng ta lại đến thử xem sao?”

Nghiêm Lộ Lộ: “Được, cũng được.”

Nghiêm Lộ Lộ tiến đến trước mặt Quý Vân Tiêu, thẳng thừng nói: “Hỏi cô một câu.”

Quý Vân Tiêu nhấp nhấp ly rượu: “Cô hỏi đi.”

Nghiêm Lộ Lộ: “Khổng hồ là dây đơn hay dây đôi?”

Quý Vân Tiêu tự tin đáp: “Không phải dây đơn thì là dây đôi thôi.”

Trong mắt Nghiêm Lộ Lộ lóe lên vẻ khinh bỉ, khiêu khích: “Cô không thể không biết chứ?”

Quý Vân Tiêu trên mặt hiện chút bối rối vừa đủ, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nói: “Tất nhiên có cả dây đơn lẫn dây đôi.”

Nghiêm Lộ Lộ ngay lập tức bật cười chế giễu.

Quý Lưu Lưu cũng không nhịn được mà cười.

Quý Vân Tiêu vẫn lý lẽ: “Chẳng phải vậy sao?”

Nghiêm Lộ Lộ và Quý Lưu Lưu nhìn nhau một cái, nắm tay nhau rút đi.

Không ai để ý, và sau khi họ rời đi, Quý Vân Tiêu nhướng mày, thông thả nhấp một ngụm rượu đỏ.

Còn Nghiêm Lộ Lộ đi được một đoạn thì cười lạnh: “Quả nhiên Quý Vân Tiêu chỉ đang giả vờ, cô ta chẳng hiểu gì cả.”

Quý Lưu Lưu cũng nói: “Có lẽ tôi đã đánh giá cô ấy quá cao.”

Nghiêm Lộ Lộ mặt lộ vẻ mỉa mai: “Ghét nhất loại người này, rõ ràng là một kẻ vô dụng, chẳng có chút khả năng nào, còn thích giả vờ, không biết vẫn tỏ ra biết, lát nữa xem tôi sẽ xử lý cô ta thế nào.”

Quý Lưu Lưu không khỏi háo hức: “Cô định làm gì?”

Nghiêm Lộ Lộ nói: “Cứ nhìn là biết.”

Khi tiệc chính thức bắt đầu, Bà Lưu cuối cùng xuất hiện, mặc váy đỏ rực rỡ, chống gậy trò chuyện với mọi người.

Buổi tiệc sinh nhật trang trọng, tất nhiên không thể thiếu tiết mục biểu diễn. Ban đầu Nghiêm Lộ Lộ cũng định lên sân khấu chơi một bản nhạc, nhưng khi khổng hồ được mang ra, cô ngẩng cao đầu, liếc sang bên cạnh Quý Vân Tiêu.

Nghiêm Lộ Lộ nói: “Tiểu thư nhà Quý vừa nói, đánh khổng hồ đơn giản, cô ấy cũng làm được, vậy tôi muốn nhường cơ hội biểu diễn này cho cô ấy.”

Quý Vân Tiêu được nhận lại gia tộc Quý chưa đầy nửa năm, đã gây không ít chuyện cười, dù hôm nay cô trang điểm nổi bật, phong thái gần như hoàn hảo, nhưng vì quá khứ, vẫn ít người tin tưởng.

Em gái Quý Hồng Hải, tức cô ruột Quý Vân Tiêu, còn tới hòa giải: “Vân Tiêu chỉ nói đùa thôi, cô ấy làm gì biết đánh khổng hồ đâu? Lộ Lộ, đừng để bụng...”

Quý Vân Tiêu nhìn Lâm Thiên Vi không xa, nụ cười dịu dàng, ánh mắt sâu thẳm: “Tôi thật sự đã học khổng hồ một thời gian, chơi cũng khá ổn.”

Cô quay sang Nghiêm Lộ Lộ, nghiêm túc nói: “Cô thật sự muốn nhường cơ hội này cho tôi sao?”

Nhìn vào ánh mắt nhẹ nhàng ấy, Nghiêm Lộ Lộ trong lòng bỗng chấn động, lạ lùng cảm thấy bối rối và hơi hồi hận.

Cảm giác như đột nhiên bị dắt mũi một cách phi lý.

Nhưng làm sao có thể nhỉ? Quý Vân Tiêu thậm chí còn không biết khổng hồ là dây đôi.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Người phụ nữ trung niên tóc ngắn, dìu Bà Lưu, hơi cúi người lại, khẽ thì thầm vài câu vào tai Bà Lưu, ngay sau đó, vị nghệ sĩ danh tiếng ấy mỉm cười, ánh mắt hiền từ nói: “Hãy để tiểu thư Quý thử lên chơi xem.”

Mọi ánh mắt đều dồn về phía Quý Vân Tiêu, cô chỉ nhếch môi cười, rồi thong thả bước lên sân khấu.

Chương 20

Chương 20

Không ai có thể rời mắt khỏi Quý Vân Tiêu.

Đèn chùm pha lê trên trần vốn đã lộng lẫy rực rỡ, nhưng Quý Vân Tiêu trong chiếc váy bầu trời sao lại còn sáng chói hơn cả nó.

Dù trở thành tâm điểm của tiệc, Quý Vân Tiêu vẫn ung dung tự tại, hành động chuẩn mực, khi ngồi xuống, khí chất kiêu hãnh khiến những người vốn không tin tưởng cô cũng tràn đầy kỳ vọng.

“Quý Vân Tiêu thật sự biết chơi khổng hồ sao?” Giang Hi một lần nữa sửng sờ.

Lâm Thiên Vi định nói rằng mình không rõ, nhưng Quý Vân Tiêu lại nhìn cô, mỉm cười nhẹ.

Người Lâm Thiên Vi bỗng an tâm hẳn.

Cô tin chắc: “Cô ấy biết mà.”

Ngay cả những người bạn cũ của Lâm Viên cũng thán phục: “Con dâu cô thực sự khác xa xưa rồi.”

Nhưng Lâm Viên hoàn toàn không kiên nhẫn, còn đầy định kiến: “Quý Vân Tiêu biết gì về khổng hồ? Tôi đoán cô ấy lại sắp gây ra trò hề, tôi không muốn mất mặt vì người này.”

Nói xong, Lâm Viên định quay đi.

“Đợi đã.” Lâm Thiên Vi nắm vai mẹ.

Quý Vân Tiêu đến tiệc mừng thọ Bà Lưu rồi lên sân khấu chơi khổng hồ, hẳn là để thể hiện cho Lâm Viên thấy, đã đoán được ý định, Lâm Thiên Vi làm sao có thể để mẹ đi?

“Thiên Vi, con...” Lâm Viên còn chưa kịp nói hết câu thì phản biểu diễn của Quý Vân Tiêu đã bắt đầu.

Âm thanh trong trẻo, thanh thoát từ đầu ngón tay Quý Vân Tiêu tuôn chảy, ngay lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý.

Lâm Viên sửng sốt, hoàn toàn không dám tin người trên sân khấu chính là Quý Vân Tiêu.

Làm sao có thể là Quý Vân Tiêu chứ?

Không thể nào!

Không xa đó, gương mặt Nghiêm Lộ Lộ đã tái mét.

Cô học khổng hồ nhiều năm, bây giờ mới nhận ra, Quý Vân Tiêu không chỉ biết chơi khổng hồ mà khả năng còn vượt xa cô. (Editor: tác giả buff cỡ đó :v Vân Tiêu là doanh nhân th mà

khả năng thiết kế vs đánh đàn, công nghệ vượt qua các chuyên gia luôn tr, thà trước đó cho Lộ Lộ đạt giải nhất trong cuộc thi hay gì đi còn đỡ đặng này mẽ đi diễn ở Liên hội luôn cơ mà)

Dù khán giả phía dưới suy nghĩ đủ điều, Quý Vân Tiêu vẫn tập trung, dùng hai tay thuần thực gảy dây.

Âm vang trên sân khấu hòa quyện, nhịp điệu tiến triển thu hút người nghe.

Ngay cả Lâm Viên sau giây phút kinh ngạc cũng phải chăm chú lắng nghe.

Bản nhạc Quý Vân Tiêu chơi, Lâm Viên chưa từng nghe trước đó, nhưng rất du dương. Ban đầu thông thả, tựa ánh nắng ban mai chiếu qua, như đi dạo giữa núi sương mù, rồi dần sáng rực, nhịp điệu tăng lên, ngày càng hùng vĩ, đến đoạn cao trào, tràn đầy uy lực như sóng dồn, như ngàn quân đồng loạt tiến lên.

Thực sự rung động lòng người, khiến ai cũng nhớ đến câu thơ: “Côn Sơn ngọc vỡ, phượng kêu; Phù Dung khóc sương, hương lan cười.”

**昆山玉碎凤凰叫, 芙蓉泣露香兰笑: Câu thơ mô tả sự hài hòa giữa đẹp và bi, hùng vĩ và dịu dàng, gợi ra cảm giác vừa xúc động vừa mê hoặc, phù hợp để so sánh với màn biểu diễn khổng lồ của Quý Vân Tiêu – vừa làm người ta choáng ngợp vừa khiến lòng người rung động.*

Tất cả mọi người đều bị choáng ngợp, kể cả Lâm Viên.

Bà vốn nghĩ Quý Vân Tiêu sẽ gây xấu hổ, nào ngờ cô không những không làm xấu mặt, mà còn trình diễn một bản nhạc tuyệt đỉnh.

Lâm Viên sửng sốt đến mức không thể khép miệng lại.

Về âm nhạc, bà vốn là người có chuyên môn, nên không chỉ nghe thấy màn trình diễn của Quý Vân Tiêu như tiếng nhạc thiên thượng, mà còn thấy cô sử dụng thành thạo đủ loại kỹ thuật: rung âm, nhấn âm, hoa chỉ, hồi trợt... tất cả đều điêu luyện tuyệt hảo.

Đây tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều có thể luyện được.

Khi màn trình diễn của Quý Vân Tiêu kết thúc, tiếng vỗ tay trong hội trường vang dội rất lâu mới ngừng, Bà Lưu còn vỗ tay, mắt rưng rưng, thán phục: “Tuyệt quá, tuyệt quá, thật là lớp trẻ đáng nể mà.”

Quý Vân Tiêu cũng bước xuống sân khấu, đến trước Bà Lưu lễ phép nói vài câu chúc thọ.

Mọi người xung quanh dần tản đi, chỉ còn vài người thân cận đứng lại bên Bà Lưu.

Khi ngồi xuống, Bà Lưu vẫn không ngớt khen Quý Vân Tiêu, còn hỏi: “Đúng rồi, bản nhạc lúc nãy cô Quý chơi là gì vậy? Sao tôi chưa từng nghe bao giờ?”

Lúc này, người phụ nữ trung niên tóc ngắn vừa dìu Bà Lưu lúc này cười sảng khoái: “Mẹ, tất nhiên mẹ chưa nghe rồi, đây là bản nhạc do Vân Tiêu tự sáng tác, đặc biệt mang tới hôm nay để chúc thọ mẹ.”

Đây là con gái cả của Bà Lưu, tên là Lưu Chi.

Thấy cô giúp Quý Vân Tiêu nói chuyện, Lâm Thiên Vi không khỏi ngẩng mắt nhìn sang.

Bà Lưu nghe vậy vừa vui vừa ngạc nhiên: “Vân Tiêu còn biết sáng tác à?”

Quý Vân Tiêu khiêm tốn đáp: “Chỉ biết một chút thôi.”

Bà Lưu thốt lên: “Quả thật đáng nể.”

Bà gần đây cũng đang sáng tác nhạc, nhưng gặp chỗ khó hiểu, định tìm người trao đổi, đúng lúc Quý Vân Tiêu có khả năng, tất nhiên bà muốn trò chuyện với cô.

Quý Vân Tiêu gật đầu, còn nói: “Bà, cháu phải báo với vợ cháu trước đã.”

“Được, được.”

Bà Lưu nhìn Quý Vân Tiêu bước sang bên Lâm Thiên Vi, mới nhớ ra hỏi con gái cả: “Cô vợ của tiểu thư Quý này, chẳng lẽ chính là Thiên Vi nhà Viên Viên sao?”

Lưu Chi đáp: “Đúng vậy.”

Bà Lưu nghi hoặc, hạ giọng hỏi: “Tôi nhớ Viên Viên từng than phiền với tôi, nói rằng cô con dâu kia vừa ngu vừa dốt, chẳng học hành gì cả, đúng là đồ vô tích sự, hoàn toàn không xứng với Thiên Vi, vậy mà cô Quý này rõ ràng là người thông minh tú lệ.”

Lưu Chi cười nói: “Cái này con cũng không rõ, hay mẹ gọi thêm Lâm Viên lại hỏi thử?”

Đúng lúc Lâm Viên ở gần đó, Bà Lưu nhận lại gậy từ con gái, gõ nhẹ xuống sàn, nói to: “Viên Viên, đến đây với ta.”

Quý Vân Tiêu đã bước đến bên Lâm Thiên Vi, hơi nghiêng người, ánh mắt sáng rỡ như đang chờ được khen ngợi.

Cô hỏi Lâm Thiên Vi: “Màn trình diễn vừa rồi của em thế nào? Không làm chị xấu hổ chứ?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng đáp: “Thực sự là nổi bật hết cỡ.”

Gương mặt Quý Vân Tiêu được trang điểm càng thêm nổi bật, càng nhìn gần càng mê hoặc, Lâm Thiên Vi sợ bản thân sẽ mất tập trung khi đứng trước mặt cô, đành phải quay đi.

Nhưng khóe môi cô vẫn vô thức cong lên một chút.

“Chút nữa Bà Lưu còn muốn nói chuyện với em về bản nhạc, đợi em một chút nhé.” Quý Vân Tiêu từ phía sau nắm nhẹ lòng bàn tay cô, rồi thả ra.

Lâm Thiên Vi không trả lời, nhưng bản năng lại quay đầu nhìn.

Quý Vân Tiêu đứng dưới ánh đèn pha lê, vẫy tay với cô, còn mỉm cười nói: “Đợi tôi nhé.”

“Ừ.”

Giọng nói rất nhẹ, cũng không biết Quý Vân Tiêu có nghe thấy không.

Bên cạnh, Kiều Hi vẫn còn đang sững sờ.

Cho đến khi Lâm Thiên Vi nhìn theo Quý Vân Tiêu cùng mẹ là Lâm Viên và Bà Lưu rời đi, Kiều Hi mới nói: “Hôm nay Quý Vân Tiêu thật sự khiến người ta phải nhìn lại.”

Cô thật lòng hỏi Lâm Thiên Vi: “Vi Vi, vợ cậu có lẽ thật sự bị... linh hồn nhập rồi chứ? Hay là Quý Vân Tiêu có một cô em sinh đôi? Cô trước là em, cô này là chị? Hay ngược lại? Hoặc... trước giờ Quý Vân Tiêu chỉ đang giả ngu để hại người khác à?”

Lâm Thiên Vi đưa ra một khả năng khác: “Cậu có nghe về... nhân cách đôi chưa?”

Kiều Hi: “Hả?”

Lâm Thiên Vi hạ mắt, giọng thấp: “Chỉ là đoán thôi.”

Kiều Hi lo lắng: “Nếu là nhân cách đôi thì rắc rối rồi, vì không biết khi nào nhân cách kia sẽ xuất hiện. Tôi thật sự thích Quý Vân Tiêu hiện tại mà, tôi không muốn nhân cách khác của cô ấy xuất hiện...”

Lời Kiều Hi còn chưa dứt, bỗng cảm thấy một luồng gió lạnh rợn người, ngẩng đầu nhìn, thì thấy Lâm Thiên Vi nhướng mắt, tạt cho cô một ánh mắt sắc lạnh như băng.

Lâm Thiên Vi lạnh lùng cảnh cáo: “Không được thích cô ấy.”

Kiều Hi giơ tay xin hàng: “Ý tôi là... ngưỡng mộ thôi, hiểu chưa? Ngưỡng mộ kiểu thẳng thắn! Hơn nữa nếu mà phải nói thích thì tôi cũng thích cậu hơn nhiều, Vi Vi à.”

Lâm Thiên Vi vẫn không mấy vui vẻ.

Kiều Hi cười: “Tôi vừa nãy chỉ nói bâng quơ thôi mà.”

Lâm Thiên Vi nói: “Nói bâng quơ cũng không được.”

Kiều Hi: “Được, được, được.”

Thực ra trong lòng Lâm Thiên Vi rất rõ, cô chỉ có thể ngăn được Kiều Hi mà thôi.

Quý Vân Tiêu hiện tại xuất sắc như vậy, chắc chắn sẽ thu hút vô số nam thanh nữ tú, cô không thể ngăn, cũng không có lý do để ngăn.

Chỉ nghĩ đến đó thôi, Lâm Thiên Vi đã cảm thấy cực kỳ bức bối.

“Tôi ra cửa hít thở chút không khí.”

Cô tách khỏi Kiều Hi, đi một mình ra sân vườn, cách hội trường không xa, nơi đây vẫn sáng trưng ánh đèn.

Khi cô đang rối bời trong lòng, bỗng từ phía sau truyền tới một tiếng gọi: “Thiên Vi chị!”

Lâm Thiên Vi quay lại, chưa kịp nhìn rõ, thì Nghiêm Lộc Lộc đã lao tới, ôm lấy cánh tay cô và khóc nức nở:

“Ụ ụ ụ ụ ụ! Thiên Vi chị! Vợ chị tính kể tôi... chính là Quý Vân Tiêu đó... cô ấy tính kể tôi! Cô ấy tính kể tôi!”

.....

Bà lão cuối cùng cũng đã có tuổi, sức lực có hạn, sau khi cùng Quý Vân Tiêu nghiên cứu bản nhạc hơn nửa tiếng, bà bắt đầu mệt mỏi, Quý Vân Tiêu liền dịu dàng nói: “Bà ơi, bà nghỉ ngơi sớm đi, để hôm khác cháu lại tới thăm.”

“Được, được.” Bà lão nhìn Quý Vân Tiêu với ánh mắt hiền từ, cười rất hòa nhã, nhưng khi quay sang nhìn người đệ tử thân yêu, bà giờ gậy lên, gõ mạnh một cái.

Bà gọi cô: “Viên Viên, đến đây với ta.”

Cô như quả cà tím bị sương đánh ướt, cả người héo rũ, nhưng vẫn tiến tới trước mặt bà lão, lễ phép hỏi: “Thưa cô, cô có chỉ thị gì ạ?”

“Ta có chỉ thị gì đâu?” bà lão nghiêm giọng trách mắng cô: “Ta chỉ muốn nói với con, sau này hãy đối tốt với Vân Tiêu hơn một chút, đứa trẻ này thông minh tuyệt đỉnh, trình độ cao, vậy mà con lại bịa đặt, phỉ báng, nói rằng cô ấy chẳng ra gì, ngu ngốc như lợn.”

Cô muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Bà lão tiếp tục gõ gậy, hỏi: “Con muốn nói gì?”

Cô cúi đầu nghe mắng: “Cô... cô nói đúng, con sai rồi ạ.”

“Đó mới là đứa trẻ ngoan.” Bà lão vỗ nhẹ vào đầu cô, rồi cho cô đi.

Ra ngoài, cô đứng ở hành lang dài, nhìn người phụ nữ lộng lẫy bên cạnh, lòng không khỏi phức tạp.

Quý Vân Tiêu vẫn bình tĩnh, tiến tới hỏi: “Mẹ, có cần con đưa mẹ về không?”

Cô khó nhọc mở miệng: “Con...”

“Ừ?”

“Thôi, không cần đâu.” Cô lắc đầu, nuốt hết những lời vừa định nói, về mặt khó tả, chỉ nói: “Ta tự về được.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Vậy mẹ đi cẩn thận nhé.”

Sau khi cô rời đi, Lưu Chi bước tới cửa sổ, đưa cho Quý Vân Tiêu một điều thuốc nữ.

Quý Vân Tiêu từ chối.

Lưu Chi nhướn mày: “Không hút à?”

Quý Vân Tiêu thẳng thắn nói: “Chút nữa còn gặp vợ tôi, cô ấy không thích mùi khói thuốc.”

Nghe vậy, Lưu Chi rút lại tay định châm thuốc, đồng thời cắt luôn bật lửa.

Một lúc sau, có nhân viên phục vụ đi qua, Quý Vân Tiêu gọi người đó mang tới hai ly rượu.

Không lâu, nhân viên phục vụ mang tới hai ly whisky màu hổ phách đậm.

Quý Vân Tiêu chạm ly với Lưu Chi, mắt hơi cong: “Hôm nay cảm ơn chị nhiều nhé.”

“Không có gì đâu.” Lưu Chi cười.

Lưu Chi nói: “Tuy tôi không hiểu nhiều về âm nhạc, nhưng nhìn thái độ của mẹ tôi, rõ ràng cô có năng khiếu trong lĩnh vực này.”

“Cũng bình thường thôi,” Quý Vân Tiêu cười: “Thực ra tôi còn có năng khiếu trong việc thưởng thức rượu mạnh nữa, có dịp sẽ cùng uống với chị.”

Lưu Chi nhìn cô: “Rất cuộc cô làm thế nào được vậy?”

Lưu Chi thở dài: “Khổng hồ và lập trình máy tính, hai lĩnh vực hoàn toàn khác nhau, cô đều thông thạo hết.”

Lưu Chi ánh mắt như đèn pha, nhìn cô chăm chú: “Đôi khi tôi tự hỏi, Vân Tiêu, cô thật sự chỉ mới hai mươi tuổi sao?”

Quý Vân Tiêu lười biếng cười:

Thực ra cô đã ba mươi tuổi rồi.

Khi hai mươi tuổi, cô cũng đã làm được không ít việc, nhận được vô số khen ngợi, nhưng vẫn chưa đạt tới mức này.

“Chị biết về cha mẹ nuôi của tôi chứ?” Quý Vân Tiêu bình thản hỏi.

Lưu Chi đáp: “Tôi có nghe sơ sơ.”

Quý Vân Tiêu từ tốn nói: “Một người là tiến sĩ khối ngành xã hội, một người là tiến sĩ khối ngành tự nhiên.”

Lưu Chi: “Thảo nào.”

Hai người trò chuyện thêm một lúc, Quý Vân Tiêu thấy thời gian cũng vừa đủ, liền nói định ra về.

Sau khi cô rời đi, trợ lý của Lưu Chi tới hỏi: “Lưu tổng, cô Quý có vấn đề gì không?”

Lưu Chi thở dài: “Cô ấy quá phi phàm.”

Trợ lý bối rối: “Đây là vấn đề sao?”

“Dĩ nhiên không,” Lưu Chi lại lấy bật lửa, châm thuốc và nói: “Anh phải tin rằng trên đời thực sự tồn tại thiên tài.”

“Ồ,” trợ lý gật đầu, “chỉ cần không phải là người đối thủ gửi tới, vậy thì vẫn có thể hợp tác tiếp.”

.....

Quý Vân Tiêu vừa bước tới sân sáng rực, đã thấy Nghiêm Lộ Lộ dựa vào cánh tay của Lâm Thiên Vi mà khóc lóc.

Cô thiên nga kiêu ngạo và hiếu thắng vừa nãy, giờ đây lại như chim cút, cúi gằm đầu, nói chuyện còn nghẹn ngào: “Ư...Ư...Ư...Ư...Ư...Thiên Thiên chị... Quý Vân Tiêu đã tính kế với em, Quý Vân Tiêu cô ấy tính kế em...”

Quý Vân Tiêu: “.....”

Cô cảm thấy một chút ghen tỵ.

Cô cũng muốn được áp vào cánh tay mềm mại thơm tho của vợ.

Cánh tay vợ trắng và đẹp như vậy, áp vào chắc chắn rất dễ chịu phải không?

Quý Vân Tiêu muốn đập người.

Cô bước nhanh tới gần, bỗng nhiên hỏi: “Đang làm gì vậy hả?”

Lâm Thiên Vi cũng nhìn về phía cô.

Khoảnh khắc hai ánh mắt gặp nhau, Lâm Thiên Vi phản xạ muốn rút tay, nhưng Nghiêm Lộ ôm rất chặt, cô hoàn toàn không thể rút ra.

Còn Nghiêm Lộ Lộ liếc Quý Vân Tiêu một cái, khóc càng to hơn nữa.

“Ư...Ư...Ư...Ư...Ư...Thiên Thiên chị... làm ơn đứng ra giúp em! Chị nhất định phải đứng ra giúp em...”

Quý Vân Tiêu đau đầu vì tiếng ồn ào.

Nghiêm Lộ Lộ vừa nãy còn hống hách trước mặt cô, cô không ngờ khi gặp Lâm Thiên Vi, Nghiêm Lộ Lộ lại biến thành kiểu người này.

Thêm nữa, vợ cô tuy lạnh ngoài mặt nhưng trong lòng lại nóng, lại càng không chịu được người quen khóc trước mặt mình, quả nhiên Lâm Thiên Vi đã nhú mày, nhìn cô hỏi: “Cô... rốt cuộc đã làm gì vậy?”

Nghiêm Lộ Lộ vẫn khóc đến thở không ra hơi, hoàn toàn không nói nên lời.

Quý Vân Tiêu: “Tôi...”

Cô không biết nên nói thế nào.

Tuy nhiên, chưa chờ Quý Vân Tiêu mở lời, bên cạnh, Quý Lưu Lưu đã như đổ đậu, kể hết mọi chuyện vừa rồi một cách ào ạt.

Tất nhiên, lời này từ miệng Quý Lưu Lưu thốt ra, không tránh khỏi phải thêm thắt vài chi tiết cho sinh động.

Quý Vân Tiêu nghe vậy không khỏi nhú mày.

Cô gái cùng cha khác mẹ này, suy nghĩ thật quá nhiều.

Nhưng cũng không đủ thông minh.

Quý Lưu Lưu vẫn còn giả vờ yếu ớt mà nói: “Nhìn lúc Vân Tiêu chị chơi khúc cầm hồ vừa nãy, tay nghề điêu luyện như vậy, rõ ràng là rất giỏi, nhưng khi Lộ Lộ hỏi chị ấy một câu cơ bản nhất, chị ấy lại cố tình đưa ra đáp án sai.”

Nghiêm Lộ Lộ tiếp tục khóc hu hu, còn đưa tay chỉ vào Quý Vân Tiêu mà nói: “Chị ấy cố tình hại em, muốn em nhường cơ hội biểu diễn cho chị ấy!”

Quý Vân Tiêu nhân lúc cô ấy lơ là, nhanh tay kéo cô ra, rồi lấy khăn giấy lau đi những giọt nước mắt còn sót lại trên cánh tay trắng như ngọc.

“Thiên Vi chị...”

Nghiêm Lộ Lộ vẫn muốn lao tới, nhưng lần này Quý Vân Tiêu trực tiếp chặn trước Lâm Thiên Vi.

Cô nhướn đôi mắt đẹp lên, ánh nhìn sắc bén: “Nói chuyện đằng hoàng, đừng ôm vợ tôi.”

Nghiêm Lộ Lộ hét lại: “Em đã nói hết rồi! Chị hãm hại em! Cướp mất cơ hội em lên sân khấu biểu diễn!”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng nói: “Cô ấy không cần làm vậy.”

Quý Lưu Lưu tưởng mình nghe nhầm: “Cái gì?”

Nghiêm Lộ Lộ khóc nức nở, như thể uất ức đến chết đi được: “Thiên Vi chị, chị ấy bày trò hại em như vậy, sao chị còn nói tốt cho chị ấy?”

Lâm Thiên Vi sắc mặt bình thản: “Tôi không nói tốt cho cô ấy, tôi chỉ nói sự thật.”

Nhìn thấy Lưu Chi đứng ra nói hộ Quý Vân Tiêu, Lâm Thiên Vi đã hiểu ra, Quý Vân Tiêu đã chuẩn bị từ trước.

Hơn nữa, Lưu Chi là một thương nhân, không thể vô cớ giúp Quý Vân Tiêu, chắc chắn là có mục đích lợi ích.

Những ngày này Quý Vân Tiêu bận rộn, liên lạc với cô ít đi, có lẽ cũng vì chuyện này.

Bên cạnh, Quý Vân Tiêu khi Lâm Thiên Vi mở miệng thì không giấu nổi nụ cười, cô tiến lại gần Lâm Thiên Vi hơn, ánh mắt cong cong, giọng điệu ngọt ngào: “Vẫn là vợ tôi hiểu tôi nhất.”

Nghiêm Lộ Lộ sắp phát điên: “Quý Vân Tiêu! Sao chị còn thể hiện tình cảm ngay trước mặt em vậy! Chị không biết xấu hổ à?”

Lâm Thiên Vi bị ồn ào làm đầu óc ù ù, đưa tay dùng một ngón chạm vào cánh tay Quý Vân Tiêu, nhỏ giọng: “Giải thích với cô ấy đi.”

Quý Vân Tiêu bị chạm đến run rẩy cả người.

Cô thực sự thích Lâm Thiên Vi chủ động chạm vào mình.

Nhưng khi đối mặt với Nghiêm Lộ Lộ, Quý Vân Tiêu vẫn thấy bất lực, nhưng vợ đã dặn, cô vẫn mở lời: “Em không hề muốn cướp cơ hội của cô.”

Nghiêm Lộ Lộ không nghe lý lẽ: “Em chính là cướp mất cơ hội của tôi!”

“Đúng vậy,” Quý Lưu Lưu dịu Nghiêm Lộ Lộ, mềm nhũn nói: “Hôm nay cô tuy tỏa sáng, nhưng những tràng pháo tay, những lời khen ngợi, vốn dĩ đều nên thuộc về Lộ Lộ.”

Quý Vân Tiêu nhìn Nghiêm Lộ Lộ khóc sưng mắt, thấy cũng buồn cười: “Cô không nghĩ nếu không nhường cơ hội, tôi tối nay sẽ không lên sân khấu sao?”

Nghiêm Lộ Lộ trợn mắt đỏ hoe: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Quý Vân Tiêu bình tĩnh đáp: “Tôi đã liên lạc với cô Lưu Chi từ trước rồi.”

Cô thừa nhận, cô đã diễn trò với Nghiêm Lộ Lộ và Quý Lưu Lưu.

Nhưng đó chỉ là vì rảnh rồi muốn trêu hai cô gái nhỏ thôi.

Hôm nay cô ấy nhất định phải lên sân khấu biểu diễn khúc cảm hồ. Những ngày này, Lâm Viên luôn coi thường cô, cô cần một cơ hội để thay đổi cái nhìn của Lâm Viên, và tiệc mừng thọ 70 tuổi của bà Lưu – người mà Lâm Viên kính trọng nhất và cũng là thầy của cô – chính là thời điểm tốt nhất.

Nghiêm Lộ Lộ cáo buộc cô tính toán, nhưng thực ra không hề có.

Rốt cuộc, việc Nghiêm Lộ Lộ “nhường cơ hội cho cô ấy” vốn không thể kiểm soát và còn mang tính ngẫu nhiên, trong khi cô cần một kế hoạch tuyệt đối an toàn.

Hơn nữa, cô hoàn toàn không ngờ Nghiêm Lộ Lộ sẽ xuất hiện, kế hoạch của cô là nhờ Lưu Chi sắp xếp, nên dù Nghiêm Lộ Lộ không đột ngột nhường cơ hội, cô vẫn có thể lên sân khấu.

Bởi vì cô đã bàn bạc với Lưu Chi trước rồi.

Nghiêm Lộ Lộ có lẽ hiểu ra, nhưng vẫn không cam tâm, luống cuống bám víu: “Nhưng lúc đó cô nói gì, khúc cảm hồ chỉ cần có tay là được, cô lên cũng được, lại còn cố tình giả vờ không biết cảm hồ là đàn hai hàng dây, chẳng phải là dẫn dắt em sao...”

“Cô nghĩ tôi dẫn dắt cô cái gì?” Quý Vân Tiêu chế giễu: “Nếu tôi thật sự muốn hại cô, có hàng vạn cách, tôi có thể làm cô khóc cũng khóc không ra.”

Quý Vân Tiêu trực tiếp vạch trần cô: “Hơn nữa, nếu không phải cô muốn hại tôi, có xảy ra kết quả này không? Nghiêm tiểu thư, nói trắng ra, cô chỉ muốn tôi lên sân khấu để bị bề mặt, không ngờ tôi thật sự có khả năng, khiến cô mất bình tĩnh, còn dám sửa vô dụng trước mặt vợ tôi.”

Quý Vân Tiêu không biểu lộ cảm xúc, nói: “Cũng thật buồn cười.”

Nghiêm Lộ Lộ đờ người vài giây, sau đó khóc nức nở đến mức thiên hạ kinh sợ, ma quỷ cũng phải thương hại.

Quý Vân Tiêu che tai Lâm Thiên Vi, hoàn toàn mất kiên nhẫn: “Chúng ta đi thôi, đừng để ý cô ta.”

Lâm Thiên Vi lại kéo tay cô xuống, thấp giọng nói: “Để cô ấy đừng khóc nữa.”

Quý Vân Tiêu phần nào hiểu ra.

Trong sách nói, nhà Nghiêm và nhà Lâm vốn là bạn lâu năm. Khi nhà Lâm gặp chuyện, bố mẹ Nghiêm Lộ Lộ đã tận tâm giúp đỡ rất nhiều, có lẽ đó là lý do Nghiêm Lộ Lộ có thể ôm cánh tay Lâm Thiên Vi mà khóc.

Quý Vân Tiêu: “Được thôi.”

Cô nhú mày, tiến lại nói với Nghiêm Lộ Lộ: “Đừng khóc nữa.”

Nghiêm Lộ Lộ hoàn toàn không nghe.

Quý Vân Tiêu lại nói: “Nói thật, cô không lên sân khấu biểu diễn là điều tốt.”

Tiếng khóc của Nghiêm Lộ Lộ nhỏ đi một chút, hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì dù sao tôi cũng sẽ lên biểu diễn. Dù cô lên trước hay sau, chỉ cần cô đã biểu diễn, cô sẽ không tránh khỏi bị so sánh, trở thành vật nền cho tôi.” Quý Vân Tiêu nhẹ nhàng nói: “Như vậy, cô chẳng phải còn khổ hơn sao?”

Nghiêm Lộ Lộ nghĩ một lúc, hình như cũng đúng thật.

Quý Vân Tiêu vỗ nhẹ lên đầu cô: “Vậy giờ như thế chẳng phải tốt sao?”

Cô nhìn tình địch không vừa mắt, nhưng cũng không quá để ý.

Rốt cuộc, dù là Nghiêm Lộ Lộ hay Quý Liễu Liễu, trong mắt cô cũng chẳng có mấy mối đe dọa.

Cô lười để tâm đến những cô gái nhỏ kiểu này.

Nghiêm Lộ Lộ bị cô vỗ sau gáy, mặt đỏ bừng một cách khó hiểu, nhưng cuối cùng cũng không khóc nữa, chỉ thốt ra một đồng lời lẽ vô lý hận thù với Quý Vân Tiêu, rồi rời đi.

Quý Liễu Liễu vừa tiếc nuôi lại bất lực, đành theo sau.

Trong sân rộng chỉ còn lại Quý Vân Tiêu và Lâm Thiên Vi.

Địa điểm tiệc mừng thọ là một trang viên ngoại ô, trong trang viên có núi, có nước, đá tảng chập chùng, cảnh vật vô cùng tao nhã.

Vừa lúc Quý Vân Tiêu hơi say nhẹ, cô liền mời Lâm Thiên Vi: “Chúng ta đi dạo một chút, gọi tài xế đợi ở ngoài, được không?”

Lâm Thiên Vi đột nhiên tim đập nhanh.

Cô không dám nhìn Quý Vân Tiêu, chỉ ngược lên nhìn trăng trên cao, lưng thẳng, rồi e dè đáp: “Ừ.”

Quý Vân Tiêu nhẹ nhàng cười.

Lâm Thiên Vi co rút các ngón tay lại, hỏi cô: “Cười gì vậy?”

“Vui thôi.” Quý Vân Tiêu nói: “Có thể đi dạo cùng chị, tôi đã thấy hạnh phúc rồi.”

Lâm Thiên Vi trách cô: “Ngôn từ trơn tru quá nhỉ.”

Nhưng Lâm Thiên Vi lại rất thích thú.

Gió đêm vuốt qua tóc, lướt qua tà áo, họ từ từ đi, Lâm Thiên Vi lại hỏi: “Vậy sao cô lại nói những lời đó với Nghiêm Lộ Lộ?”

Quý Vân Tiêu: “Chọc cô ấy chơi thôi mà.”

Lâm Thiên Vi dừng bước, quay lại nhìn cô, hỏi: “Chọc cô gái khác vui lắm sao?”

Quý Vân Tiêu tim đập rộn ràng, vội giải thích: “Chị nghe em nói đã.”

Lâm Thiên Vi nghiêm mặt: “Tôi đang nghe đây.”

Quý Vân Tiêu thấy vợ mình ghen mà đáng yêu, nhưng không dám chậm trễ, liền nói: “Em nghĩ vậy này, dù sao em cũng phải lên sân khấu chơi đàn. Trước hết để Nghiêm Lộ Lộ xem thường, nghĩ em thật vô dụng, sau đó em bùng nổ khiến họ choáng váng, như vậy có vui không?”

“Vui cái gì chứ?” Lâm Thiên Vi mỉm cười, khó nhận ra, “Thật trẻ con.”

Quý Vân Tiêu thử nắm tay Lâm Thiên Vi, nhẹ giọng nói: “Vậy... thỉnh thoảng em cũng sẽ trở thành một cô gái trẻ con.”

Con đường trải đầy hoa hồng nở rộ, tường xa trông đầy hoa hồng leo, cây quế rợp lá nối tiếp nhau, theo gió lay động, Quý Vân Tiêu nhìn vào mắt Lâm Thiên Vi, nói: “Em cũng sẽ trẻ con, cũng sẽ ghen.”

“Hôm nay thấy Nghiêm Lộ Lộ ôm chị khóc, em thật sự ghen tị quá.”

Quý Vân Tiêu mặt đầy vẻ oan ức, nhẹ nhàng nói: “Chẳng lẽ vì em không khóc như Nghiêm Lộ Lộ, chị không dỗ em sao?”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Tiêu: Dù không khóc nhưng thành thạo kỹ năng giả vờ những nhẽo.

Cảm ơn các thiên thần nhỏ đã bỏ phiếu bá đạo hay tưới nước dinh dưỡng cho tôi từ
2022-04-20 19:04:12 đến 2022-04-21 23:13:40~

Cảm ơn các thiên thần đã tưới nước dinh dưỡng: Quang Mộ 7 bình; Bạn sao vẫn chưa cập nhật 2 bình;

Rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!